

Đại Minh Tinh Và Sát Thủ

Contents

Đại Minh Tinh Và Sát Thủ	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 4	12
5. Chương 5	16
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	26
10. Chương 10	30
11. Chương 11	31
12. Chương 12	32
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	48
18. Chương 18	52
19. Chương 19	55
20. Chương 20	57
21. Chương 21	61
22. Chương 22	65
23. Chương 23	67
24. Chương 24	70
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	80
28. Chương 28	83
29. Chương 29	87
30. Chương 30	90
31. Chương 31	92
32. Chương 32	98
33. Chương 33	100
34. Chương 34	103
35. Chương 35	105
36. Chương 36	108
37. Chương 37	111

Đại Minh Tinh Và Sát Thủ

Giới thiệu

Edit : ilysm. Beta : A Bích. Thể loại: Hắc bang tình cừu, cường cường, đô thị tình duyên, lãng mạn phương Tây, HE. M

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-tinh-va-sat-thu>

1. Chương 1

Chiếc khăn trải giường trắng tinh phủ lên tấm thi thể lạnh như băng.

Michelle Parker ngơ ngác nhìn, đầu óc chết lặng, trống rỗng không thể suy nghĩ được gì.

Màu trắng kia tinh khiết như vậy, chói mắt như vậy...

Vẫn ngồi đờ ra trên chiếc ghế đặt bên giường, đôi bàn tay run rẩy không thể nào khống chế. Cặp mắt xinh đẹp của Michelle gắt gao nhìn chăm chăm vào tấm ga giường kia.

Đôi mắt như bị kim châm!

Những giọt nước mắt nóng bỏng từng giọt từng giọt rơi xuống tay...

Một bàn tay đặt lên vai cậu, cậu ngẩng đầu mơ hồ bắt gặp ánh mắt quan tâm của người đại diện Rogers của mình.

Rogers vẫn còn đang thở hồng hộc, hiển nhiên là do chạy một mạch tới đây, cố ổn định hơi thở của mình, hần nói: “Tôi đã giúp cậu an bài ổn thỏa cả rồi, với tâm tình cậu bây giờ chẳng thể nào tiếp tục làm việc được, tôi đây thông báo cùng bộ phim kia đến cuối tuần. Cậu trở về cố gắng điều chỉnh tâm trạng, nghỉ ngơi một chút đi.” Hơi đau lòng vỗ vỗ vai Michelle: “Tôi đưa cậu trở về trước, chuyện ở đây giao hết cho Robert đi. Hiện tại cậu đang cần nghỉ ngơi một chút.”

Michelle im lặng gật gật đầu, cậu không có dũng khí lưu lại đối mặt với thi thể của Peter, cậu thậm chí còn không dám mở ga giường để nhìn mặt người bạn lần cuối.

Cậu cảm kích nhìn trợ lý Robert phía sau, Robert khẽ gật đầu với cậu.

Michelle cứ thế mơ mơ màng màng đi theo sau người đại diện Rogers.

Ra đến cửa chính của bệnh viện, gió từ bên ngoài lùa vào ống tay áo như mang đi cả nhiệt độ cơ thể cậu.

Mùa thu ở New York, đến cả không khí cũng bị che kín bởi hơi thở đau thương.

Theo từng đợt từng đợt gió lạnh, đầu óc cậu bắt đầu dần dần thanh tỉnh, mãi đến khi ngồi trên xe của Rogers, Michelle mới chính thức tỉnh táo lại, ý thức được: Peter, người bạn tốt nhất của cậu đã chết!

Đôi vai nhin không được run rẩy kịch liệt, đầu hăm thật sâu trong tay, nước mắt cậu không thể khống chế được tràn ra...

Một tháng, cậu còn nhớ rõ một tháng trước khi cậu chạy tới bệnh viện thì thân người Peter đã toàn là máu. Một tháng này, Peter vẫn luôn trong tình trạng hôn mê. Tuy rằng trong lòng cậu cũng mơ hồ đoán được Peter lần này có lẽ sẽ thật sự rời cậu mà đi. Thế nhưng ngay ngày hôm qua, Peter bắt đầu có dấu hiệu khởi sắc, không nghĩ tới đó lại là hồi quang phản chiếu...

Peter thật sự đi rồi...

Trái tim, như bị khoét mất một lỗ...

Cả thể xác và tinh thần của Michelle đều cảm thấy mệt mỏi, tùy ý vẫy tay chào Rogers, lặng lẽ đi vào phòng ngủ của mình. Cậu tin tưởng phương diện công tác Rogers đã an bài ổn thỏa. Không phải lo lắng gì cũng không phải suy nghĩ gì. Cậu chỉ cần hảo hảo ngủ một giấc.

Ngửa mặt nằm trên giường, cậu mở to mắt nhìn trần nhà.

Cậu biết vài năm trở lại đây, Peter không muốn liên hệ nhiều với cậu vì sợ giới truyền thông sẽ đào móc quá khứ không mấy tốt đẹp của mình. Cuộc sống hồi nhỏ trải qua cùng Peter một màn một màn hiện lên trước mắt cậu. Những chua cay nơi xóm nghèo cùng chiếu cố lẫn nhau, cùng vật lộn trong máu và nước mắt, khoảng thời gian khuất nhục đó chỉ có Peter biết đến. Cậu rất hy vọng rằng có thể cùng Peter hưởng thụ thành công của mình!

Nước mắt lại tiếp tục chảy xuống...trước kia cậu chỉ khóc trước mặt Peter...

Bi ai dần dần bị tâm tình phần nộ thay thế. “Con mịa nó!” Cậu cắn môi dưới, bàn tay siết chặt hơi hơi phát run. Đột nhiên cậu hung hăng đấm xuống giường! Từ trên giường nhảy dựng lên!

Cậu sẽ không để cho Peter chết một cách oan uổng!

Cậu phi như bay xuống lầu, cầm lấy điện thoại đặt ở phòng khách cùng chiếc điện thoại mỏng bên cạnh.

“Chào ngài” Đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm tiếp máy.

“Alo, lần trước tôi đã nhờ các anh tra giúp một người, Peter Carter, kết quả như thế nào?”

“Mật mã của ngài.”

Michelle đọc ra một chuỗi số.

“Tra được rồi, anh ta đã chọc vào một người Itali, người này hiện đang ở Las Vegas tên là Violet Carlos. Nội dung cụ thể tôi sẽ gửi thư điện tử cho ngài. Ngoài ra, người mà ngài muốn chúng tôi điều tra sáng nay đã chết.”

“Được, số tiền còn lại tôi sẽ lập tức gửi qua.”

“Đừng khách khí.”

Buông điện thoại, nước mắt còn đọng lại trong hốc mắt chậm rãi thối lui, phần nộ từ từ bốc lên!

Cậu sẽ không bỏ qua cho tên đã hại chết Peter! Cậu quyết sẽ không để Peter chết không nhắm mắt!

Đêm khuya yên tĩnh, điện thoại trong phòng ngủ Michelle đột nhiên đổ chuông, cậu mơ mơ màng màng ngồi dậy, đưa tay nhắc điện thoại lên, tiếng nói vẫn tràn ngập giọng điệu ngái ngủ: “Alo, ai vậy?”

“Con trai ta, con khỏe không?” Thanh âm của một người đàn ông trung niên vang lên từ đầu dây bên kia.

Michelle nhất thời giật mình lập tức thanh tỉnh, là Anthony Felsted!

Anthony Felsted đã ngồi trên ghế đệ nhất hắc bang ở New York bảy năm. Một năm trước Michelle quen biết con gái duy nhất của Anthony – Sophia, lúc ấy Michelle đang thời kỳ hoàng kim, Sophia mê luyến cậu điên cuồng, thậm chí còn đề nghị kết hôn. Nhưng Anthony lại không thích người như Michelle, vì ông ta thấy, người như Michelle không đủ tinh tế, lại hay mềm lòng. Không thể trở thành trợ thủ đắc lực của ông ta, lại càng đừng nói làm người nối nghiệp. Huống hồ bản thân Michelle cũng không hi vọng sẽ bị cuốn vào những chuyện thị phi trong chốn hắc đạo. Bởi vậy ông ta tìm gặp Michelle, muốn cùng cậu “nói chuyện” một chút.

Michelle không yêu Sophia, cũng chẳng có nguyện vọng được kết hôn cùng cô, nhưng e ngại bối cảnh của Sophia, cậu vẫn đau khổ vì không thể thoát khỏi. Có đôi khi cuộc sống giống như canh bạc, khi trong tay bạn chỉ còn lại duy nhất một thẻ bạc, vào thời điểm chuẩn bị quyết định xem phải đặt vào cửa nào, bạn sẽ nhận được tiếng reo hò ủng hộ. Có Anthony hỗ trợ cậu thoải mái buông tay khiến Sophia mất đi mê luyến với cậu. Cách làm thức thời của cậu khiến Anthony lại càng thêm tán thưởng, cũng nhìn cậu với con mắt khác.

Nhưng Michelle luôn tận lực tránh bị cuốn sâu vào thế giới của Anthony. Cậu biết sự đáng sợ của hắc đạo. Mặc dù mình trong giới diễn nghệ có chút thành công. Nhưng trong mắt những nhân vật thuộc hắc đạo cậu chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ bé không có bối cảnh. Cậu thấy có lẽ chỉ có người chết mới không chút băn khoăn qua lại với những người này.

“Ngài Felsted.”

“Đúng vậy, đứa nhỏ đáng thương của ta, ta đã nghe nói qua, bây giờ con ổn rồi chứ.”

Tin tức của Anthony thật đúng là nhanh nhạy a, Michelle thầm cười lạnh một chút: “Cám ơn ngài đã gọi điện đến, tôi cũng tạm ổn.”

“Đừng quá khổ sở, tất cả đều đã là quá khứ rồi.”

“Cám ơn.”

“Lễ tang khi nào thì tiến hành”

“Tôi cũng không rõ lắm, Rogers đang giúp tôi xử lý.”

“Xác định ngày nào, nhớ báo ta một tiếng, ta nhất định đến.”

“Ha ha, cảm ơn phần tâm ý này của ngài, nhưng mà ngài bận rộn như vậy không cần vì...”

“Cậu ta là người bạn tốt nhất của con.” Anthony cắt ngang lời nói của cậu.

Michelle sững sờ một chút, cảm thấy cũng không cần tranh luận nhiều về chuyện này, cậu không biết việc Anthony có xuất hiện trong tang lễ hay không có quan hệ gì, đây cũng không phải lễ tang của một người nổi tiếng “Cám ơn ngài, tôi nhất định sẽ thông báo cho ngài.”

“Tốt lắm, con nghỉ ngơi nhiều đi. Còn nữa nếu có gì cần ta giúp đỡ, cứ nói với ta, tin tưởng ta nhất định có thể giúp được. Ngủ ngon.”

Michelle ngốc lăng nhìn điện thoại đang vang lên những tiếng “Đô... đô...” Tên cáo già này rốt cuộc muốn cái gì

Lễ tang của Peter được Rogers an bài vô cùng tốt, hẳn còn tới tìm mẹ của Peter. Người đàn bà kia cùng Peter cũng chẳng có nhiều cảm tình gì cho nên chỉ ở lại một lát liền rời khỏi.

Michelle tùy tay vén một chút mái tóc đen dài đến eo của mình, hơi khó chịu quét mắt nhìn Anthony Felsted, ông ta rốt cuộc tới làm gì Vì muốn lôi kéo quan hệ với mình Michelle không cảm thấy trong mắt Anthony mình có giá trị gì. Trong lễ tang cũng không có nhân vật quan trọng nào, cũng chẳng có người của giới truyền thông. Rốt cuộc Anthony vì cái gì mà đến

Cậu nhú mày, chẳng nhẽ trước kia Peter và Anthony có giao tình gì sao Trước mắt hiện ra tình tiết điện ảnh kinh điển, tiểu nhân vật ngẫu nhiên nắm giữ một vật vô cùng quan trọng mà bản thân không biết, sau đó bị hắc đạo đuổi giết! Michelle tự giễu khẽ nhếch khóe miệng lên.

Sau khi lễ tang kết thúc, Michelle tùy tiện tìm cơ đuổi Rogers đi, mặc dù Rogers biết giao tình của cậu và Anthony, nhưng bản năng cậu hy vọng Rogers không bị cuốn vào, Rogers luôn đối xử với cậu rất tốt, từ khi cậu mới đặt chân vào giới diễn xuất hẳn bắt đầu làm người đại diện của cậu, hơn nữa cũng không như những người khác chỉ coi cậu là cái bình hoa. Tự đáy lòng Michelle biết, kỳ thật cậu chính là cái bình hoa.

Quả nhiên, phía cuối nghĩa trang đã đậu sẵn chiếc xe đắt tiền của Anthony. Anthony cùng vệ sĩ đứng bên cạnh xe, ánh mắt sắc bén đang nhìn chăm chú cậu, Michelle gắng gượng đi đến: “Cám ơn ngài đã tới.”

Anthony tuy rằng đã sớm bước vào độ tuổi trung niên, nhưng do bảo dưỡng phi thường tốt, nhìn qua vẫn thực linh lợi, nhất là ánh mắt của ông ta, sự lợi hại và hung ác không thể che giấu nổi. Ông ta lễ độ nở nụ cười: “Nhìn con vẫn hoàn hảo, con biết đấy, ta vẫn thực lo lắng cho con, dù sao đây cũng là người bạn tốt nhất của con mà. Hơn nữa ta cũng lo ngại rằng giới truyền thông sẽ phát hiện, nhưng xem ra mọi việc đều ổn.”

“Rogers rất có năng lực, hết thấy đều được anh ấy an bài ổn thỏa, hơn nữa còn có Robert hỗ trợ.”

“Con nên hảo hảo cảm tạ bọn họ.” Anthony vừa nói, vừa tiêu sái cùng Michelle đi trên đường, vệ sĩ của Anthony vẫn đứng tại chỗ không hề di chuyển.

“Tôi biết, tôi sẽ làm thế.” Michelle cơ hồ không che giấu được phiền chán trong lòng. Anthony luôn thích dùng khẩu khí của người cha để nói chuyện với cậu.

“Nói đến cảm tạ, có lẽ con cũng nên cảm tạ ta một việc.”

Michelle nheo mắt lại, nghi hoặc nhìn Anthony.

“Có người nói cho ta biết một tin tức, liên quan đến cái chết của bạn con – Peter Carlos”. Anthony mỉm cười nói.

Michelle sửng sốt. Anthony đến đây là vì muốn mang tin tức đến cho cậu “Điều này tôi đã biết, nhưng mà vẫn cảm ơn ngài đã cất công đến đây để nói cho tôi. Nghe đâu đó là một người Itali.”

“Con trai, con là người của công chúng, còn có tương lai tốt đẹp phía trước, đừng làm việc ngốc nghếch.”

Anthony bất ngờ vỗ vỗ vai cậu, trấn an cậu.

Michelle hoang mang.

“Ta nói rồi, nếu có việc gì cần ta giúp đỡ, ta nhất định sẽ giúp được.”

“Ngài muốn giúp tôi giết tên đã hại chết Peter”

Anthony lắc đầu, Michelle này quả thật không có đầu óc, cậu ta không trở thành con rể của lão quả là điều may mắn, “Con trai của ta, ta đương nhiên không thể nhúng tay, trong thế giới của chúng ta có một vài quy tắc” Ông ta bắt đầu mở hai tay ra.

Michelle càng thêm hoang mang, cậu thấy Anthony phát tay với trợ thủ phía sau, người đàn ông kia liền chạy tới, đưa cho ông ta một tấm danh thiếp, Anthony cầm danh thiếp đưa cho Michelle.

“Người này biệt hiệu Hỏa Lang, đây chính là người giỏi nhất, vô cùng chuyên nghiệp. Nhưng mà, giá cả cũng rất cao, con phải làm tốt tâm lý chuẩn bị.”

Michelle nhìn tấm danh thiếp trước mắt, chỉ có hai chữ cái viết tắt: F.W, phía dưới là một chuỗi số điện thoại. Là làm nghề sát thủ. “Tiền không thành vấn đề.”

Anthony nhìn cậu tiếp nhận rồi, nở nụ cười: “Đương nhiên trừ tiền ra còn muốn một cây súng tốt nhất. Về điểm ấy con hẳn phải tốn nhiều tâm tư. Mặt khác con có thể đề cập đến ta với anh ta, con cũng biết, có một số người nhận thức ta.”

Người trong hắc đạo đương nhiên nhận thức ông ta! “Cảm ơn ngài.” Chìa tay nắm lấy tay của Anthony, cố không tỏ ra chán ghét Anthony, ra vẻ khiêm tốn, cúi đầu nhìn tấm danh thiếp kia.

Hỏa Lang ư

Xuyên thấu qua ký hiệu F.W in nghiêng, Michelle dường như nhìn thấy một đôi mắt sói.

2. Chương 2

Ngón tay Michelle đùa nghịch tấm danh thiếp, lẩn qua lẩn lại. Cậu hoảng sợ muốn chết, không ngừng đứng lên ngồi xuống. “Choang!” Không cẩn thận khiến bình hoa bên người rơi xuống đất.

Robert từ phòng bếp thò đầu ra: “Làm sao vậy Phiên lòng”

“Không có việc gì, là do tôi không cẩn thận thôi.” Michelle theo bản năng nắm tấm danh thiếp vào trong tay, miễn cưỡng nở nụ cười, phụ người giúp việc thu thập tàn cục.

“Tôi biết anh phiền lòng, muốn uống một chút không?” Robert từ phòng bếp lấy ra một chai rượu.

Michelle lắc đầu: “Để tôi ở một mình một lát đi.”

“Được rồi.” Robert pha cho cậu một tách cà phê, rồi cùng người giúp việc đi ra ngoài.

“Robert.” Michelle đột nhiên gọi cậu lại: “Dù sao tuần này tôi cũng không phải làm việc, cậu cũng nên nghỉ ngơi đi.”

“Được.” Robert nở nụ cười. “Nếu anh có việc gì cứ gọi điện cho tôi.”

“Ân.” Michelle khẽ gật đầu.

Rất nhanh trong biệt thự chỉ còn lại mình cậu, cậu phiền não đi vào phòng chơi bóng, đánh vài quả. Bóng bàn từ trước đến nay vẫn là phương pháp duy nhất giúp Michelle hồi phục lại tâm tình. Trong lòng cậu luôn lặp đi lặp lại lời gợi ý của Anthony.

Muốn gọi điện thoại không Cậu không biết, cậu chưa từng liên hệ với sát thủ bao giờ, càng không biết cần phải giao dịch ra sao. Cậu xem qua bản báo cáo điều tra kia của thám tử tư, Peter chẳng qua là tại sông bạc thắng người kia rất nhiều tiền nên mới bị người Itali đó trả thù! Anthony nói cũng không sai, Peter bị chết rất không đáng! Thật con mịa nó bọn phần tử hắc đạo tâm ngoan thủ lạt! Cậu nhất định phải đòi lại công đạo cho Peter!

Từng trái từng trái bóng rơi vào trong túi, nhìn lướt qua đồng hồ, cái đồng hồ này là quà sinh nhật mà Peter tặng cho cậu.

Sau khi trở về cậu cũng liên hệ với mấy sát thủ, nhưng bọn họ khi nghe đến tên đối tượng đều không chịu tiếp nhận.

Nếu người này quả là người đứng đầu như lời Anthony nói, thì hết thấy liền trở nên đơn giản!

Tiền chuẩn bị khá dễ dàng, thành công trong vài năm nay khiến cậu hoàn toàn không cần lo lắng về vấn đề tiền bạc. Tìm được súng tốt cũng không quá khó khăn. Cậu quen biết một số thương nhân bán súng ống đạn dược ở chợ đêm. Đúng là chỉ cần có tiền thì mọi việc đều không thành vấn đề.

Chính là hai chữ F.W trên tấm danh thiếp kia luôn khiến cậu cảm thấy hoảng hốt một cách khó hiểu! Hỏa Lang, rõ ràng khi nghe cũng chỉ là một danh hiệu sát thủ thực bình thường.

Cậu đi tới phòng ngủ do dự một chút, cuối cùng vẫn là bấm dây số kia.

“Xin chào, tôi hiện tại không tiện tiếp điện thoại, nếu có việc xin mời để lại lời nhắn sau tiếng bíp!”

Michelle thoáng sửng sốt, theo phản xạ “ba” một tiếng, cúp máy. Lắc lắc đầu để khiến mình tỉnh táo, chuẩn bị một lát, lần nữa cậu lại cầm điện thoại lên.

“Xin chào, tôi hiện tại không tiện tiếp điện thoại, nếu có việc xin mời để lại lời nhắn sau tiếng bíp!”

“Xin chào, tôi, tôi muốn, tôi muốn cầu anh giúp một việc. Về phần...về phần lễ vật tôi đều đã chuẩn bị tốt, nếu được anh có thể gọi điện thoại cho tôi được không, tôi cũng không biết làm thế nào, làm thế nào để liên lạc, tôi không hiểu lắm.” Hít sâu một hơi, “Ấn gọi theo số này có thể tìm được tôi.”

Shona Zaks nhìn trợ thủ truyền đạt lại lời nhắn ghi âm trong điện thoại. Đối phương rõ ràng là lần đầu tiên làm giao dịch loại này. Khách hàng mới à Có thể lấy được số điện thoại của anh nhất định phải có ít nhiều liên quan đến hắc đạo, hơn nữa sẽ không phải nhân vật tầm thường. Thường thường người mà lần đầu tiên gọi điện thoại trái lại khẩu khí thường làm bộ như thực lão luyện, nhưng riêng người này, khẩu trương đến mức có chút kích động, thật là thú vị. Một người như vậy sao lại có quan hệ dây dưa với hắc đạo.

Hai ngày đều không có tin tức gì. Michelle bất an mỗi ngày đều đặt điện thoại bên cạnh canh giữ. Ngoại trừ một cuộc điện thoại do Rogers gọi đến, chưa từng có ai gọi thêm.

Đột nhiên một hồi chuông vang lên, điện thoại chuyển sang chế độ trả lời tự động. Michelle một bên ngăn người lập tức bắt đầu cảnh giác, cậu chăm chú nhìn điện thoại, quên cả hô hấp.

“Chào ngài, xin hỏi đây có phải số,” đối phương đọc ra một chuỗi các dãy số, đúng là số điện thoại của Michelle! Đó là một giọng nữ rất dễ nghe. Chẳng nhẽ Hỏa Lang là phụ nữ sao “Nếu ngài ở nhà, xin tiếp điện thoại được không”

Michelle cầm lấy điện thoại, “Xin chào, cô không gọi nhầm.”

Đối phương cười một tiếng: “Xin hỏi ngài có phải là Michelle Parker không”

“Là tôi.”

“Chào ngài, chúng tôi là người của Viện Bảo Tàng Nghệ Thuật, chúng tôi muốn mời ngài...”

Không đợi đối phương nói xong, Michelle lập tức phần nộ nói: “Khốn nạn, tao không biết mày làm sao có được số điện thoại này, nhưng ở đây không có đứa mịa nào tên Michelle cả!”

Hung hăng dập điện thoại, mịa nó, không biết đối phương làm sao biết số này! Ngẫm lại, lúc mình để lại số điện thoại cho Hỏa Lang, đối phương hẳn không biết tên mình. Còn phải chờ bao lâu đây Michelle bắt an đi tới đi lui trong phòng. Có cần đi tìm thử Anthony không Hay là lúc đó có câu nào mình nói sai rồi

Trải qua hai ngày trong những nỗi bất an và buồn bực.

Ngày thứ tư chuông cửa nhà Michelle vang lên.

Sau khi mở cửa ra, một người đàn ông dáng người cao ngất, thoát nhìn lịch sự, nho nhã đứng ở cửa. Anh ta đeo kính râm và đội mũ lưỡi trai, mặc áo sơ mi trắng cùng quần bò, nụ cười ấm áp mà thân thiết: “Cậu hẳn là Michelle Parker ha.”

Michelle sửng sốt: “Anh là...”

Người đàn ông kia trực tiếp nghiêng người đi vào.

“Anh, anh rốt cuộc là...” Michelle đột nhiên nhớ ra, trước khi người đàn ông này tiến vào bảo an chưa hề thông báo cho cậu! Cậu đột nhiên cảnh giác! Chẳng nhẽ... cậu xoay người nhìn người đàn ông đang thẳng tắp tiến vào trong nhà, nhìn lên thang lầu, khẽ đánh giá, rồi tùy ý ngồi lên ghế sofa.

Michelle hơi do dự một chút, cuối cùng vẫn là đóng cửa lại: “Anh là Hỏa Lang”

Người người đàn ông vẫn nhã nhặn kia cười rồi gật đầu.

Michelle không thể tin, mắt chữ A mồm chữ O nhìn người đàn ông trước mắt, người này, người này, sao lại có thể là sát thủ được! Sát thủ sao lại có khí chất tốt như thế! Chắc anh ta là người liên lạc đi! Cậu ngồi xuống đối diện với người kia. “Tôi thừa nhận tôi không am hiểu nhiều, nhưng tôi vẫn hy vọng có thể trực tiếp nói chuyện với Hỏa Lang. Đương nhiên nếu các anh có quy củ hoặc luật riêng gì đó thì tôi cũng không miễn cưỡng.” Michelle đánh giá đối phương từ trên xuống dưới.

Shona nhú mày, “Cậu hiểu lầm rồi, tôi chính là Hỏa Lang.” Anh nở nụ cười, ở trong mắt Michelle lúc này, nụ cười sáng lạn kia khiến anh ta nhìn qua giống một người vận động viên hoặc một vị ứng cử viên tham gia tranh cử!

Michelle bán tín bán nghi nhìn chòng chọc vào anh, thực sự có sát thủ nhã nhặn như thế sao

Shona để mặc cậu tự nhiên đánh giá.

Trước tư thái thần nhiên của anh ta, Michelle có điểm hồ thẹn: “Muốn uống chút gì không” Bên cạnh phòng khách của cậu có một quầy bar tinh xảo.

“Nước là được rồi.” Shona vô cùng tự nhiên duỗi tay ra phía sau rút cây súng giắt ở thắt lưng, đặt lên bàn, không chút để ý, thoải mái ngã ra sau dựa vào ghế sofa. Tự tại cứ như đang ở nhà mình vậy.

Cây súng trên bàn khiến Michelle ngốc lảng một lát, cậu rót hai cốc nước, đặt bên cạnh súng. Đột nhiên linh quang chợt lóe, cậu nhớ tới cuộc điện thoại mặc danh ký hiệu mấy hôm trước, cái gì mà Viện bảo tàng Nghệ thuật “Hai ngày trước tôi có nhận được một cuộc điện thoại, là anh gọi”

“Đúng vậy, là trợ lý của tôi, dù sao cũng là khách hàng mới, tôi cần tìm hiểu làm quen một chút.” Anh lại nở nụ cười, từ đầu chí cuối vẫn là ngữ khí ôn hòa, không có bất cứ khí tức sát thủ gì.

Trợ thủ Đúng rồi đó là giọng nói của phụ nữ.

Michelle không được tự nhiên lăm ngồi xuống đối diện anh, không biết phải bắt đầu thế nào.

Shona vì sự mất tự nhiên của cậu, khéo miệng cong lên tạo một độ cung xinh đẹp: “Phương diện này cậu am hiểu không”

“Đó không phải vấn đề.” Michelle vội vàng nói.

“Vậy là được rồi, tôi cũng đoán vậy, dù sao cậu cũng là đại minh tinh mà.” Shona ôn hòa cười.

Michelle ngượng ngùng cười một chút, cảm giác giống như mình ở trước mặt đối phương khoe ra của cải, “Chả nói tới đại minh tinh, đã ở thời kì xuống dốc rồi.”

“Phải không Nhưng tiếng tăm vẫn còn rất lớn đấy.”

“Anh đã xem qua phim tôi diễn” Thái độ bình thản thân thiết của Shona khiến Michelle rất nhanh có cảm giác an tâm với anh, hai người giống như bằng hữu ngồi hàn huyên tâm sự.

“Chưa, nhưng trước kia đã đọc qua một bài báo viết về cậu. Hơn nữa ap-phích cũng phi thường xinh đẹp, công việc của tôi bận quá, đã lâu lắm rồi chưa tới rạp chiếu phim.”

“Vây ư, kỳ thật chỉ có ap-phích nhìn đẹp thôi.” Michelle nói ra những lời này là thật lòng, tại phương diện diễn xuất cậu quả thật không có tài năng gì.

“Cậu rất khiêm tốn.” Shona để cốc nước trong tay xuống “Chúng ta vẫn nên trở lại chính đề, trừ bỏ tiền ra còn có một điều kiện khác.”

“Một cây súng tốt nhất, điều này tôi biết.”

“Vây tôi đây có thể xem thử chứ”

“Đương nhiên, anh chờ một chút.” Michelle vội vàng chạy đi, nhanh chóng cầm theo một gói đen trở lại. “Đây là súng bắn tỉa mới nhất của Thụy Sĩ, nghe nói còn chưa công khai bán ra, tôi phải gặp rất nhiều rắc rối mới tìm được.” Cậu vừa nói vừa mở bao, từ bên trong lôi ra một cái rương cao gần một thước, mang về mặt đặc ý đưa rương cho Shona.

Shona tiếp nhận rương, nụ cười ôn hòa dần dần biến mất, anh thuần thục mở rương ra, đánh giá súng ống còn chưa lắp ráp trong rương, bắt đầu thuần thục lắp ráp. Rất nhanh một cây súng bắn tỉa mới đã ra đời trong tay anh. Anh ôn nhu vuốt ve từ đầu tới đuôi thân súng, dáng vẻ chuyên chú kia khiến Michelle thất thần.

Anh nhẹ nhàng buông súng xuống, cầm lấy cây súng trên mặt bàn của mình, đứng lên, Michelle lúng ta lúng túng nhìn anh.

“Thực xin lỗi, ngài Parker. Nếu là một năm trước bằng cây súng này, cho dù đối tượng là tổng thống cũng có thể. Nhưng hiện tại không có biện pháp rồi. Nhưng vẫn thật cao hứng nhìn thấy một vị mỹ nam tử như ngài.” Anh gạt đầu một cái, không thêm quay đầu lại đi thẳng đến cửa chính.

Tình huống chuyển biến đột ngột khiến Michelle luống cuống, cậu vội vàng chạy lên, kéo tay anh lại: “Hỏa Lang anh từ từ, tiền tôi có thể trả thêm.”

Shona lơ đãng giật lại cánh tay, Michelle cảm thấy một trận đau nhức từ cổ tay truyền đến: “Nếu ngài Parker nói thêm nữa sẽ tổn thương lòng tự tôn của tôi.”

“Mịa nó, anh biết tôi không phải có ý như vậy!” Michelle lo lắng đứng ngăn trước mặt anh. “Tôi biết anh có quy củ của anh, tôi cũng không phải có ý tứ muốn phá hư quy củ, chính là, súng tôi có thể tiếp tục tìm. Thật sự, cái gì cũng có thể thương lượng được.”

“Thật cao hứng vì thành ý của ngài. Vây chờ khi nào cậu tìm được hãy cho tôi biết đi.” Shona lễ phép cười, nụ cười cũng đã có chút không kiên nhẫn.

Đầu Michelle chảy đầy mồ hôi lạnh, cậu cũng không nắm chắc có thể tìm được một cây súng cực phẩm như vậy! Shona rõ ràng đã mất kiên nhẫn chờ cậu tránh ra! Cậu chân thành tha thiết nhìn Shona “Tôi cần sự trợ giúp của anh, thật sự.”

Shona sững sốt một chút, “Đối phương là ai”

“Violet Carlos, một người Itali, gã ta hại chết người bạn tốt nhất của tôi.” Trong mắt cậu tràn ngập bi phẫn, hốc mắt đỏ rần lên.

Hóa ra là phần tử hắc đạo, khó trách lại nói cần anh, có lẽ người khác cũng không muốn tiếp nhận loại chuyện này, rất nguy hiểm. Nhưng nhìn ánh mắt Michelle, Shona thâm nghĩ trong lòng, một diễn viên kiểu

bình hoa có thể dùng kỹ xảo không Nhìn hốc mắt đỏ lên của cậu, là diễn xuất Hay là biểu lộ chân tình Mặc kệ là như thế nào Shona cảm thấy được sự bi phẫn ẩn nhẫn kia giống hệt mình ngày trước.

“Đối phương là một nhân vật rất trọng yếu của hắc đạo đấy. Nếu không cẩn thận cậu có thể bị liệt vào sổ đen bị hắc đạo đuổi giết.” Anh hảo tâm nhắc nhở Michelle.

“Tôi biết, tôi không sao cả, chỉ cần có thể thành công.”

“Tôi đối với cái chết của bạn cậu cảm thấy rất đáng tiếc, chờ cậu chuẩn bị tốt thì nói cho tôi biết, được chứ Điều kiện của tôi là một cây súng đặc biệt, không nhất định phải là tốt nhất.”

Không nhất định phải là tốt nhất, nghe thấy một tia hy vọng Michelle liền mạng gật đầu. “Được, tôi nhất định sẽ tìm ra.”

“Quấy rầy.”

Nhìn bóng dáng Shona rời đi, Michelle không khỏi cảm thấy hoảng hốt.

Cậu quay trở lại phòng khách nhìn cây súng trên bàn, vừa rồi có một sát thủ giỏi nhất ngồi tại phòng khách nhà cậu sao Từ đầu tới cuối tựa hồ đều là cười một cách lễ độ mà ôn nhu, thật là sát thủ Nhưng có thể tùy ý đi vào mà không bị người gác cổng phát hiện, hẳn sẽ không sai. Chính là từ đầu tới giờ đều không nhìn thấy diện mạo của anh ta.

Michelle ngồi xuống chỗ Shona vừa ngồi, đưa tay cầm lấy khẩu súng kia. Cậu chưa từng dùng qua súng ngắm, trọng lượng nặng khiến cậu cảm thấy không tự nhiên, cổ tay này vừa mới bị giật lại giờ vẫn còn đau.

Phải là một khẩu súng đặc biệt Một khẩu súng cổ hiếm có Michelle bắt đầu mất dần tự tin, cho dù là một khẩu súng cổ hiếm có đại khái cậu cũng rất khó khiến cho tên Hỏa Lang kia để mắt đến. Đối phương tuyệt đối là chuyên gia, khẳng định cũng có rất nhiều quan hệ nội bộ. Đến tột cùng phải là một cây súng thể nào đây

Michelle bắt đầu đi tới đi lui trong phòng.

Cuối cùng ánh mắt cậu cũng dừng lại tại khẩu súng trên bàn.

Linh quang chợt lóe, cậu nhanh tay cầm lấy điện thoại ở phòng khách. Con mịa nó, dù kết quả thế nào, cậu cũng liều mạng!

“Không nghĩ tới chúng ta nhanh như vậy đã gặp lại.” Shona thay đổi một thân quần áo trắng hươu nhàn, vẫn là kính râm mũ lưỡi trai. Giờ tay nhắc chân vẫn phong độ tao nhã như trước.

“Lần này, anh nhất định sẽ thích.” Michelle tự tin lời một cái gói dưới ghế sofa, vẫn là túi to lần trước.

Shona mở túi ra, sững sờ một chút, vẫn là khẩu súng kia, chỉ là lần này đã lắp sẵn rồi. Anh đánh giá Michelle một chút, cầm lấy súng.

Trong nháy mắt vẻ mặt anh cứng ngắc. Chẳng qua chỉ là chợt lóe mà thôi. Anh nở nụ cười thường thức khẩu súng ở trong tay.

“Đây đã không còn là cây súng lần trước nữa.” Michelle đắc ý nhìn anh, anh nhất định sẽ không nghĩ đến a. Lòng bàn tay phía sau bởi vì khấn trương mà chảy đầy mồ hôi, cậu nhìn không chớp mắt vào Hỏa Lang.

“Tôi biết.” Shona bình tĩnh trả lời.

“Anh, anh biết.” Toàn thân Michelle đều cứng ngắc.

“Sức nặng thay đổi tôi có thể cảm nhận được, nhìn biểu tình của cậu, trong súng có lẽ đã trang bị thuốc nổ đi.” Shona cúi đầu nghiêng sang bên cạnh nhìn lệch xuống phía dưới, xoay thẳng vào bàn tay Michelle:

“Trong tay kia hẳn là kíp nổ phải không”

“Anh, anh...” Sắc mặt Michelle trở nên xanh mét. May mắn lại rời xa cậu. Mịa nó tại trước mặt Hỏa Lang, cậu căn bản không thể chiếm được thượng phong! “Coi như anh lợi hại có thể đoán ra, nhưng suy cho cùng đây cũng là một cây súng đặc biệt đi.”

“Vào năm 97, đặc công Liên Bang Nga hay dùng loại phương pháp này.” Shona không chút để ý mỉm cười, “Cậu quả thật hay lấy thời gian của tôi ra làm trò đùa, loại khôn vặt này khiến chúng ta rất khó hợp tác.”

“Mịa nó!” Michelle nhứt chí buông thông hai vai, xem ra cậu thật sự không có hy vọng rồi.

“Cùng sát thủ giao dịch thế này có thể mất lí trí, nghệ sĩ đều xúc động như thế sao”

“Tôi thật sự muốn báo thù cho Peter.” Michelle vô lực đặt kíp nổ cầm trong tay lên mặt bàn. Vốn nghĩ đến khi cậu xuất ra kíp nổ sẽ có thể nhìn thấy biểu tình kích động của Hỏa Lang. Con bà nó! Người này sao cái gì cũng biết vậy!

“Xem ra là người bạn rất tốt.”

“Phi thường tốt.” Michelle tựa lưng vào ghế sofa, cảm giác vô lực khiến cậu đột nhiên có một loại xúc động khó nói. “Hai người chúng tôi cùng nhau lớn lên trong một xóm nghèo, không có gì giấu diếm lẫn nhau. Hồi đó chúng tôi cùng nhau đánh nhau, cướp bóc, cũng cùng nhau đi vào trại cải tạo. Sau tận lúc tôi sống một cuộc sống không thể chịu nổi cậu ấy vẫn theo tôi. Tận đến khi tôi nổi danh, có tiền, cậu ấy vì không muốn giới truyền thông bắt được nhược điểm của tôi, mà cùng tôi đoạn tuyệt lui tới. Cậu ấy luôn bảo vệ tôi. Chính là tôi lại không nghĩ tới, khi gặp lại, đã...đã...” Cậu có điểm nghẹn ngào không thể nói tiếp nữa.

Shona không có tí cảm động gì mà chỉ có kinh ngạc, nghệ sĩ đều giống cậu ta sao Có thể tùy tiện không chút nào nghi kị ở trước mặt một người xa lạ thổ lộ hết! “Tôi có thể lí giải cảm giác của cậu, vốn có thể đối xử với đối phương thật tốt, nhưng mà hết thấy đều không còn kíp nữa rồi.” Anh không khỏi nói ra vài câu an ủi.

“Anh, anh cũng từng trải qua chuyện như vậy ư”

“Àn, không khác với cậu lắm.”

“Anh cũng vì bạn của anh báo thù”

“Àn.”

“Tôi cũng thật bất lực, ngay cả con mịa nó năng lực tự đi báo thù cũng không có.” Michelle hung hăng đá vào cái bàn.

Lặng yên một hồi, Michelle cố lấy lại dũng khí: “Anh có thể ra điều kiện đặc biệt khác không Chỉ cần có thể tôi nhất định làm được a.”

Shona tao nhã nở nụ cười, khe khẽ lắc lắc đầu. Sau đó đột nhiên cảm thấy chóng mặt, hồi chuông báo động trong tâm trí reo vang.

Michelle hoàn toàn không phát hiện anh có vẻ khác thường, vẫn đang dùng ánh mắt chân thành tha thiết nhìn anh: “Tôi biết chỉ có anh mới có thể nắm chắc đối phó nổi với người kia, tôi cần anh hỗ trợ.” Cậu kích động đứng lên cầm lấy tay Shona.

Trán Shona ứa ra những giọt mồ hôi, anh cẩn thận điều chỉnh lại hô hấp của mình. Nguy rồi, căn cứ theo kinh nghiệm, hẳn là cơ thể bị hạ mê dược hay linh tinh gì đó. Cẩn thận hồi tưởng lại, đúng rồi, ở chỗ Tử Hồ kia uống một tách trà, nên sẽ không Không có khả năng! Tử Hồ chắc chắn sẽ không hại anh.

Shona cố gắng bảo trì bình tĩnh. Việc cấp bách bây giờ là lập tức rời khỏi nơi này! Anh rút bàn tay bị Michelle cầm ra. “Chúng ta không nên làm chậm trễ thời gian của nhau. Tôi cáo từ trước ngài Parker.”

Shona quả quyết đứng lên, đi nhanh ra cửa.

Michelle cũng quên cổ tay bị anh hất ra vẫn còn đau, không hề nghĩ ngợi một phen kéo anh lại! “Từ từ, Hỏa Lang anh đợi đã!”

Shona theo phản xạ giật tay cậu ra, chẳng qua là, được tính đã bắt đầu phát tác!

Michelle ngây ngẩn cả người, tay của Hỏa Lang khoát lên tay mình, không có khí lực. Anh ta đây là...

Không đợi cậu kịp phản ứng, Shona liền nghiêng về phía cậu! Shona cao hơn cậu, thân thể cũng rắn chắc hơn cậu, trong một giây hai người đã nặng nề mà ngã xuống mặt đất.

“A!” Michelle đau nhức kêu lên, “Anh làm gì vậy!”

Chờ đến khi cậu quay đầu nhìn về phía Shona, cả người như bị sét đánh tại chỗ.

Ở trước mắt cậu chính là một mái tóc đỏ rực như lửa!

3. Chương 3

Màu đỏ kia tiên diễm như vậy, giống màu máu tươi, một màu đỏ chói mắt.

Michelle nhìn mà hoàn toàn choáng váng, trong đầu chỉ hiện lên một chữ: Hỏa!

Phải mất một lúc cậu mới phát hiện ra vấn đề, đệ nhất sát thủ này, té xỉu trong nhà của cậu!!!!

“Êh!” Cậu dùng lực lắc lắc anh ta, lại đưa tay dò xét hơi thở, nhẹ nhàng thổi phào. Hoàn hảo anh ta còn chưa chết, hô hấp vững vàng. Lại nhìn nhìn từ trên xuống dưới, trên sàn nhà cũng không có vết máu gì.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây!!

“Hỏa Lang Ày, anh không sao chứ, anh nói một câu đi a!” Cậu tiếp tục dùng sức lay lay anh ta. Nhưng Shona hoàn toàn không có phản ứng gì.

Cậu cố lấy dũng khí, thử tháo mắt kính của anh ta xuống.

Đôi mắt thật xinh đẹp! Lông mi thật dài, nhu hòa rủ xuống, hốc mắt rất sâu, đường cong hoàn mỹ phối hợp với gương mặt anh ta...trời ạ, khuôn mặt này tuyệt đối có thể trở thành siêu sao a!

Michelle đột nhiên tràn ngập cảm giác thất bại!

Người này có thể vì bạn của mình tự báo thù, vóc dáng lại cao hơn cậu, ngay cả tướng mạo cũng không thua kém cậu!

Nhìn biểu tình của Hỏa Lang không có dấu hiệu thống khổ, ngược lại giống như đang ngủ say! Michelle cắn giận đeo lại kính mắt cho anh ta!

Đưa tay kéo anh ta từ mặt đất đặt lên vai mình.

Một mùi hương xà phòng tươi mát từ trên người Shona truyền đến. Trái tim Michelle trật nhịp một chút.

Trước đưa anh ta đến phòng ngủ là được rồi. Tuy rằng không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nếu như mình chiếu cố tốt anh ta, biết đâu sẽ được anh ta cho một cái ngoại lệ cũng không biết chừng!

“Con mịa nó anh thật nặng a!” Cậu tập tễnh bước lên cầu thang vừa đi vừa oán giận.

Đến đêm, Shona tỉnh lại.

Michelle vừa tắm xong, vừa do dự có cần tìm bác sĩ đến không, vừa tiến vào phòng ngủ. Mà Shona đang nằm nhả ngòi ở kia, đôi chân thon dài bắt chéo lên nhau.

“Anh tỉnh Anh vừa mới hôn mê.” Michelle nhẹ nhàng thở ra, gãi gãi gáy: “Có phải do gần đây lượng công việc nhiều quá không?”

Shona mỉm cười lắc lắc đầu “Cám ơn cậu.”

“Đừng, đừng khách khí.” Đối mặt đệ nhất sát thủ này, Michelle có chút không được tự nhiên, tùy tay ném khăn mặt lên một bên ghế: “Hiện tại sao rồi?”

“Đã không còn việc gì ngài Parker ...”

“Gọi tôi Michelle đi.”

“Michelle” Shona dừng một chút rồi lại gọi ra nụ cười nho nhã: “Nói thật đi, cậu vừa rồi có tháo mắt kính của tôi ra không?”

Michelle sửng sốt, trong đầu ong ong một chút!

Nguy rồi! Vừa rồi quá sơ suất!!!! Sát thủ như bọn họ hẳn sẽ không để người ta nhìn thấy bộ dáng của mình! Câu “giết người diệt khẩu” đột nhiên xuất hiện trong đầu cậu!

“Không, không tháo.” Cậu kiên định nói, trên đầu bắt đầu toát ra mồ hôi lạnh.

“Vậy ư.” Shona âm thầm đánh giá cậu sau đó nở nụ cười. Ai, thật đúng là rắc rối, phải xử lý gia hỏa này thế nào đây

Michelle có điểm kích động giật giạt mái tóc đen dài tới thắt lưng.

Shona sững sốt một chút cười nói: “Tóc của cậu thật đẹp.”

“Đương nhiên, tôi cũng chỉ dựa vào cái này để kiếm cơm thôi” Michelle đắc ý suất khí vùng tóc dài, giống như khoe khoang nhìn Shona: “Đừng quên tôi là nghệ sĩ, đây chính là tiền vốn của tôi.”

“Cậu là người phương Đông”

“Một nửa.”

“Tôi cũng vậy.”

“A, bộ dáng của anh không giống.” Xong rồi, cậu vừa rồi còn nói chưa thấy qua mặt của anh ta! Michelle lại vội vàng sửa lời: “Tôi là nói, cái mũi và miệng nhìn qua... không quá giống.”

Thấy Shona chưa nói gì, cậu kéo ghế dựa đến ngồi bên giường của Shona: “Hỏa Lang, về chuyện giao dịch, chúng ta có thể nói lại được không Anh xem hiện tại chúng ta có thể coi là bằng hữu ha, lại đều có một nửa huyết thống người phương Đông. Nếu người khác có thể làm được tôi cũng không cần đến anh. Anh có thể đưa ra điều kiện khác được không, chỉ cần tôi có thể làm, cái gì cũng được.”

Shona thất thần nhìn mái tóc đen buông xuống bên vai cậu, một trận hoảng hốt.

Anh không thể khống chế vươn tay, nhẹ nhàng cầm một nhúm tóc, cảm thụ cảm giác từng sợi lướt qua đầu ngón tay...

Nhìn chăm chú vẻ mặt ôn nhu kia của Shona, Michelle giống như nhìn thấy hàng lông mi thật dài đó, hơi thở mềm mại buông xuống, vẻ mặt này khiến Michelle cảm thấy như có một bàn tay vô hình gắt gao nắm lấy trái tim mình từ từ siết chặt.

Trong đầu ông ông rung động, nói cái gì đó, phải nói cái gì đó....

“Anh, anh con mịa nó không phải muốn thương tôi đi” Cậu dùng chút lí trí cuối cùng nói một câu khiến chính mình cũng nhận không được phải đổ mặt.

4. Chương 4

Lời cậu nói khiến Shona đang từ trạng thái ngẩn ngơ phục hồi lại tinh thần, “phốc xuy” một tiếng, anh bật cười: “Tôi là thẳng nha.”

Hồ, dè lại tâm tình mất mát, Michelle làm bộ đẩy hơi thở hắt ra, “Má ơi, anh làm tôi sợ muốn chết.”

“Tóc của cậu rất giống mẹ tôi.” Shona ôn nhu cười, buông tay mặc cho sợi tóc mềm mại kia tự nhiên bay xuống.

“Vậy, vậy sao” Michelle xấu hổ không biết phải nói thế nào

Đây cũng chẳng phải tán dương gì, mái tóc nổi danh này của cậu luôn luôn là thứ được các fan nữ yêu thích nhất, từng được bình chọn là kiểu tóc vô cùng khiêu gợi, ấy vậy mà cứ nhiên lại khiến tên sát thủ này nhớ tới mẹ của hắn! Thật đúng là làm cho cậu muốn khóc không được mà muốn cười cũng chẳng xong!

“Nếu như tạo cho anh cảm giác thân thiết, vậy cứ việc coi tôi là em trai cũng được.” Michelle chuyển sang sử dụng chiến lược thân tình.

Shona hoàn toàn bị cậu chọc cười, gia hỏa này thật là đang cùng anh nói chuyện giết người sao: “Tôi biết cậu thật sự rất muốn báo thù. Tôi đáp ứng cậu.”

“Cái gì” Anh ta đáp ứng dễ dàng như vậy Sao có thể Liền đáp ứng như thế rồi: “ Anh đáp ứng Anh thật sự đáp ứng”

“Đúng vậy.” Shona đứng lên, tìm thấy cái mũ của mình. Anh biết mình vì sao lại có ngoại lệ, vì mái tóc quen thuộc thân thiết kia, cùng ánh mắt giống mình. Đã thật lâu chưa có loại sinh ý kiểu này, vì báo thù. Mà không phải là vì quyền thế. Có thể tìm đến anh mà lại là người mang tâm tình đơn thuần như Michelle quả là rất hiếm. Miễn lí do cậu nói là thật. Anh sẽ kiểm tra.

“Tôi sẽ lại đến nữa.” Anh nhìn ra bên ngoài, thấy sắc trời đã tối, có lẽ cũng muộn rồi: “Như vậy chúc cậu ngủ ngon.”

Michelle mất chữ A mồm chữ O nhìn Shona đi đến bên cửa sổ, một tay giữ mũ tay kia thì bám vào bậc cửa, sau một cái nghiêng người vô cùng đẹp mắt, biến mất trong tầm mắt của cậu.

Đi rồi

Liền quyết định như thế

Michelle ngơ ngác nhìn cửa sổ trống không, hồi lâu, vươn tay kéo kéo tóc mình...

Cứ như vậy

“Ngài Zaks, ngài đã trở lại!! Tử Hồ tìm ngài như sắp phát điên đến nơi rồi!!!” Trợ lí lo lắng đưa điện thoại qua.

Ai, Shona Zaks thăm thở dài, gia khoả này thiếu chút nữa là hại chết anh! “Alo”

“Trời ạ, Hoả Lang cậu có khoẻ không! Cậu, cậu không xảy ra chuyện gì đó chứ”

“Cám ơn anh quan tâm, tôi chỉ là vô cùng hiếu kỳ tại sao anh lại cho tôi uống loại đồ uống như vậy.”

“Ách, cái kia, cái kia, vốn là dành cho vị khách đến sau cậu uống...tôi, tôi đưa nhầm...Hoả Lang cậu không gặp chuyện gì phiền toái chứ”

“Hoàn hảo, nhưng có lẽ đã bị người thấy mặt.”

“Là người nào”

“Không sao, chỉ là một tiểu nhân vật thôi. Tôi sẽ tự xử lý. Bất cần là ưu điểm của anh cũng không phải của tôi.” Shona cười anh ta.

“Tôi biết rồi, lần sau sẽ không.” Tử Hồ nghiêm túc trả lời, đây quả thật là một sai lầm nghiêm trọng: “Người kia không việc gì chứ Có muốn tôi giúp cậu không”

“Không cần, cậu ta không có bối cảnh gì, qua vài ngày, tôi sẽ động thủ lần nữa.”

“Cậu xác định”

“Ân.”

“Như vậy là được rồi, nếu có gì cần tôi hỗ trợ nhất định phải nói với tôi. Đừng để tôi thiếu nhân tình của cậu.”

“Tôi sẽ.”

Cúp điện thoại, Shona tựa vào bên cửa sổ, châm một điếu thuốc.

Trong tay tựa hồ vẫn còn cảm nhận được mái tóc mềm mại như tơ lụa kia, anh cúi đầu nhìn nhìn tay của mình. Khuôn mặt anh tuần kia của Michelle lại hiện lên trước mắt anh.

Ai, thật đúng là không đành lòng huỷ diệt mấy thứ mỹ lệ. Bản thân xảy ra chuyện gì, từ lúc nào lại trở nên đa sầu đa cảm như thế Có phải đã đến tuổi về hưu rồi không Anh tự giễu nghĩ.

“Michelle... Michelle... Michelle!”

Trên đùi một trận đau nhức, Rogers cuối cùng cũng thành công làm cho Michelle hoàn hồn. “Về mặt của cậu!” Rogers nghiêng người đến gần cậu dè dặt thanh âm nói.

Michelle vội vàng điều chỉnh lại biểu tình trên mặt, ngồi nghiêm chỉnh. Chết tiệt, cậu cư nhiên thất thần trong trường trình phát sóng trực tiếp!

Hơn nữa còn là bởi vì tên Hoả Lang con mịa nó kia!

Từ sau ngày anh ta đi, trước mắt cậu luôn hiện ra mái tóc đỏ rực màu máu, cùng bóng dáng nghiêng người nhảy qua cửa sổ đó. Mái tóc tiên diễm như vậy là trời sinh sao Đồi mắt nhắm chặt kia sau khi mở sẽ có hình dáng gì đây

Rogers lại ở phía sau hung hăng chọc cậu một phát.

Con bà nó, cậu không phải bị trúng tà rồi đấy chứ!

“Parker nhất định rất có cảm thụ.” Nữ Mc xinh đẹp nhìn cậu.

“Đúng vậy.” Cậu vội vàng triệu tâm tư trở về: “Thời điểm chúng tôi đến đó, những đứa bé đó liền chạy về phía chúng tôi, cực kì đáng yêu. Bọn chúng cứ như thiên sứ vậy. Cả quá trình quay chụp cũng cực kỳ vui vẻ...”

...

“Có chuyện gì xảy ra với cậu vậy!” Chương trình vừa chấm dứt, Rogers liền vô cùng lo lắng kéo cậu từ hành lang đến phòng hoá trang riêng: “Chuyện kia vẫn còn ảnh hưởng đến cậu à”

“Không có gì.” Michelle nở nụ cười, có điểm chột dạ.

“Vây biểu tình của cậu vừa rồi tính là gì Cậu mau lấy lại tinh thần cho tôi. Cậu như vậy rất nguy hiểm, biết không”

“Nào có khoa trương như vậy”

“Khoa trương chút là muốn tốt cho cậu. Cho cậu nơi chốn chu toàn là chức trách của tôi.”

“Ai.” Michelle mặt nhọc thở dài một hơi. Thật sự, cậu đây là đang xảy ra chuyện gì a, sao lại luôn cảm thấy hoảng hoảng hốt hốt. “Tôi cũng không biết tôi rốt cuộc con mịa nó xảy ra chuyện gì.”

“Michelle... nếu... cậu ngàn vạn lần đừng đi báo thù, cậu sẽ tự huỷ hoại chính mình a.”

“Tôi không ngốc như vậy.” Michelle chột dạ cười cho qua. Cùng Anthony và Hoả Lang liên hệ có thể nói so với mình tự làm còn nguy hiểm hơn, nhưng lại nắm chắc thành công hơn!

“Vây thì tốt, clip quảng cáo lần trước đã làm xong, nhà sản xuất muốn cậu đi xem.”

“Hừ, cô ta còn không phải là coi trọng tôi. Đi con mịa nó, tôi ghét nhất những việc như thế này!”

“Tôi biết, hiện tại tâm tình cậu không tốt lắm, tôi sẽ giúp cậu ngăn cản.”

“Anh đúng là người quan tâm tôi nhất.” Michelle vui đến mức như muốn nhảy cẫng lên. “Amy cũng thật hạnh phúc a.”

“Nếu cậu chăm chỉ thêm một chút thì cô ấy sẽ càng hạnh phúc hơn. Tôi chỉ là người kiếm tiền nuôi gia đình thôi.”

“Hừ, cuối cùng anh lại nói tôi thành máy kiếm tiền.”

“Đó là đang khích lệ cậu.”

Michelle phờ phạc về đến nhà, sau khi bảo Robert trở về. Cậu một mình trốn vào phòng ngủ.

Trong ngực khó chịu, có quá nhiều việc chồng chất trong lòng, đã xảy ra quá nhiều chuyện.

Quá khó để tiếp thu hết được, trong lòng như là bị nhồi vào rất nhiều sợi bông bần thối, không nặng nhưng ghê tởm, muốn nhổ ra cũng không được!

Đã qua hai buổi cuối tuần, Peter đã rời xa cậu hai tuần rồi.

Peter...

Tuy cậu không thông minh nhưng cũng chẳng phải đứa ngốc. Anthony sẽ không vô duyên vô cớ muốn giúp đỡ cậu, từ sau chuyện của cậu và Sophia, cậu biết lão già đó sớm muộn gì cũng xử lý cậu, nhưng bởi vì lão già kia có tính toán muốn tiến quân vào Hollywood cho nên mới tạm thời lưu cậu lại. Hollywood chính là nơi rửa tiền tốt nhất. Lần này Anthony giúp cậu, chỉ sợ là do có tính toán khác.

Hừ, đi con mịa nó, hiện tại cậu không muốn suy nghĩ cái gì, chỉ cần có thể giúp Peter báo thù, cho dù chết, cậu cũng không tiếc nuôi.

Nghĩ đến báo thù, mái tóc đỏ rực như ngọn lửa kia lại hiện lên trước mắt cậu...

Vươn tay giật giật tóc mình, giống của mẹ anh ta ư Một sát thủ có luyện mẫu tình kết. Đệt, thật đúng là chuyện gì cũng có thể gặp!

Nhưng mà, thực sự cũng có chút tò mò, không biết đôi mắt kia mở ra sẽ trông như thế nào đây. Sẽ là ôn nhu mà khiêm tốn ư Tựa như cử chỉ của anh ta Vậy đó không phải là con mịa nó sát thủ gì a! Hoàn toàn là một quý ông...

Người như vậy sao lại trở thành đệ nhất sát thủ a

Tiếng chuông cửa bất ngờ vang lên, trong lòng căng thẳng! Sẽ không phải là...

Michelle nhảy dựng lên, lao xuống lầu, cửa vừa mở ra, quả nhiên!

“Buổi tối tốt lành.” Shona vẫn mang theo nụ cười tao nhã lịch sự trước sau như một tiến vào.

“Buổi tối tốt lành.” Michelle khẩn trương đi theo phía sau anh, anh ta đến đây vì...

“Hết thấy đều đã được giải quyết.” Shona đặt một túi văn kiện lên bàn, rất có phong độ ngồi lên ghế sofa. “Tôi nghe trợ lý nói cậu đã thanh toán xong hết một lượt. Lần trước tôi quên mang khẩu súng kia đi, cho nên bây giờ lại phải tới một chuyến.”

Michelle nhìn chăm chăm vào tệp văn kiện kia. “Là ảnh chụp.” Lời Shona vừa thốt ra khiến toàn thân cậu chấn động một chút.

Người đàn ông kia đã chết Tên mafia con mịa nó kia đã chết

Cứ như vậy mà chết

Cậu gắt gao nhìn tệp văn kiện kia rồi mới cầm lên, hung hăng xé bao bì.

Ảnh chụp từ tay cậu rơi xuống.

Cậu nhìn tấm ảnh trong tay, thật sự đã chết!!!!

Thật sự đã chết...

Peter cậu có nhìn thấy không Peter cậu không chết oan uổng. Tên hỗn đản hại chết cậu đã chết! Mình đã giúp cậu báo thù! Peter.

Đôi môi hơi run rẩy: “Cám ơn, cám ơn anh.”

Shona cười không nói.

“Đúng rồi, khẩu súng kia, anh chờ một lát.” Michelle vội vàng chạy đi, rất nhanh liền xách theo cái gói to lẫn trước: “Kỳ thật tôi không nghĩ anh muốn lấy nó đâu, suýt chút nữa mang giả lại.”

“Vẫn nên làm theo quy củ mới tốt.” Shona cười mở gói ra, bắt đầu thuận thực lắp ráp lại: “Ngày mai báo chí Las Vegas sẽ có một mẫu tin nhỏ đi.”

“Kỳ thật anh báo cho tôi chú ý báo chí là được rồi, còn tự mình đi một chuyến.”

“Chuyện giết người này kỳ thật sẽ bị nghiện a, bởi vì người thuê giết người quá mức thoải mái. Phải biết rằng hôm nay người trả tiền, ngày mai liền có người khác muốn mạng của người. Cậu thấy đó, không phải tôi có thể dễ dàng đi vào phòng của cậu sao Kỳ thật tính mạng cậu đã ở trên tay tôi. Vì thế tôi tự mình tới cửa là để làm một cái nhắc nhở nho nhỏ với cậu mà thôi.” Shona không nóng không lạnh nói.

Mí mắt Michelle giật giật liên hồi, cậu thật đúng là không nghĩ tới!

Cậu nhìn dưới mũ Shona lộ ra mấy cọng tóc, đỏ tươi như máu! “Đây là lần đầu tiên tôi giao thiệp với sát thủ, tất cả sát thủ đều có bộ dáng giống anh sao?”

“Bộ dáng tôi làm sao?” Shona cười hỏi lại, nhưng tốc độ lắp ráp súng trên tay không giảm bớt chút nào.

“Tao nhã, phong độ phiên phiên, đệt, anh mới giống nghệ sỹ.”

“Tôi quả thật từng học qua diễn xuất.”

“A” Michelle bị giật mình không nhỏ “Vậy sao anh không làm nghệ sỹ, lấy diện mạo của anh tuyệt đối có thể thành công.”

Shona đột nhiên cười đầy tà khí, ngẩng đầu, cây súng vừa lắp ráp xong nhắm ngay cổ họng Michelle: “Tôi biết mọi người đều có tính hiếu kỳ. Michelle cậu hẳn là đã tháo kính của tôi ra rồi nhỉ?”

5. Chương 5

Trong phòng đột nhiên trở nên yên lặng, không khí ngưng kết lại.

Toàn thân giống như ngấm vào nước biển lạnh băng, ngay cả máu cũng như đông cứng...

Michelle có thể nghe thấy tiếng tim của mình đập! Tếng động kinh người!

Trên trán tích lại từng giọt mồ hôi lạnh chảy ra!

Con mịa nó! Sao cậu lại quên mất chứ! Đã thế còn thốt ra “lấy diện mạo của anh”!

Lần này thực sự xong rồi!

Peter xem ra tôi sắp xuống đó bởi cậu rồi!

Hai má Michelle giật giật: “Con mịa nó, đây là anh đang muốn lấy oán trả ơn! Khi anh té xỉu tôi ngay đến một sợi tóc của anh cũng không động đến!”

“Vô cùng cảm ơn cậu, nhưng mà tôi thích tất cả mọi thứ đều phải làm theo quy củ. Phiền cậu trả lại danh thiếp của tôi cho tôi.”

“Danh Danh thiếp”

“Hẳn là người giới thiệu cậu đến tìm tôi đã đưa danh thiếp cho cậu đi. Đừng để tôi phải trở mặt, như vậy không phải việc gì tốt đẹp đâu.”

Michelle cắn chặt răng, hung hăng trừng anh, anh ta sợ sau khi giết mình sẽ lưu lại manh mối! “Con mịa nó, anh cũng thật đủ ngoan a. Cút mịa nó đi, anh vĩnh viễn cũng đừng mong tìm được tấm danh thiếp kia.”

“Tôi không tìm được thì cảnh sát cũng không tìm được. Vậy nó cũng chẳng có tác dụng gì nữa.” Shona cười nói.

Sắc mặt Michelle tái mét, chết tiệt, xem ra lần này cậu xong rồi! “Tôi biết ngay là lão già kia sớm muộn gì cũng sẽ hại chết tôi.”

“Anthony Felsted”

“Đúng.” Thấy một cơ hội sống, Michelle vội vàng nói: “Anthony Felsted – là ông ta đưa danh thiếp cho tôi.”

“Vậy ư” Shona buông súng xuống, tạm thời anh không hy vọng kết thù kết oán gì với Anthony Felsted. Thật là phiền toái a! Anh đặt súng ngấm lên bàn, nhằm chán mà lấy ngón tay gõ gõ xuống mặt bàn.

Một bên là một tên diễn viên nhằm chán nhìn thấy tướng mạo của mình.

Một bên lại là gia tộc Anthony Felsted thống trị New York bảy năm liền.

Thật đúng là khó khăn a...

Michelle khẩn trương chăm chăm nhìn anh, chậm rãi di động đến cái bàn...

“Có thể cho tôi mượn điện thoại dùng được không” Shona đột nhiên hỏi.

Michelle toàn thân cứng đờ, đứng sững lại: “Có, có thể.”

Shona nói cảm ơn rồi cầm lấy điện thoại: “Xin chào, tôi muốn tìm Anthony Felsted.”

Michelle biết, nếu lúc này Anthony Felsted nói cậu chỉ là một vai diễn không quan trọng, cậu liền không cần phải diễn nữa! Cậu phải dựa vào chính mình!

Cậu chậm rãi ngồi xuống sô pha, khẩu súng ngấm kia đặt ngay tại trước mặt. Tuy rằng cậu chưa từng dùng qua, nhưng dù sao cậu cũng biết cách bóp cò! Chỉ cần trong vài giây, chỉ cần động tác của cậu đủ nhanh là cậu có thể lấy được khẩu súng kia!

Mỗi giây qua đi, Michelle chưa bao giờ tập trung cao độ như thế, thậm chí cậu còn không nghe được Shona đang thảo luận gì qua điện thoại, ánh mắt chỉ nhìn chăm chú vào khẩu súng kia!

Đột nhiên, cậu lao về phía trước, hai tay vừa mới đặt lên khẩu súng! “Đừng nhúc nhích!”

Michelle hoảng hốt ngẩng đầu nhìn họng súng tối om trước mặt, một khẩu súng lục, họng súng ngấm ngay vào cậu! Phát ra khí sắc bén nhọn khiến kẻ khác phải khiếp sợ.

“Đừng động vào nó được không” Shona dùng khẩu súng tùy thân của mình ý bảo cậu ngồi trở lại vị trí cũ.

Mịa nó, Michelle nản lòng ngồi xuống. Lần này, cậu vĩnh tai lên nghe cuộc nói chuyện giữa Shona và Anthony Felsted.

“Được rồi, tôi sẽ xử lý, không cần khách khí.”

Xong rồi Cậu khẩn trương đến mức thở cũng không dám thở mạnh! Ánh mắt gắt gao nhìn Shona.

Trong phòng lại một mảnh trầm tĩnh. Shona tựa hồ đang trầm tư, khẩu súng trên tay gõ gõ xuống mặt bàn.

“Con mịa nó anh nói cái gì đi a! Anh như vậy sắp bức điên tôi đến nơi rồi!”

Michelle thật sự chịu không nổi, cái chết – giờ cậu đã không còn sợ nữa, cùng lắm thì xuống bồi Peter thôi! Loại yên lặng kiểu này mới đúng là tra tấn!

“Tôi muốn nói chuyện với cậu.” Đột nhiên Shona nhét khẩu súng lại sau thắt lưng.

“Nói, nói cái gì” Michelle kinh ngạc đến mức nói lắp bắp.

“Là thế này, không biết cậu có hiểu vì sao Anthony Felsted lại muốn giúp cậu không.” Thấy Michelle lắc lắc đầu, Shona chậm rãi nói: “Tôi đoán, lão ta muốn dùng cậu mượn đao giết chết Violet Carlos rồi sau đó thuận lợi hợp tác cùng mafia mà không gây thù kết oán.”

Hoá ra... chỉ là con chó nuôi của lão hồ li, Michelle ngẫm nghĩ rồi.

Cậu cảnh giác nhìn Shona: “Không phải anh cho là tôi sẽ chết nên mới nói với tôi mấy chuyện này đấy chứ.”

“Tạm thời lão ta chưa hy vọng cậu chết.”

Anh thật đúng là nghe lời ông ta nha, Michelle trong lòng thầm khinh bỉ.

“Nếu cậu chết, rất nhiều chuyện không thể giải thích rõ. Haiz, sự tình luôn phức tạp như thế. Tôi cũng không thích.”

“Vậy anh có thể nói đơn giản một chút!”

“Được, hiện tại tôi có hai lựa chọn: thứ nhất, tôi giết cậu, từ nay về sau sẽ không còn ai nhìn thấy tôi. Mà lão Anthony Felsted kia, cùng lắm thì tôi không làm ăn với lão. Thứ hai, tôi tùy thời tùy chỗ theo cậu, rồi đợi Anthony Felsted nói có thể, thế cục ổn định động thủ lần nữa. Như vậy không những cam đoan người đã nhìn thấy diện mạo của tôi không bị rơi vào tay kẻ khác, đồng thời còn có thể trả cho Anthony Felsted một cái nhân tình.” Tạm dừng một lát, anh ngẩng đầu nhìn Michelle: “Ý kiến của cậu thì sao”

Michelle nghiêng rằng nghiêng lợi trùm anh, anh ta thật con mịa nó không phải người! “Anh tùy thời đều có thể giết tôi vậy vì sao lại còn phải đi theo tôi Đợi đến khi nào muốn giết tôi thì quay lại không phải tốt hơn sao”

“Cậu là đại minh tinh, tôi không muốn cậu nói những điều không cần thiết với công chúng.”

“Tôi con mịa nó biết ngay là giao thiệp cùng với mafia các người sẽ không có kết cục gì tốt.” Michelle hung hăng trừng Shona.

“Vậy lựa chọn của cậu là gì”

“Tôi chọn cái sau.” Michelle không chút do dự nói. Chuyện đùa, phương án sau ít nhất còn có một đường sống.

Shona mỉm cười: “Vậy mời cậu gọi điện thoại an bài tất cả mọi việc đi, cậu là người của công chúng, bên người có thêm vệ sĩ hẳn là chuyện bình thường. Bạn tốt vừa mới qua đời, cậu có thể hảo hảo nghỉ ngơi một chút, cho mình khoảng thời gian riêng tư. Mặt khác,” anh lại rút súng ra “Hy vọng cậu có thể phối hợp.”

“Oanh” Một tiếng. Đồ vật trên bàn đều bị lực lớn quét qua! Điện thoại đang đưa cạnh bàn, “bộp, bộp” đập vào thành bàn, trong phút chốc yên tĩnh mà phá lệ chói tai.

Mấy người hoặc ngồi hoặc đứng trong phòng ở phía sau, đều thức thời mà đi ra ngoài.

“Gần đây ngài rất dễ kích động.” Một người đàn ông trẻ tuổi duy nhất không bước ra khỏi phòng đẩy đẩy kính mắt nói, vươn tay cầm lấy chiếc điện thoại đang lắc lư kia.

Anthony Felsted hít thở một hơi thật sâu, lại tựa lưng vào ghế. Ánh mắt phần nộ dần chuyển sang ngoan độc: “Đến khi nào đám heo Janelle ngu xuẩn kia mới tra ra được Michelle!!”

“Còn cần thêm chút thời gian. Chúng ta chỉ có thể chờ đợi, không thể để bọn họ biết chúng ta có liên quan đến chuyện này.”

“Mẹ kiếp! Đám heo ngu ngốc.”

“Thứ tôi nói thẳng, ngài Anthony Felsted, tôi biết gần đây hành động của chúng ta bị giám sát khiến ngài lo nghĩ, nhưng hiện tại không phải thời điểm để phát giận.”

“Không sai, không sai, cậu nói đúng, Mặt.” Anthony Felsted thì thảo tự nói, tay chống huyệt thái dương đang phập phồng, tính tình của lão quả thật ngày càng không xong: “Chuyện tình của tên diễn viên kia diễn biến phức tạp. Hoả Lang vừa báo đến, Michelle đang nằm trong tay hắn ta.”

“Có lẽ ngài không cần lo lắng, Hoả Lang đã thoát ly LSA lâu rồi.”

“Nhưng không không chế Michelle trong tay là sai lầm của chúng ta.” Anthony Felsted nhú mày: “LSA đối với đứa con nuôi nhà Acheson Richmond truy giết thể nào rồi”

“Sau thất bại lần trước vẫn không thấy tiến triển, nhưng việc hắn ta biến mất một thời gian cũng có lợi cho chúng ta.” Mặt cúi đầu, khí định thần nhân thu thập lại đồng đồ đạc tán loạn.

“Michelle, Michelle, theo dõi cậu ta sát sao cho ta, cậu ta là một nước cờ quan trọng của chúng ta, quyết không thể có sơ xuất.”

Yên lặng một chút, “Hiện tại có lẽ chúng ta hẳn là nên thuận theo tự nhiên, gác quan hệ với cậu ta sang một bên.” Mặt nhẹ nhàng đặt cây bút máy cuối cùng lên bàn.

Thần thái bình tĩnh tự nhiên cuối cùng cũng khiến sát ý trong mắt Anthony Felsted chậm rãi thối lui. Lộ ra mỉm cười: “Thuận theo tự nhiên, đó là một ý kiến hay.”

6. Chương 6

Cuộc sống kiểu này thật chẳng khác gì giam lỏng. Michelle xuyên qua tờ báo trước mặt nhìn Shona đang ngồi ở bàn bên kia nhàn nhã uống cà phê. mấy giờ trước anh ta đã hoàn thành xong hết công cuộc cách ly căn nhà này với bên ngoài.

Shona cũng từ trong sổ tay điện thoại tìm ra tấm danh thiếp, tóm lại anh ta đã làm tốt tất cả khâu chuẩn bị để giết cậu! Quên đi, mặc kệ nó, kỳ thật từ ngày cậu biết cha của Sophia là Anthony Felsted cậu đã chuẩn bị sẵn tinh thần sẽ bị giết. Huống chi hiện tại thù của Peter cũng đã báo xong.

Hừ lạnh một tiếng. Michelle tùy tay ném tờ báo đi bắt đầu vào phòng bếp tìm đồ ăn. Quay đầu lại nhìn Shona: “Anh muốn ăn gì”

Shona giờ giờ tách cà phê trong tay lên.

Sau kính râm, Shona ngằm đánh giá Michelle, dáng người thon dài, mái tóc dài mềm mại đen bóng buông thõng trên cái mông khêu gợi. Cho dù mới chỉ là buổi sáng chưa chầu chuốt gì nhưng vẫn rất có phong thái của một minh tinh. Chỉ là người này thật sự rất kỳ quái!

Rõ ràng biết bản thân có thể bị giết bất cứ lúc nào, nhưng lại không khẩn trương, khủng hoảng, suy sụp, hoặc cam chịu. Nói đơn giản thì là, thái độ của cậu ta khiến người ta nghĩ rằng có một người bạn cậu không thích đến nhà chơi mà thôi. Hoặc là nói, cậu ta thật sự coi anh như vệ sĩ.

Chỉ chốc lát Michelle đã nhanh nhẹn dọn ra bữa sáng cho mình. Thấy Shona vẫn nhìn mình, cậu nhe răng cười: “Thế nào Anh cho rằng minh tinh sẽ không tự mình xuống bếp nấu cơm sao”

Shona thành thật gật đầu một cái.

“Không cần ngạc nhiên, tôi chính là từ khu ổ chuột mà lớn lên. Cơ hồ tất cả bản lĩnh sinh tồn tôi đều biết.” Michelle nhe răng cười.

Shona khẽ cau mày. Cúi đầu tiếp tục yên lặng uống cà phê.

Sau khi Michelle một mình giải quyết xong bữa sáng, lấy ra một cái notebook. Shona không hỏi gì mà kéo cái ghế ngồi ra phía sau cậu.

“Hừ”. Michelle dưới đáy lòng hừ một tiếng, bắt đầu gõ bàn phím.

Dần dần Shona cũng hiểu được cậu đang làm gì. “Di chúc”

“Thừa lời, tôi sắp chết đương nhiên phải viết di chúc. Yên tâm tôi sẽ không viết ai là người giết mình. Mà có viết cũng vô dụng, cả thế giới đều biết rằng ai giết người, người đó sẽ không thể nào được sống an ổn!”

Shona không nói gì.

Michelle bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ cách phân chia tài sản của mình. Cậu không có bà con thân thích, người thân cận nhất là Peter đã không còn. Rogers hẳn là thực cần, anh ấy còn phải nuôi gia đình. Còn Robert, còn cả người giúp việc trong nhà, đầu bếp, thợ làm vườn. Những người còn lại là ai thì cậu tạm thời không nhớ ra.

“Tôi phải tìm luật sư công chứng.” Cậu nghiêm túc nhìn Shona.

“Có cơ hội sao.” Shona không nóng không lạnh nói. Anh cũng không kiêng nể gì chậm rãi nhìn bản di chúc kia: “Cậu không có thân thích gì à”

“Tôi là cô nhi.”

Một cô nhi mà có thể đi đến được địa vị ngày hôm nay, thật không đơn giản a.

“Ê, Hoả Lang.” Michelle khép máy tính lại: “Anh không nhất định phải đeo kính mắt trước mặt tôi nữa đi, dù sao thì tôi cũng nhìn thấy mặt anh rồi.”

“Tôi sẽ suy nghĩ.” Shona đứng dậy ngồi trở lại sô pha.

Một lát sau, Michelle kéo ghế dựa đến trước mặt Shona, đôi chân dài thả lỏng “Ây, nói thử cho tôi nghe một chút xem, giết người là cảm giác thế nào”

Shona nhìn nhìn cậu không trả lời.

“Ây, hiện tại cũng chỉ có hai người chúng ta ở đây, tâm sự chút sẽ chết a”

Shona xuyên qua kính râm nhìn cậu, ánh mắt hứng thú bởi vì được kính râm che chắn mà chẳng kiêng nể gì đánh giá Michelle.

Không oán hận sao Dường như với cậu ta Anthony Felsted cũng chỉ như một người phiền toái luôn quấy rầy đến cuộc sống của cậu ta mà thôi, Shona ngắm cái cổ xinh đẹp của Michelle, động mạch vẫn đập đều đều, thật sự là một sinh mệnh tươi sống.

Michelle liếc nhìn Shona một cái, đột nhiên thò người ra, vươn tay về phía anh.

Ba, cổ tay nhanh chóng bị Shona chế trụ: “Đau!”

Shona buông lỏng cậu ra.

“Tôi chỉ muốn xem bộ dáng anh mở mắt trông thế nào! Mịa nó, anh lại còn thực sự dùng sức!” Michelle vượt vượt cổ tay bị đau, hung hăng trừng mắt nhìn Shona một cái. Đột nhiên linh quang xuất hiện: “Đi bơi không Tôi cho anh mượn quần bơi” Không đợi Shona trả lời, cậu đã vọt vào phòng thay đồ.

Chờ cậu thay quần bơi xong, Shona đã ngồi trên cái bàn bên cạnh bể bơi, nhìn kỹ, trên tay Shona là kịch bản của bộ phim điện ảnh mà cậu vừa nhận.

“Sao vậy Không dám” Michelle khiêu khích nhìn Shona, lập tức xuất ra một tư thế nhún người nhảy tuyệt đẹp.

Gợn nước lóng lánh dưới ánh mặt trời, dáng người mạnh mẽ, vẽ nên một bức tranh thật đẹp.

Sinh mệnh tràn đầy sức sống kia, đã bao lâu chưa cảm nhận được...

Shona khép cuốn sách trên tay lại, ánh mắt nhu hoà dõi theo Michelle. Đại khái là đã quá lâu rồi chưa ở chung với ai, nên bắt đầu cảm thấy hưng phấn cùng hiếu kỳ.

“Đệt, đến nước cũng lạnh.” Michelle khoác khăn đi tới: “Anh không xuống ư”

“Mang kính mắt nên bất tiện.”

“Đệt, vậy anh bỏ ra là được a! Cứ làm như là tôi chưa từng thấy qua ý. Ày, anh mang kính lâu như vậy không ảnh hưởng đến thị lực sao Làm sát thủ, thị lực rất là quan trọng nhĩ Đừng lo lắng.”

Quả thật không cần phải cố chấp như vậy, anh xác thực động lòng.

Lúc Shona đi thay quần áo, Michelle ngồi vào chỗ của anh, tùy tay cầm lấy kịch bản anh vừa xem qua. Một mùi xà phòng thơm ngát. Không biết gia khổ kia dùng loại nước hoa gì

Michelle nhìn kịch bản, đầu óc lại cân nhắc. Nên chạy không Có thể chạy tới đâu Không nói đến chuyện cậu là người của công chúng rất dễ dàng bị phát hiện, bằng bản lĩnh của Hoả Lang muốn giết một người như cậu cũng thực dễ dàng. Kịch bản trong tay bị cậu giở qua giở lại.

Michelle nôn nóng đứng lên nhảy vào trong bể! Cậu cần nước để giúp mình bình tĩnh lại.

Những đợt sóng nhấp nhô tạo thành khi cậu bơi qua, sau ba vòng cậu mới ngừng. Bật người chồi ra khỏi mặt nước, Michelle chống vào thành bể, lại thấy một thân ảnh nhảy vào trong nước!

Là Hoả Lang!

Cậu kinh ngạc nhìn thân ảnh Shona loáng thoáng bên kia! Tốc độ thật nhanh! Kỹ thuật bơi bướm đúng tiêu chuẩn, đẹp trai ngay người!

Tư thế trong kiểu bơi bướm là khó khăn nhất, nó không giống kiểu bơi tự do hay bất kỳ kiểu bơi nào khác, bơi bướm tuyệt đối là tư thế cực kỳ nam tính, hoàn toàn là để thể hiện của sức mạnh! Cho nên trông anh ta mới “suất” đến vậy!

Cậu nhện không được huýt sáo ca ngợi, ngồi lên thành bể bơi thưởng thức.

Shona rất nhanh đã bơi đến trước mặt cậu, gần như nhô cả người lên khỏi mặt nước, lấy tay hất ngược mái tóc ướt đầm ra sau.

Michelle đột nhiên cảm thấy trong đầu như có tia chớp xẹt qua!

Cậu ngốc lẳng nhìn Shona, là một diễn viên cậu phi thường rõ ràng, khi một người đàn ông ở trong nước là thời điểm anh ta khiêu gợi nhất.

Nhưng sao không ai nói cho cậu biết một người đàn ông có thể con mị nó gợi cảm như thế chứ!

Mái tóc đỏ rực kia dưới ánh mặt trời rực rỡ quynh rũ lả thường, bọt nước sáng rõ thỉnh thoảng nhỏ xuống, theo từng sợi tóc, theo ngũ quan gần như hoàn mỹ kia, theo hầu kết khiêu gợi kia, bả vai rộng rãi cơ thể rắn chắc, theo cơ bụng mê người kia, cơ thể không hề khoa trương, là một sát thủ anh ta thậm chí có hơi đơn bạc, nhưng đường cong lưu loát mà tràn đầy sức mạnh...

Lúc Shona nhìn về phía cậu, cậu cuối cùng cũng hiểu được tại sao anh lại được gọi là Hoả Lang...

Đó là một đôi mắt giống như loài sói...

Con người màu xanh biếc, an tĩnh đến mức như không nhiễm một hạt bụi nhỏ nào, tĩnh như vậy lạnh như vậy, mơ hồ lại lộ ra ánh mắt thị huyết sắc bén, càng làm nổi bật mái tóc đỏ rực như lửa...

Michelle không khỏi nuốt một ngụm nước miếng, ở một nơi nào đó trong lòng đèn đỏ bật sáng!

Shona chống tay lên bờ ngồi cạnh cậu, ánh mắt dừng lại trên đồng kích bản bị Michelle vò cho nhàu nát ở xa xa: “Kích bản rất hay, đang phiền não về tính mạng mình sao?”

“Vô nghĩa!” Michelle có chút buồn bực cùng bất an, đột, đây chính là người muốn giết cậu a! Dưới đáy lòng cậu điên cuồng gào thét! Ánh mắt không được tự nhiên dừng trên mặt nước.

“Thi đấu không” Michelle nhìn bờ bên kia: “Nếu tôi thắng hãy buông tha cho tôi!”

“Còn Anthony Felsted thì sao” Shona nhìn bờ bên kia có chút động lòng.

“Anh sẽ để tôi rơi vào tay kẻ khác. Nực cười, tôi đã nhìn thấy mặt của anh!”

“Cùng với phiên toái bảo hộ cậu không bằng giết cậu.”

“Không dám so thì cứ việc nói thẳng ra.”

Shona nhìn bờ bên kia: “Được rồi, cho cậu một hy vọng.”

Mắt Michelle sáng ngời, thật sự!

...

Nhào người lên khỏi mặt nước, Michelle vượt nước trên mặt sau đó hô to: “Tôi muốn đấu lại.”

Thấy tính cách trẻ con của cậu, khoẻ miệng Shona nhin không được câu ra một độ cong hoàn mỹ.

Michelle hoàn toàn nhìn đến choáng váng! Không giống nụ cười khách sáo lúc bàn sinh ý, khi đó là giả vờ cười. Nụ cười hiện tại này, mới là Shona thực sự cười. Ý cười ôn nhu mềm mại thẳng vào đáy mắt, ấm áp một mảng.

Dưới ánh nắng ôn nhu như mặt nước...

Shona không để ý đến đề nghị của cậu, xoay người bắt đầu vòng bơi mới, Michelle lại ngơ ngác bên thành bể.

Chuyện gì đang xảy ra Đây rốt cuộc là có chuyện gì Trên mặt sao lại cảm thấy nóng a! Dù là người trì độ cũng phải bắt đầu cảnh giác! Michelle bắt đầu có chút lo lắng! Hỗn đản a, người kia chính là người muốn giết mày a! Vẫn nên bảo trì khoảng cách là tốt nhất!

Lúc bữa tối được bày ra bàn, Michelle kinh ngạc đến cái gì cũng quên! Miệng há toác ra cậu không thể nào tưởng tượng nổi cảnh Shona ở trong phòng bếp bận rộn nấu nướng: “Anh, anh, anh có thể nấu cơm!”

“Phòng bếp mới là nơi quan trọng nhất, đôi khi nó có thể giữ được mạng của cậu.”

Nhất thời ghen lời... tùy thời đều phải bảo trì cảnh giác sao Chỉ có như vậy mới có thể sống sót sao Ngoài ý muốn, cậu cảm thấy đau lòng. Câu hỏi về cảm giác lần đầu tiên giết người cậu hỏi lúc trước có thể hơi tàn nhẫn hay không

“Hoả Lang, vì sao anh muốn làm sát thủ”

“Ban đầu là vì báo thù.” Shona thẳng thắn nói cho cậu biết, đối với một người sắp bị giết quả thật cũng không cần thiết phải che giấu gì cả.

“Bạn của anh”

“Không, không phải bạn.”

“Lần trước, lúc tôi nói về Peter, không phải anh nói anh cũng từng trải qua việc như vậy nhưng lại tự tay báo thù. Tôi còn tưởng là lần đó.”

“Oh, nó cũng tên Peter, là con mèo của tôi.”

“Keeng! Keeng!” Dao của Michelle trực tiếp cắt vào đĩa! Mụ nội nó! Nên cắt lên đầu anh ta! Cậu hung hăng trừng Shona một cái!

7. Chương 7

“Sống chung” đến ngày thứ năm, điện thoại của Rogers gọi đến.

“Michelle tôi biết lần trước đáp ứng cho cậu ở nhà nghỉ ngơi, có điều cậu đã kí hợp đồng quảng cáo trước thời hạn rồi! Michelle cậu ở đâu Nếu cậu đang ở đó thì nghe điện thoại được không Được rồi, khi nào nhận được nhớ gọi lại cho tôi. Đồ...”

Michelle dưới đáy mắt rục rịch bò một tia giảo hoạt, nhìn điện thoại di động, lại nhìn Shona: “Nếu tôi không đi, tôi sợ giới truyền thông sẽ biết.”

Thật đúng là phiền toái. Nhíu nhú mày, Shona cầm lấy điện thoại, khôi phục vẻ bề ngoài tao nhã: “Gọi lại đi, vệ sĩ của cậu sẽ cùng đi với cậu.”

Chán ghét mà nhìn nụ cười máy móc giả tạo kia của Shona, Michelle khiêu khích nhìn anh: “Anh có thể yên tâm Tối nơi chụp hình sẽ có rất nhiều người!”

“Cho nên cậu cần vệ sĩ.”

“Kì thật tôi cũng không phải ngu ngốc, chạy cũng là đi vào đường chết.” Michelle cười lạnh cầm lấy điện thoại: “Rogers. Tôi vừa mới ở phòng bếp, thời gian là lúc nào”

Trong năm ngày quan hệ của hai người càng ngày càng vi diệu, tựa hồ có một sợi dây chần ngang giữa hai người bọn họ, thỉnh thoảng rung rung một chút, đều sẽ cảnh giác đối phương. Được rồi, có lẽ chỉ có mình cậu cảnh giác, Michelle có chút buồn bực nghĩ.

Trên xe Michelle trộm liếc nhìn Shona, gia hỏa này thật đúng là cẩn thận, cơ chính mình làm, xe chính mình lái, không biết có phải làm tình cũng tự mình làm không a

“Có vấn đề gì sao”

Michelle hừ một tiếng: “Tôi có chút tò mò...” Lời nói thốt ra nửa chừng lại ngừng.

Shona chờ cậu nói tiếp.

Tò mò không biết có phải lúc “làm” anh cũng tự làm hay không! Đùa! Mạng nhỏ của cậu cũng lập tức chấm dứt trước thời hạn! “Àn... tôi có phải thật sự không còn cơ hội sống nào không”

Shona nhìn nhìn cậu, theo góc độ có thể nhìn thấy hàng lông mi thật dài của Michelle: “Có lẽ có.”

“Gì cơ! Gì cơ!” Michelle kích động bật dậy. Cái đầu do hưng phấn quá độ mà cục vào nóc xe: “Mịa nó, đau chết rồi! Anh, anh vừa mới nói cái gì”

“Có lẽ.” Xuyên qua cái kính râm Michelle cơ hồ có thể nhìn thấy ánh mắt như phát sáng của anh.

“Cái gì cũng sẽ có ngoại lệ đi...”

Cái gì Michelle mở to mắt, nhìn chòng chọc vào Shona, đáy lòng đang điên cuồng gào thét! Anh ta đang nói giỡn phải không Có đùa thì cũng đừng mang chuyện này ra mà đùa chứ!

Shona nhìn thấy trong mắt Michelle cháy lên ngọn lửa của sinh mệnh, ánh lửa tựa hồ có thể xuyên qua mắt kính nhập vào đáy mắt anh. Đáy lòng có chút ấm áp...

Hoàn toàn không giống mình a.

Trong lúc Michelle chụp hình Shona vẫn yên lặng đứng một bên, ánh mắt bên dưới chiếc kính râm dùng một loại ý tứ sâu xa nhìn chăm chú vào nhất cử nhất động của cậu. Nhân tình lại nhớ đến một màn trước lúc xuống xe:

“Rogers.” Michelle lúc ấy có chút cao hứng phần chần thái quá... chạy thẳng tới, ôm chầm lấy vai Rogers! “Đến đây, để tôi giới thiệu với anh đây là vệ sĩ của tôi.” Nụ cười sáng lạn, mắt như trăng khuyết, chỉ tiếc, kia không phải là biểu tình của một người đã bị uy hiếp nên có, kĩ thuật diễn xuất, xem ra thực sự không tốt.

“Tôi sắp chết đói đến nơi rồi, không biết lúc nào mới có thể xong.” Hai người nhân viên công tác đứng cách anh không xa bắt đầu hàn huyên.

“Con mịa nó mình tinh cái gì a, rắm cũng không bằng.” Người nọ khinh bỉ nhìn Michelle, “Không biết còn phải chụp đến lúc nào!”

“Gần đây đã bắt đầu xuống dốc. Loại không có thực lực thế này vậy mà cũng có thể nổi tiếng được.”

“Hừ, chỉ có khuôn mặt xinh đẹp, có lẽ là phải lên giường với ai đó mới có thể nổi tiếng đi.”

“Ai biết được, scandal của cậu ta có khá nhiều, chẳng qua phỏng chừng đều là tự mình tạo ra, không có tin mới sẽ lại lạnh thôi.”

“Lần trước không phải nghe đồn rằng cậu ta hít thuốc phiện bị bắt sao”

“Nổi tiếng đương nhiên sẽ có người đổ kị đặt điều gièm pha.”

Những người này coi như có đầu óc, Shona châm một điếu thuốc, nhẹ nhàng phun ra, Michelle đứng trên sân khấu quả thực khuyết thiếu thực lực, thậm chí đến mị lực tựa hồ cũng không như cậu ta ngày thường, thật sự là xuống dốc rồi sao

Ánh mắt chợt loé, đột nhiên Shona nhanh như chớp từ góc ảnh ẩn thân xông ra ngoài! Vào lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng, studio bộc phát ra một tiếng nổ.

Chiếc đèn trần thật lớn nặng nề rơi xuống mặt đất! Ngọn lửa lập tức bùng lên!

“Bình cứu hoả! Mau!” Studio thoáng chốc thành một mảnh hỗn loạn, mọi người đều loạn thành một đoàn.

Ngọn lửa đột nhiên bùng lên, không hề báo trước càng ngày càng lan rộng ra, mọi người la hét, chạy trốn.

Trong hỗn loạn Rogers cuối cùng cũng khôi phục lại tinh thần: “Michelle! Michelle! Michelle” Anh điên cuồng gào to tên của cậu, dùng sức chen vào đám người.

“Tôi ở đây.” Thanh âm Michelle vang lên phía sau anh. Thanh âm này khiến cho lí trí của anh quay trở về thân thể.

Rogers xoay người bắt lấy cánh tay Michelle: “Cảm tạ thượng đế! Cậu không việc gì chứ Có bị làm sao hay không Có bị thương hay không Chúa ơi, mau mau để tôi xem xem!”

Trợ lí cùng nhóm nhân viên công tác lập tức xông tới, Michelle bị cả đám người vây quanh chỉ vô ý thức đáp lại mấy câu hỏi của bọn họ, trong đầu trống rỗng. “Tôi, tôi không sao, tôi muốn nghỉ ngơi một chút.”

“Đợi đã, Michelle” Rogers lo lắng nghĩ muốn tỉ mỉ kiểm tra thân thể cậu. Thoạt nhìn như không có gì, có lẽ là do sợ hãi.

“Thật sự là không có việc gì.” Michelle thất thần nhìn mặt đất, đột nhiên đứng dậy nhanh chóng bước về phía phòng nghỉ của mình.

Tiếng hỏi thăm liên tiếp vang lên, trong đồng hỗn loạn đó ngay trước lúc bước vào phòng nghỉ cậu đã túm lấy cổ tay một người kéo vào cùng.

Tiếng cánh cửa phòng nghỉ đóng lại, trong phòng một mảnh im lặng.

“...Cám ơn anh.” Michelle dựa vào cửa, bàn tay có chút run rẩy vẫn đang nắm chặt lấy cổ tay Shona.

Shona hơi cau mày, không nói một lời nào mà chỉ nhìn cậu.

Michelle vẫn thuỷ chung cúi thấp đầu, nghe tiếng tim mình đập gia tốc, tiếng “thình thịch” rõ ràng khiến cậu hoài nghi liệu Shona có thể nghe thấy được hay không! Trong đầu tua đi tua lại cảnh vừa rồi, ánh sáng chói mắt, trong nháy mắt va chạm thật lớn, lúc cậu còn chưa kịp hiểu chuyện gì vừa xảy ra, đã phát hiện mình đang nằm dưới thân Shona, cúi đầu có thể qua cổ chiếc áo sơ mi kia nhìn thấy ***g ngực rắn chắc. Mùi hương xà phòng thảo nhiên tiến vào đại não cậu, một hồi cảnh báo vang lên trong đầu! Tếng cảnh báo ong ong mãi đến khi Shona rời khỏi người cậu mới đình chỉ, cũng khiến cậu có thể nghe thấy tiếng gọi của Rogers.

Còn chưa kịp hiểu mình vừa may mắn thoát khỏi nguy hiểm, mà cậu lại hiểu được ý nghĩa của loại cảnh báo này trước!

Sẽ không, cậu đứng ngốc tại chỗ, người đàn ông này chính là sát thủ đứng đầu! Chính là tên sát thủ muốn giết cậu! Cậu ngẩng đầu nhìn Shona, mới vừa, mới vừa rồi, vào thời khắc kia có phải anh ta cũng tâm động như vậy không

Shona lẳng lặng nhìn cậu, gương mặt không có biểu tình gì. Anh ra hiệu nhìn nhìn tay của mình.

Michelle mặt đỏ lên, vội vàng buông ra: “Thật có lỗi, vừa rồi, vừa rồi cám ơn anh đã cứu tôi.”

“Đừng khách sáo.” Shona hơi hơi vuốt cằm. Lui lại phía sau mấy bước: “Sợ rồi à”

“A A, có chút, có chút bất ngờ.”

Tìm được đường sống trong chỗ chết chính là bất ngờ Shona nhìn vào mắt cậu: “Để cậu ở lại một mình nhé”

“...Được.”

Shona gật gật đầu, lướt qua người Michelle, nắm tay nắm cửa: “Tôi ra ngoài trước.”

“A!” Đột nhiên giật mình phát hiện mình vẫn còn đứng chắn cánh cửa, Michelle vội vàng tránh ra vài bước. Nhìn Shona mở cửa.

Kiểm nén không được cậu đột nhiên giữ lấy tay Shona!

Shona quay đầu lại cau mày.

“Không biết nên nói cái gì “...Cám ơn.”

Nhìn Shona thảo nhiên cười rồi đóng cửa lại, Michelle mất mát thả mình lên sô pha.

Tại sao lại đột nhiên có cảm giác với tên sát thủ máu lạnh kia a Mịa nó, chẳng nhẽ cậu còn chưa đủ xui xẻo hay sao Dùng sức cào cào mái tóc của mình, cậu buồn bực châm một điếu thuốc.

Còn có ai có thể thảm hơn cậu đây Cự nhiên lại động tâm với tên sát thủ muốn giết mình Mịa nó! Có nhầm hay không a! Tên Hoả Lang kia mặc dù đẹp trai một chút... được rồi, là rất đẹp trai, thậm chí còn đẹp hơn cả nghệ sĩ như mình... hơn nữa ***g ngực rắn chắc kia, mái tóc như lửa, thân thủ linh hoạt...

Một thoáng thất thần.

Đến tận lúc điếu thuốc cháy đến tay, Michelle mới giật mình bừng tỉnh! Mịa nó! Cậu dùng sức dụi tắt điếu thuốc! Đáy lòng điên cuồng quát to chính mình: Người kia là sát thủ! Là sát thủ! Là sát thủ! Là sát thủ!

Phịch một tiếng động lớn.

Michelle hung hăng đánh một quyền vào tường!

Là tên sát thủ muốn giết mày!

Nhưng mà, nhin không được đáy mắt lại gợi lên biểu tình không một gợn sóng của Shona, gia hoả kia, anh ta một chút cảm giác cũng không có...

Nghĩ nghĩ lại lắc lắc đầu, vô nghĩa, ai cũng sẽ không đoán được cậu cư nhiên lại động tâm.

Thu hồi bàn tay vừa dắm vào tường, Michelle ngơ ngác nghĩ: động tác này tuyệt không đẹp mắt, nhưng lại thực con mịa nó đau...

Bên ngoài vẫn một mảnh hỗn loạn, Shona đi qua cũng không khiến bất luận kẻ nào chú ý tới, thế lửa dần dần được khống chế. Shona lặng lẽ đến gần hiện trường, cẩn thận quan sát một lượt, anh xoay người đi lên lầu, rất nhanh đã đến cái giá treo trên trần nhà. Đôi chân thon dài vất lên, cả người đã treo trên cái giá, người phía dưới còn đang mãi cứu hoả, anh không nhanh không chậm đeo gang tay vào, kiểm tra tuyến lộ mà chiếc đèn vừa rút xuống.

8. Chương 8

Đi xuống thang lầu, chiếc xe cứu hỏa lững thững đi tới, cả xe cứu thương và xe cảnh sát cũng tới cùng. Lại là một trận hỗn loạn, người bị thương lần lượt được khiêng lên. Rồi mới làm việc theo thông lệ. Shona lúi một cái ghế ra, ngồi trước cửa phòng Michelle.

Rogers đã đi tới, trên tay còn cầm theo hai chiếc túi: “Nè, trước ăn tạm cái này đi.” Hắn đưa một túi cho Shona.

Ngửi thấy mùi thức ăn, “Cám ơn” Shona khẽ gật đầu. Lại nhìn lướt qua cái túi còn lại trên tay Rogers, “Cần tôi cầm vào hộ không?”

Rogers hơi sững sốt một chút, nhớ tới Michelle nói qua tên vệ sĩ này là bạn từ nhỏ của cậu ta, giao tình không mỏng. Liên đưa cái túi kia cho anh: “Vây phiền cậu, có điều, tôi nghe nói hai người đã quen nhau từ lâu rồi, là bạn bè lâu năm, mong anh hãy cố gắng an ủi cậu ấy một chút, buổi chiều còn phải tiếp tục chụp hình, cho nên tốt nhất là đến chiều cậu ấy có thể phục hồi tinh thần. Vả lại có lẽ anh không biết, quảng cáo này rất quan trọng với sự nghiệp của cậu ấy. Tôi nghĩ chắc anh cũng biết, người bạn tốt nhất của cậu ấy vừa mới qua đời cách đây không lâu, nếu như không phải quảng cáo này rất quan trọng tôi cũng không muốn bắt cậu ấy phải làm việc vào lúc này. Nhưng nếu đã tới, thì cũng đừng vì chuyện ngoài ý muốn này mà thất bại trong gang tấc.”

Shona khẽ cười, “Được”. Vươn tay vỗ vỗ lên vai Rogers, “Đừng lo lắng.” Đứng dậy kéo ghế ra, anh đẩy cửa bước vào.

Một lần nữa đóng cửa lại, anh đi tới phía sau bình phong, hơi sững sốt.

Đi dạo một vòng quanh Quỷ môn quan còn tưởng rằng cậu ta sợ rồi chứ, kết quả cư nhiên cậu ta lại đang ngủ say sưa trong phòng...

Khóe miệng nhếch lên một độ cung xinh đẹp, Shona đi đến bên giường Michelle ngồi xuống. Dù đang trong mộng Michelle vẫn không hề thả lỏng, lông mày nhíu lại, nhưng không hề tổn hao chút gì đến vẻ anh tuấn của cậu. Mái tóc đen dài lộ ra dưới thân cậu. Dường như đã bị nó mê hoặc, Shona nhẹ nhàng vươn tay vuốt ve mái tóc của cậu, mềm mại như tơ...

Đột nhiên, Michelle cau chặt đôi lông mày lại, “Peter... Peter...” Từ tiếng thì thầm tự nói dần dần chuyển sang gào to: “Peter chạy mau! Chạy mau a!”

Cậu giật một cái rồi ngồi bật dậy! Trên trán rướm đầy những giọt mồ hôi li ti! Ánh mắt mờ mịt dường như vẫn chưa phân biệt được giữa cảnh trong mơ và hiện thực.

Shona thu hồi tay lại, cầm túi cơm trưa đặt lên đầu gối của cậu, “Ác mộng”

Suy nghĩ một chút, Michelle lắc đầu... “Anh, vào đây bao lâu rồi” Cậu nhìn biểu tình bình tĩnh của Shona, anh ta, nghe thấy những gì rồi

“Vừa mới.” Trả lời ngắn gọn, Shona đứng lên, ngồi vào bên cạnh sofa.

Quệt miệng, Michelle đã bắt đầu quen với loại thái độ trong vẻ hiền hòa lại mang theo chút lãnh đạm này, cậu thân ở hoàn cảnh mà xung quanh đều là hư tình giả ý, nên loại thái độ này của Shona trái lại khiến cậu cảm thấy kiên định hơn. Cậu cúi đầu thấy trên tay có hai túi cơm trưa, đột nhiên nghĩ đến sự cần trọng của Shona, “Anh không ăn Đói không có thể lực thì sao có thể bảo vệ tôi”

Gia hỏa này đúng là coi anh như vệ sĩ rồi, Shona nhướn mi, nhìn cậu: “Cứ cẩn thận vẫn tốt hơn.”

Đúng vậy, đúng vậy, dù sao quan hệ giữa bọn họ cũng là giết người và bị giết. Vì sao người bị giết là cậu đây lại cứ hết lần này tới lần khác không có giác ngộ cao với tên giết người chứ! Hung hăng trừng Shona một cái, Michelle cầm cơm trưa lên bắt đầu ăn.

Nhìn Michelle ăn như hổ đói, Shona nhướn nhướn mày, xem ra cậu ta hoàn toàn không cần điều chỉnh tâm tình.

“Thực sự không muốn.” Michelle giơ một túi cơm khác lên, tùy tiện hỏi một câu rồi lại không coi ai ra gì mà tiếp tục việc đang dở. “Đúng rồi.” Gió cuốn mây tan mà nuốt xuống miếng tiếp theo, “Vừa rồi có người nào bị thương không”

“Trợ lí ánh sáng, hình như bị gãy xương sườn, mặt bị bỏng. Những người khác đều không sao.”

“Đưa đi bệnh viện rồi”

“Àn.”

“Vừa rồi thực sự rất cảm ơn anh.”

“Cậu đã cảm ơn rồi.” Shona ngoảnh lại nhìn cậu từ trên xuống dưới một lần, “Tay là vừa nãy bị thương à”

“Ách,” Michelle hơi chột dạ, “Không cần giả vờ lo lắng, anh lại không phải là vệ sĩ của tôi thật.” Đỉnh đặc cầm lấy khăn ướt tùy tiện lau mu tay vài ba cái. Cái chân thon dài duỗi ra, “Buổi chiều còn phải tiếp tục khởi công nữa à”

“Àn.” Shona thu hồi tầm mắt, vươn tay rút một điều thuốc ra, xành xạch một tiếng, một ngọn lửa tự động đưa đến trước mặt anh. Mái tóc dài của Michelle xoa xuống ngay trước mắt.

Shona lưu loát nghiêng đầu châm điều thuốc.

Nhìn gương mặt tinh xảo kia cúi xuống trước tay mình, tim Michelle đập mau hơn, gương mặt mắt tự nhiên mà đỏ ửng lên.

“Sao vậy” Shona ưu nhã phun ra làn khói trắng, nghi hoặc nhìn Michelle: “Đi một vòng quanh Quỷ môn quan, khiến cho thái độ của cậu đối với tôi cũng thay đổi”

“Hừ!” Michelle buồn bực hất mái tóc phía dưới, thoáng cái ngồi xuống bên cạnh ghế sofa của Shona. “Dù sao thì anh cũng đã cứu tôi.” Mà anh lại mê người như vậy... đương nhiên nửa câu sau là nuốt vào bụng. Tay phải nhắc rượu đỏ trên bàn lên, sau khi rót xong rượu vào ly cho hai người, cậu cầm lấy một ly đưa cho Shona, còn mình lại cầm lấy một ly khác.

“Không có độc đâu.” Cậu khiêu khích liếc nhìn Shona, tự uống một ngụm trong ly của mình trước làm mẫu.

Cổ tay buông xuống, Shona chậm rãi lắc lắc cái ly trong tay mình.

Trong khoảng thời gian ngắn, ai cũng không nói thêm gì, trong phòng, hai người đàn ông anh tuấn cấu thành một bức tranh vô cùng mỹ lệ.

9. Chương 9

Mỗi một phút chậm trễ đều là tổn thất tiền tài, cho nên công việc buổi chiều được bắt đầu rất nhanh chóng. Shona chỉ lẳng lặng đứng ở một góc nhìn. Từ nhân viên công tác đến Rogers đến nhà quảng cáo, người người đều đang nơm nớp lo sợ, e rằng sẽ lại xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

So sánh ra, Michelle trái lại lại không hề bị chút ảnh hưởng gì. Hoàn toàn không nhận ra bộ dạng vừa tìm được đường sống trong chỗ chết. Biểu hiện xuất sắc ngoài ý muốn gần như khiến mọi người phải nhìn với cặp mắt khác xưa.

Buổi chụp hình vô cùng thuận lợi khiến người trong công ty quản lí của Michelle cũng ngoài ý muốn mà tăng thêm vài phần kính trọng với cậu.

“Làm rất đẹp!” Rogers cười đến xán lạn dị thường, vỗ mạnh lên vai Michelle, “Thật sự là đẹp trai ngất ngây, cái này nhất định sẽ thu được thành công lớn! Cậu quá lợi hại nha! Công việc còn lại cứ giao cho tôi đi, tôi đảm bảo khi quảng cáo vừa đăng đến cậu cũng có thể yêu chính mình!”

Michelle khẽ cười nghe Rogers lải nhải, con mắt lại lia đến góc Shona đứng. Anh ta thì sao Liệu vừa rồi có cảm thấy cậu rất có mị lực không Liệu có chút rung động nào không

“Tôi còn tưởng chuyện ngoài ý muốn vừa xảy ra ban nãy sẽ ảnh hưởng đến tâm tình của cậu, kết quả cư nhiên lại chẳng hề ảnh hưởng chút nào, Michelle cậu có tiến bộ nha.” Rogers quả thực vui vẻ, hài lòng đến rối tinh rối mù, mau mau tháo trang sức sau đó trở về nghỉ ngơi đi. Việc còn lại cứ giao cho tôi là được rồi.”

Trở về nghỉ ngơi, Michelle đương nhiên biết về nhà tương đương với nghĩa là thời gian hóng mát của cậu đã kết thúc. Cậu phải quay trở về ngục giam kia. Nhưng cũng là nơi mà cậu và Shona có thể một mình ở chung với nhau. “Vậy đành giao cho anh, Rogers. Cám ơn anh. Quảng cáo làm xong nhớ mau mang tới cho tôi xem đầu tiên nhé.”

“Đừng nói thừa, hóa ra thằng nhóc cậu cư nhiên giấu tài, trước đây sao không thấy cậu biểu hiện tốt như vậy.”

“Vậy mỗi lần đều cứ làm rơi đèn một lần thì được rồi.” Michelle nhún nhún vai.

“Nói linh tinh!” Rogers không chút lưu tình vỗ mạnh vào gáy cậu một cái. “Sao vậy Thấy tâm tình của cậu đã khôi phục có thể tiếp tục công tác rồi ha”

Tiếp tục công tác “Có quảng cáo nào cực tốt sao Hơn một trăm vạn” Kí hiệu Đô la trong lòng Michelle đang nhảy múa liên hồi.

“Từ lúc nào mà cậu lại soi mói như vậy” Rogers trừng cậu.

“Gần đây tiêu tốn khá nhiều thôi.” Trong lòng Michelle hiểu, thời gian mình có thể sống không còn nhiều nữa, cậu thực sự không hi vọng sẽ tiêu tốn vào công việc buồn chán này. Nhưng nếu tiền thù lao nhiều, cậu vẫn muốn làm. Dù sao đây là lần cuối cùng cậu có thể làm giúp đám người Rogers.

“Được rồi, tôi đây trở về xem thử, rồi sẽ đưa đến nhà cậu.” Rogers cho cậu một ánh mắt ý nói cậu cứ yên tâm.

Trợ lí, chuyên gia trang điểm dồn dập đi tới, nhanh chóng tẩy trang, Michelle kí tên cho mấy nhân viên lần đầu hợp tác, sau đó lên xe cùng Shona.

Nhìn khuôn mặt lái xe chăm chú của Shona, Michelle bắt đầu cảm thấy tâm viên ý mãn. Phải chăng trên thế giới này chỉ có mình cậu mới biết được đôi mắt bên dưới cặp kính kia là đôi mắt lợi hại đến mức nào Nghĩ đến khả năng này cậu lại bắt đầu cảm thấy hơi đắc ý. Khóe miệng nhin không được khẽ nhếch lên. Cậu rút ra một điều thuốc, mở cửa xe phun khói thuốc ra ngoài.

“Cơ hội cuối cùng rồi, không chạy trốn sao” Đột nhiên Shona lên tiếng phá vỡ bầu không khí trầm lắng. Kì thực cái anh hiểu kì chính là hàm nghĩa phía sau bộ mặt tươi cười đắc ý kia.

Michelle hạ tay xuống, “Tôi biết chạy không thoát hơn nữa có khả năng lại càng tăng mau tốc độ tử vong.”

Cậu ném điều thuốc đi, quay đầu lại nhìn Shona, “Chỉ có mình tôi từng thấy diện mạo của anh thôi à Vậy bình thường khi ở cùng với bạn bè anh thì sao Anh cũng đội mũ và đeo kính râm hửm”

“Tôi không có bạn bè.”

“Không có bạn bè” Michelle mở to mắt. “Vậy không phải rất cô đơn ư Có tâm sự thì làm thế nào”

“Đứa trẻ hiếu kì.” Shona nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, nhưng bị Michelle nghe thấy. Cậu không phục tùng anh.

“Không có bạn bè cũng không có người thân, chỉ có đồng sự.” Shona vừa nói ra miệng liền ý thức được mình đã nói quá nhiều.

Tập đoàn sát thủ “Các anh còn có tổ chức Tôi cứ tưởng anh chỉ làm một mình thôi chứ.” Michelle bắt đầu thấy hưng phấn, “Vậy trong số những đồng sự của anh có ai đã từng thấy tướng mạo của anh không”

Hắn là hiện tại nên chấm dứt cuộc trò chuyện này, lí trí của Shona còn chưa đình công.

“Nói đi mà, đừng keo kiệt như vậy chứ,” Phát hiện sự cảnh giác của anh, Michelle tức giận trừng anh, “Dù sao sớm muộn gì tôi cũng phải chết, đệt, anh cho là người chết còn có thể nói chuyện ư Nếu như người chết mà còn nói được thì các anh cũng thất nghiệp luôn cho rồi.”

Nhìn bộ dạng tức xì khói của Michelle, Shona ngoài ý muốn lại cảm thấy rất đáng yêu, anh ưu nhã nở nụ cười nhẹ nhàng, “Có, ở trước mặt bọn họ tôi không cần che giấu.”

“Bọn họ Còn không chỉ một người Con bà nó, sao anh cứ yên tâm với bọn họ như vậy Thận trọng của anh đâu Cần thận đâu Nếu có người bán đứng anh thì sao”

“Tối rồi.” Shona làm một tư thế đạp phanh xinh đẹp, cửa xe vừa vắn ở ngay trước cửa ngôi biệt thự của Michelle.

“Tôi không xuống.” Michelle giận dữ nói. “Chỉ cần anh cho tôi thêm thời gian ở chung, tôi tuyệt đối sẽ để cho anh thấy, tôi không phải một người sẽ làm hại đến anh.”

Shona nhin không được bật cười. Thế giới của người này thực sự là giản đơn. “Michelle,” anh thu hồi lại nụ cười, “Buổi sáng chúng ta ra ngoài là từ gara ha”

“Nói linh tinh gì vậy a. Là gara a, làm sao vậy” Michelle nhú mày, khó hiểu nhìn anh.

Shona lắc đầu, ba ngày không ra khỏi cửa mà tay nắm cửa lại không hề có bụi. “Haiz,” Anh nhin không được thở dài...

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì” Michelle bỗng như lạc vào sương mù.

Shona vươn tay đưa điện thoại của mình cho Michelle. “Nói với bất động sản, trong phòng cậu bị rò rỉ khí gas bảo bọn họ mau mau nghĩ biện pháp giải quyết.”

“Cái, cái gì!!! Khí gas” Michelle xung động muốn mở cửa xuống xe, bị Shona kéo lại.

“Đừng đi tìm chết.” Shona tiện tay khóa cửa xe lại. “Gọi điện thoại.”

Xuyên qua cặp kính mắt của Shona, Michelle dường như có thể nhìn thấy đôi mắt của anh, ngoài ý muốn khiến cho người ta cảm thấy tin cậy. Michelle chiếu theo lời nói của Shona vội vã gọi điện cho công ty bất động sản. Sau đó lại gọi một cuộc cho Rogers. Vì căn nhà này đứng tên Rogers, có anh ta giải quyết chuyện sẽ đơn giản hơn chút.

Dù sao rò rỉ khí gas tùy thời đều có thể gây nên hậu quả nghiêm trọng, đội sửa chữa khẩn cấp tới rất mau chóng. Do được nhân viên chuyên nghiệp xử lí, nên không gây ra bất luận hậu quả xấu nào. Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm. Ở khu xa hoa này có rất nhiều nhân vật nổi tiếng, quan trọng, nếu như ở đây xảy ra vụ nổ nào hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Rogers cũng nhanh chóng chạy tới.

Xa xa trong một chiếc xe, Michelle ngơ ngác nhìn bóng dáng Rogers và những người khác đang bận rộn.

Nếu như không phải vừa rồi có Shona, chỉ sợ hiện tại thân thể cậu đã vô tồn từ lâu, hóa thành từng mảnh nhỏ tung bay theo gió! Nghĩ vậy cậu lại cảm thấy toàn bộ lông tơ trên người đều dựng thẳng lên! Đáy lòng lạnh lẽo khiến tay cậu không tự chủ được mà phát run!

Nếu như không phải Shona...

Tên sát thủ muốn giết cậu cư nhiên lại hai lần cứu cậu...

Sau một hồi trầm lặng cậu quay đầu nghiêm túc nhìn Shona. “Vì sao phải cứu tôi Nếu như tôi mất mạng ngoài ý muốn thì Anthony cũng không thể trách móc anh ha”

Vẫn nụ cười ưu nhã đó, “Có lẽ do tôi đã quá nhập vào vai diễn vệ sĩ này chăng.”

Đèn treo, khí gas... có ngu hơn nữa lúc này cũng chẳng cần người khác phải giải thích. “Con mịa nó có người muốn giết tôi Vừa rồi ở studio cũng không phải là cái ngoài ý muốn chút gì!” Michelle kích động, trên trán đầy mồ hôi lạnh, cậu như phát điên mà kéo cánh tay Shona: “Vì sao Mịa nó, còn có ai muốn giết tôi Đây mịa nó rốt cuộc là vì sao”

Shona khởi động xe, thừa dịp đoàn người còn đang hỗn loạn lén lút rời khỏi hiện trường.

Chó má! Michelle thầm mắng một câu thô tục trong lòng. Trước đây có quan hệ với Anthony, cho dù dắc tội với một vài người cũng không xảy ra loại chuyện này. Lẽ nào Anthony đã thông cáo với bên ngoài phải sạch quan hệ với cậu rồi

Đùa với lửa cuối cùng tự thiêu mình. Những lời này đột nhiên nhảy vào đầu Michelle. Cậu từ từ buông lỏng cánh tay Shona ra. Tâm tình uể oải tầng tầng lớp lớp đè thấp đầu cậu. Ngay từ đầu cậu đã biết liên hệ với hắc đạo sẽ không có bất cứ kết quả tốt nào...

Cậu mờ mịt nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thứ cậu mong muốn là một thế giới bình dị... an ổn làm việc, cuộc sống hạnh phúc.

Nhìn nét mặt mất mát của Michelle, Shona lại ngoài ý muốn dấy lên cảm giác thương xót. Anh biết Michelle bản chất chỉ là một đứa trẻ.

Có lẽ sớm giết cậu ta mới là tốt cho cậu ta...

Lặng yên nửa ngày, Shona vẫn không đáp lại, Michelle cảm thấy buồn ngủ, chưa kịp biết rõ mình sẽ đi đâu, cậu đã chìm vào giấc ngủ.

Một ngày dài đằng đẵng này, mạo hiểm một đường giữa sống và chết, dù cho là một Michelle đơn giản cũng bắt đầu cảm thấy thể xác và tinh thần mệt mỏi rồi. Mùi hương thơm mát trên người Shona khiến người ta thấy an tâm. Ngoài ý muốn, Michelle tìm được cảm giác an toàn trên người của một sát thủ đang muốn giết mình. Nếu như anh ta thực sự là vệ sĩ thì tốt biết bao... hoặc là bạn bè... hoặc là người yêu...

Ý thức dần dần tan biến, chỉ còn lại mùi hương thoang thoảng trên người Shona, như dòng sông ấm áp, đẩy cậu bay về phương xa.

“Hiện tại tâm tình của cậu ấy chưa được ổn định lắm, tạm thời không tiện nói chuyện với anh. Chờ tâm tình của cậu ấy khá hơn tôi sẽ bảo cậu ấy gọi lại cho anh.”

“Được, cảm ơn cậu. Tôi cũng nghe thấy vài tin đồn không biết cậu có lí giải hay không...”

“Ở đây rất an toàn, anh có thể yên tâm.”

“Vậy thì tốt rồi, cậu biết đó, cậu ấy rất kiêu ngạo, những năm gần đây có rất nhiều nơi không vừa ý, gia tộc Felsted bên kia tôi sẽ tìm Anthony nói chuyện.”

“Được.”

“Vậy làm phiền cậu.”

“Yên tâm đi.”

Treo điện thoại Rogers đột nhiên nghĩ đến: anh đã quên hỏi cách thức liên lạc với Michelle rồi! Vội vã lật xem điện báo ghi lại, điện báo của đối phương cư nhiên trống không!

Anh nhắc điện thoại lên lần nữa, trong lúc chờ điện thoại thuận tiện rút một liều thuốc, “Mạt, tôi là Rogers, hành động tẩy bài kia có vẻ đã lan đến đây rồi, hình như bọn họ coi Michelle như thể lực của gia tộc Felsted. Tạm thời không có việc gì, cũng không gây ra sự việc gì mới. Thế nhưng hình như Michelle bị Hỏa Lang mang đi rồi.” Hắn cúi đầu nghe một lúc, “Àn, biết rồi, thay tôi thăm hỏi ngài Felsted. Được rồi, hôm nay Michelle hình như nhét một tờ giấy lên người tôi, nhưng giờ chẳng tìm thấy đâu, có lẽ là cầu cứu hay gì gì

đó thôi... chờ chút.” Rogers hưng phấn nghiêng về phía trước, kề sát vào màn hình máy tính “Tôi biết cậu ta muốn nói cái gì rồi, tôi tìm được một thứ rất thú vị.”

10. Chương 10

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ hắt vào, bóng dáng thon dài khỏe đẹp của Shona dưới ánh nắng lưu lại một cái bóng thẳng tắp. Ưu nhã cúp điện thoại anh mở ngăn tủ gỗ bên cạnh ra, ngăn tủ mang theo chút vẻ cổ xưa phát ra tiếng xành xạch xành xạch. Từ bên trong lấy ra một ly rượu và một chai Vodka, ung dung rót cho mình một ly. Cầm tờ báo đặt bên cạnh, anh xoay người ngồi lên chiếc ghế mây, hơi ngửa ra sau, hai chân bắt chéo nhau một cách tao nhã.

Chiếc quần jean bao lấy đôi chân thon dài, cổ áo sơ mi mở ra, tùy ý để mấy cái cúc không cài tăn mát bên ngoài vạt áo, mang theo chút ưu nhã chán chường. Ống tay áo xắn tới khuỷu lộ ra cánh tay rắn chắc, đường cong cơ thể lưu sướng mà tràn ngập lực đạo. Ngón tay thon dài. Đôi mắt mê người hơi rũ xuống, tầm mắt rơi vào tờ báo trên tay. Sợi tóc đỏ tươi buông xòa trước mắt, tỏa ra sức quyến rũ gợi cảm khiến người ta không thể chống cự. Ánh mặt trời vẩy từng tia nắng vàng kim sáng bóng lên người anh.

Khi Michelle mang theo ánh mắt mông lung ngái ngủ đi vào, liền nhìn thấy bức tranh mỹ lệ nhiếp hồn đoạt phách.

Cậu ngơ ngác nhìn Shona ngồi trước cửa sổ, vô ý thức mà ngừng hô hấp. Ánh mắt dường như không thể rời khỏi người anh.

“Chào buổi sáng.” Shona ngẩng đầu mỉm cười với cậu.

“Chào, chào buổi sáng.” Lúc này Michelle mới phát hiện mình cứ nhiên há ngoác miệng như thằng đần. Nhịn không được tự khinh thường chính mình. Lấy ra một dải ruy băng từ trong túi, cậu cột tóc lại, khuôn mặt vốn đã anh tuấn do chưa sửa sang, dưới cằm lún nhún vài cọng râu, hơi có vẻ tiêu tụy. Nhìn lướt qua căn nhà: “Đây là nơi quý quái nào vậy Vẫn là New York à”

Toàn bộ căn nhà được làm bằng gỗ đúng như tên gọi. Vài món đồ trang trí mang theo phong cách cổ xưa, ngoài sạch sẽ ra thì chẳng có chỗ nào để tán thưởng được. Sàn nhà cứ mỗi bước đi lại phát ra tiếng kêu cà cèo kệt. Mà gian phòng nơi bọn họ đang đứng này hình như là thư phòng, có một cái tủ dựa trên tường, trên hai tầng sách là ly rượu là các chai rượu đủ màu. Trên chiếc bàn làm việc kiểu xưa đặt một cây đèn bàn giản dị, nếu không phải có cây đèn này Michelle còn đang nghi ngờ không biết căn nhà này có điện hay không. Sau bàn là chiếc ghế mây Shona đang ngồi. Bên ngoài cửa sổ sát đất là bãi cỏ xanh tươi mơn mớn.

Michelle đi tới trước bàn, cái chân dài nhấc lên, cực phong độ mà ngồi lên mặt bàn.

“Đã không phải New York rồi.” Shona cười cười, tiếp tục đọc tờ báo trong tay. “Nhưng ở đây tương đối an toàn.”

“Không phải New York rồi Tôi đã ngủ bao lâu Chúa ơi, ở đây thoát nhìn cứ như miền Tây những năm 70 ý.” Michelle nhảy xuống bàn lướt qua Shona đi tới trước cửa sổ sát đất. Tầm mắt không hề nhìn thấy một căn nhà nào khác ngoài kia. Liếc mắt nhìn lại, bên ngoài hàng rào là thảo nguyên mênh mông bát ngát. “Đây có còn là nước Mỹ nữa hay không đây”

Thấy tinh thần của cậu không tồi, Shona cảm thấy hơi an tâm.

“Sao tôi lại ngủ lâu như vậy Hơn nữa cứ nhiên không cảm giác được chút nào... đệt. Lẽ nào anh đã kê đơn tôi” Michelle nheo mắt lại nhìn Shona, nhớ lại cảm giác buồn ngủ khó hiểu lúc trên xe.

“Tôi nghĩ cậu hẳn nên nghỉ ngơi một chút.”

“Mịa nó đúng là anh đã kê đơn tôi a!” Michelle kích động túm cổ áo Shona, hoàn toàn quên mất bản lĩnh của Shona.

Sau một khắc không kịp phản ứng Shona đã một trảo tóm được hai tay của cậu vặn ra phía sau. Động tác nhanh chóng đến mức khiến trong nháy mắt Michelle chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển.

“Đau!” Michelle nhin không được kêu thành tiếng.

Shona đứng phía sau cậu, hơi thở ẩm áp phun lên tai cậu, tiếng nói trầm thấp mà tràn ngập từ tính, khiến trái tim Michelle chột căng thẳng! “Tôi không muốn có thêm điều gì ngoài ý muốn nữa. Cho nên tạm thời đành ủy khuất cậu một chút. Hơn nữa phong cảnh ở đây đẹp như tranh, cậu có thể coi như đi du lịch, cứ thả lỏng là được rồi.” Anh buông tay Michelle ra, ôn nhu cười, một lần nữa nhặt tờ báo rơi trên mặt đất lên.

Trái tim Michelle điên cuồng đập thành thạch. Cúi thấp đầu không nói được một lời nhanh chóng đi ra ngoài.

Phanh một tiếng đóng sầm cửa lại, cậu thoáng cái tựa lên cánh cửa, tiếng tim đập vẫn truyền rõ ràng vào lỗ tai cậu!!!

Không phải chứ! Có cần khoa trương như thế không Cậu cứ như một cô gái mới có mối tình đầu vậy! Mà người kia lại là một tên sát thủ sớm muộn gì cũng sẽ giết cậu!

Michelle! Michelle! Michelle! Mà có thể có chí tiến thủ một chút được không! Tính mạng sắp chẳng còn mà còn tâm tư rung động

Cổ tay còn đang âm ỷ đau, cúi đầu nhìn bả vai của mình, sợi tóc đỏ tươi kia vừa rồi đã buông xuống bên tai mình...

Một sát thủ sao có thể có được nụ cười ôn nhu như vậy... nụ cười đó tựa như một người đàn ông tốt trong gia đình...

11. Chương 11

Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ hắt vào, bóng dáng thon dài khỏe đẹp của Shona dưới ánh nắng lưu lại một cái bóng thẳng tắp. Ưu nhã cúp điện thoại anh mở ngăn tủ gỗ bên cạnh ra, ngăn tủ mang theo chút vẻ cổ xưa phát ra tiếng xành xạch xành xạch. Từ bên trong lấy ra một ly rượu và một chai Vodka, ung dung rót cho mình một ly. Cầm tờ báo đặt bên cạnh, anh xoay người ngồi lên chiếc ghế mây, hơi ngửa ra sau, hai chân bắt chéo nhau một cách tao nhã.

Chiếc quần jean bao lấy đôi chân thon dài, cổ áo sơ mi mở ra, tùy ý để mấy cái cúc không cài tẩn mát bên ngoài vạt áo, mang theo chút ưu nhã chán chường. Ống tay áo xắn tới khuỷu lộ ra cánh tay rắn chắc, đường cong cơ thể lưu sướng mà tràn ngập lực đạo. Ngón tay thon dài. Đôi mắt mê người hơi rũ xuống, tầm mắt rơi vào tờ báo trên tay. Sợi tóc đỏ tươi buông xòa trước mắt, tỏa ra sức quyến rũ gợi cảm khiến người ta không thể chống cự. Ánh mặt trời vẩy từng tia nắng vàng kim sáng bóng lên người anh.

Khi Michelle mang theo ánh mắt mông lung ngái ngủ đi vào, liền nhìn thấy bức tranh mỹ lệ nhiếp hồn đoạt phách.

Cậu ngỡ ngác nhìn Shona ngồi trước cửa sổ, vô ý thức mà ngừng hô hấp. Ánh mắt dường như không thể rời khỏi người anh.

“Chào buổi sáng.” Shona ngẩng đầu mỉm cười với cậu.

“Chào, chào buổi sáng.” Lúc này Michelle mới phát hiện mình cư nhiên há ngoác miệng như thằn lằn. Nhin không được tự khinh thường chính mình. Lấy ra một dải ruy băng từ trong túi, cậu cột tóc lại, khuôn mặt vốn đã anh tuấn do chưa sửa sang, dưới cằm lún nhún vài cọng râu, hơi có vẻ tiêu tụy. Nhìn lướt qua căn nhà: “Đây là nơi quý quái nào vậy Vẫn là New York à”

Toàn bộ căn nhà được làm bằng gỗ đúng như tên gọi. Vài món đồ trang trí mang theo phong cách cổ xưa, ngoài sạch sẽ ra thì chẳng có chỗ nào để tán thưởng được. Sàn nhà cứ mỗi bước đi lại phát ra tiếng kêu cà cào. Mà gian phòng nơi bọn họ đang đứng này hình như là thư phòng, có một cái tủ dựa trên tường, trên hai tầng sách là ly rượu là các chai rượu đủ màu. Trên chiếc bàn làm việc kiểu xưa đặt một cây đèn bàn giản dị, nếu không phải có cây đèn này Michelle còn đang nghi ngờ không biết căn nhà này có điện hay không. Sau bàn là chiếc ghế mây Shona đang ngồi. Bên ngoài cửa sổ sát đất là bãi cỏ xanh tươi mơn mơn.

Michelle đi tới trước bàn, cái chân dài nhấc lên, cực phong độ mà ngồi lên mặt bàn.

“Đã không phải New York rồi.” Shona cười cười, tiếp tục đọc tờ báo trong tay. “Nhưng ở đây tương đối an toàn.”

“Không phải New York rồi Tôi đã ngủ bao lâu Chúa ơi, ở đây thoát nhìn cứ như miền Tây những năm 70 ý.” Michelle nhảy xuống bàn lướt qua Shona đi tới trước cửa sổ sát đất. Tầm mắt không hề nhìn thấy một căn nhà nào khác ngoài kia. Liếc mắt nhìn lại, bên ngoài hàng rào là thảo nguyên mênh mông bát ngát. “Đây có còn là nước Mĩ nữa hay không đây”

Thấy tinh thần của cậu không tồi, Shona cảm thấy hơi an tâm.

“Sao tôi lại ngủ lâu như vậy Hơn nữa cứ nhiên không cảm giác được chút nào... đệt. Lẽ nào anh đã kê đơn tôi” Michelle nheo mắt lại nhìn Shona, nhớ lại cảm giác buồn ngủ khó hiểu lúc trên xe.

“Tôi nghĩ cậu hẳn nên nghỉ ngơi một chút.”

“Mịa nó đúng là anh đã kê đơn tôi a!” Michelle kích động túm cổ áo Shona, hoàn toàn quên mất bản lĩnh của Shona.

Sau một khắc không kịp phản ứng Shona đã một trảo tóm được hai tay của cậu vặn ra phía sau. Động tác nhanh chóng đến mức khiến trong nháy mắt Michelle chỉ cảm thấy trời đất xoay chuyển.

“Đau!” Michelle nhin không được kêu thành tiếng.

Shona đứng phía sau cậu, hơi thở ẩm áp phun lên tai cậu, tiếng nói trầm thấp mà tràn ngập từ tính, khiến trái tim Michelle chột căng thẳng! “Tôi không muốn có thêm điều gì ngoài ý muốn nữa. Cho nên tạm thời đành ủy khuất cậu một chút. Hơn nữa phong cảnh ở đây đẹp như tranh, cậu có thể coi như đi du lịch, cứ thả lỏng là được rồi.” Anh buông tay Michelle ra, ôn nhu cười, một lần nữa nhặt tờ báo rơi trên mặt đất lên.

Trái tim Michelle điên cuồng đập thành thạch. Cúi thấp đầu không nói được một lời nhanh chóng đi ra ngoài.

Phanh một tiếng đóng sầm của lại, cậu thoáng cái tựa lên cánh cửa, tiếng tim đập vẫn truyền rõ ràng vào lỗ tai cậu!!!

Không phải chứ! Có cần khoa trương như thế không Cậu cứ như một cô gái mới có mối tình đầu vậy! Mà người kia lại là một tên sát thủ sớm muộn gì cũng sẽ giết cậu!

Michelle! Michelle! Michelle! Mày có thể có chí tiến thủ một chút được không! Tính mạng sắp chẳng còn mà còn tâm tư rung động

Cổ tay còn đang âm ỉ đau, cúi đầu nhìn bả vai của mình, sợi tóc đỏ tươi kia vừa rồi đã buông xuống bên tai mình...

Một sát thủ sao có thể có được nụ cười ôn nhu như vậy... nụ cười đó tựa như một người đàn ông tốt trong gia đình...

12. Chương 12

Hai người đàn ông đứng lặng yên, mặt đối mặt.

Trong đôi mắt xanh biếc nổi bật lên bóng dáng khảnh trương căng cứng của Michelle. Nhìn cậu do kích động mà cặp mắt đen láy phát sáng long lanh, khoe miệng hơi nhếch cùng với chiếc cằm kiên nghị, Shona cảm thấy choáng váng.

Anh khẽ cau mày, cúi đầu nhìn đồng tàn thuốc trên đất, “Bên trong này có cần sa”

“Cái, cái gì”

“Oh, không, tôi cũng hút, bên trong không có.” Shona dường như là đang tự lảm bảm, rồi khom lưng cầm chén rượu đặt sát tường lên, “Cậu kích động quá rồi, bình tĩnh một chút.” Anh điềm nhiên như không có việc gì vỗ vỗ vai Michelle giống như một người anh lớn tuổi đang an ủi đứa em trai chưa trưởng thành.

Michelle hoàn toàn phát ngốc, sau cơn kích động cậu cảm thấy đầu óc trống rỗng, cậu ngơ ngơ nhìn bàn tay Shona đang đặt trên vai mình. Đột nhiên lại bùng lên phần nộ, bóp một tiếng cậu dùng lực đánh tay Shona ra.

“Chúa ơi, tôi rất bình tĩnh, tôi biết mình đang nói cái gì!” Cứ như thẹn quá hoá giận mà trừng Shona, cậu xoay người chạy vào phòng.

Hồ... Shona nhìn theo bóng lưng cậu, thở hắt ra một hơi.

Loại tình cảm mãnh liệt này nếu như đặt trên màn ảnh, thì sẽ không bị người ta gọi là có hoa mà không quả rồi ha. Trước mắt anh lại lặp lại màn chớp nhoáng vừa rồi, nghiêng ra sau tựa lên tay vịn ở hành lang. Đã bao lâu không có ai khiến anh cảm thấy tâm phiền như thế

Một hòn đá rơi “tôm” vào mặt hồ yên ả của anh, tạo ra từng vòng tròn rung động.

Anh ngậy ra nhìn phản quang lay động trong chén rượu, sao anh đã mềm yếu tới mức có thể cho người ta tùy tiện ném viên đá vào mình vậy rồi nhỉ

Dưới mái hiên này chỉ có hai người, nếu cứ xấu hổ vậy thì rất khó ở chung, Shona vừa nấu cơm vừa nghĩ, hai giờ sau, Michelle vì đói quá mà chạy từ phòng ngủ ra phòng khách cũng cùng nghĩ tới vấn đề này.

Hơn một ngày không ăn cơm, mùi thơm kia cứ như muốn trí mạng vậy.

“Ăn cơm đi.” Shona khẽ cười, phảng phất như cái gì cũng chưa từng phát sinh. Trước tiên đánh vỡ sự lặng yên bắt đầu từ hai tiếng trước.

Xác nhận mình đối với anh ta căn bản chẳng quan trọng gì khiến Michelle càng uể oải tới cùng cực. Bàn ăn là một chiếc bàn tròn nhỏ được làm từ gỗ, không lớn nhưng phong cách rất cổ, khăn trải bàn caro với họa tiết hoa cỏ, đặt ngay giữa bộ đồ ăn là những bông cúc tươi tắn. Những thứ này khiến Michelle cảm thấy rất có hương vị gia đình, tâm tình từ từ bình phục.

Cho một con sò biển vào miệng, tinh thần Michelle rung lên, như được sống lại lần nữa, cặp mắt sáng ngời nhìn Shona: “Ngon tuyệt vời!”

Shona khẽ cười, nụ cười không hề mang cảm giác uy hiếp, phi thường ôn nhu. Mắt hơi nheo lại, cong thành một độ cung mê người, sợi tóc đỏ tươi lay động nơi nơi trước mắt.

Chết tiệt! Lại là nụ cười đó! Michelle cắn chặt môi dưới, cố gắng bình phục tiếng tim đập đột nhiên gia tốc.

“Cám ơn.” Shona vẫn tao nhã cười.

“Anh học nấu ăn ở đâu vậy”

“Trong chương trình học của sát thủ có.”

Ngụm rượu nho vừa mới vào miệng Michelle gần như lại phun hết ra! “What!”

“Phải học làm thế nào để dùng đồ ăn che giấu mùi vị của thuốc.”

Bĩu môi, Michelle “oh” một tiếng. Cậu len lén liếc nhìn Shona phía đối diện vẫn cứ hoà nhã và trấn tĩnh như vậy. Lẽ nào tất cả những điều vừa rồi đối với anh ta chỉ như tiếng nhạc đệm rầu rĩ thôi sao

Buồn bực cầm đầu ăn, đột nhiên cảm thấy những món ăn trước mắt đột nhiên trở nên tẻ nhạt vô vị. Vì sao đến cơ hội chết dưới hoa mẫu đơn(1) cũng không cho cậu chứ. “Nếu như chúng ta hoán đổi thì thật tốt biết bao.” Michelle không ngần đầu lên, như tự lẩm bầm mà nói, “Nếu như là tôi muốn diệt khẩu anh, thì chuyện này sẽ đơn giản hơn nhiều.”

Shona hiểu kì nhìn cậu.

“Tôi sẽ cho anh cơ hội dùng chính mình để đổi lấy mạng sống.” Michelle như muốn khiêu khích mà ngẩng đầu, “Tôi sẽ nói với anh rằng, tôi có thể buông tha anh, nhưng anh phải theo tôi lên giường.”

Shona nhìn cậu không nói lời nào.

“Cậu đây là đang muốn nhắc nhở tôi phải đề phòng cậu xâm phạm *** ư”

Mặt Michelle đỏ bừng lên, “Cút chớ.” Cậu nhìn Shona, “Tôi không biết phải xử lí sao với loại tâm tình phức tạp này...”

“Đừng suy nghĩ nhiều quá.” Shona ưu nhã rót thêm rượu cho cậu, “Cứ coi như đi nghỉ phép đi.”

Nghỉ phép cái cút chớ ấy! Đáy lòng Michelle thầm mắng ra một câu hung bạo.

Một đêm lẫn qua lật lại, ngày thứ hai Michelle vác cặp mắt gấu trúc đi ra.

Shona đang thái củ cải đỏ, kĩ thuật dùng dao điêu luyện khiến Michelle đang đứng ở cửa phải há hốc miệng!

Khoé mắt Shona thoáng trông thấy Michelle nhưng không nói gì.

“Ách, hắc.” Cái miệng mở lớn của Michelle vội ngậm lại, hơi mắt tự nhiên gãi gãi gáy. “Tôi đã ba ngày không tắm rồi. Cái nơi quỷ quái này vẫn có thể tắm chứ nhỉ. Anh không cảm thấy tôi hôi lắm rồi sao.” Michelle gãi gãi cái cằm lún nhún vài cọng râu.

Shona cau mày người nghiêng về phía sau, “Trong phòng cậu không phải có phòng tắm à”

“Đúng vậy, nhưng tôi không có quần áo thay, hơn nữa trong phòng tắm đến cái khăn mặt cũng không có.”

“Xin lỗi, đi theo tôi.” Shona lau tay ý bảo Michelle đi theo anh.

Hai người đi lên một căn gác xép. Lúc này Michelle mới phát hiện, căn nhà này tuy rằng cổ kính nhưng bảo dưỡng rất tốt, tay vịn của bậc thang vẫn sáng bóng như xưa. Mà quan trọng nhất là, cậu phát hiện ra cái móng của Shona thực sự cực kì gợi cảm! Nếu như không muốn động đến tà niệm tốt nhất là vĩnh viễn đừng quay lưng về phía cậu mà leo lên tầng!

Lên đến nơi có hai cánh cửa đối diện nhau. Shona đẩy cánh cửa bên trái rồi đi vào.

Cư nhiên là một nhà kho, Michelle có chút ngoài ý muốn.

Mặt trời giữa trưa rọi qua khung cửa sổ chiếu vào, trong phòng đặt bốn cái tủ dài, từng cái rương được sắp chỉnh tề, phía trên viết tên các loại đồ dùng sinh hoạt. Đây là nhà kho của sát thủ Cậu càng cảm thấy giống cái siêu thị hơn!

“Đây, đây là nhà kho của anh à” Michelle đông sờ sờ tây nhìn nhìn.

“Đúng vậy.” Shona mở một cái rương ra, “Trong này là đồ dùng rửa mặt, cậu tự tìm đi.” Anh săn sóc lấy một cái túi ra cho cậu.

“Vậy súng thì sao Súng ống đạn được thì sao” Michelle vẫn đang hết nhìn Đông tới nhìn Tây, “Anh không phải sát thủ à Nhà kho của anh hẳn phải cất mấy thứ này mới đúng ha Nói thật nếu anh có cả xe tăng tôi cũng không thấy kinh ngạc, nhưng những thứ này”

“Súng ống đạn được đặt trong nhà gỗ”

“...”

“Ở đây không phải phòng làm việc của tôi, tôi tự cho mình nghỉ ngơi.” Thấy Michelle ngồi xổm xuống bắt đầu chọn đồ. Shona tùy ý cầm lấy cái chổi bên cạnh quét tước qua căn phòng.

Michelle từ tốn chọn, bàn chải đánh răng chạy điện, kem đánh răng, khăn mặt, dao cạo râu không tồi, đều là những món đồ đắt tiền. Kem dưỡng da, kem dưỡng da, oa cư nhiên là nhãn hiệu nổi tiếng! Cậu thoả mãn gật gù, mắt lia đến một cái hộp trong ngăn tủ!

Oa! Đệt! Quá tuyệt vời! Cậu tùm tùm cười rồi trực tiếp nhét vào túi, quay đầu lại muốn nói một câu cảm ơn với Shona, kết quả đầu óc ông một tiếng.

Shona cư nhiên lại đang quét dọn!

Cậu kinh ngạc đến nỗi cảm sắp rớt xuống luôn!

Dường như nghe thấy âm thanh từng mảnh vỡ trong đầu rơi xuống đất! Hình tượng sát thủ của Shona bị huỷ ngay tại thời khắc này!

Gia hỏa này căn bản là một người đàn ông của gia đình hàng thật giá thật!

“Con mịa nó anh có còn một chút hình tượng sát thủ nào nữa không a...” Michelle cúi đầu rên rỉ. Một Shona ngoài suy nghĩ như vậy khiến trái tim cậu ngứa ngứa, cứ như có rất nhiều ngón tay đang cù cậu. Bộ dáng cúi đầu đó, đường nét ngũ quan nhu hoà đó.

Quả thực muốn trực tiếp xô ngã người đàn ông này ra!

Hai người lặn lộn trên sàn nhà, hơi thở quần hơi thở, da thịt kề sát da thịt. Hình ảnh này khiến đầu Michelle trực tiếp nổ tung!

Không phải chứ! Đến chính Michelle cậu còn khó có thể tiếp thu nổi chuyện này!

Cậu cư nhiên...

Chảy máu mũi!

...

Mịa nó! Cái loại chuyện mất mặt tuổi mới lớn này cư nhiên còn xảy ra!

Đúng lúc Shona xoay sang hướng khác quét chỗ một cái tủ, Michelle vội vàng tìm giấy vệ sinh cầm máu. Thần may mắn cuối cùng cũng rủ lòng từ bi quay về bên cậu, máu mũi nhanh chóng ngừng chảy.

“Tôi tìm xong rồi.” Michelle có chút khó đối mặt với Shona, không được tự nhiên mà cúi thấp đầu đi ra ngoài.

Đi tới cửa, cậu hiếu kì nhìn căn phòng đối diện, nhà gỗ không thể cất giữ súng ống đạn dược... “Hai gian này đều là nhà kho à” Cậu nói với vào với Shona bên trong. Nâng tay đang muốn đẩy cửa đi vào.

“Cạch cạch” Cửa cư nhiên bị khoá! Michelle ngây ngẩn cả người, cậu còn chưa thấy qua phòng trong nhà người nào lại khoá cửa nha!

“Đừng nhúc nhích.” Shona vừa đóng cánh cửa nhà kho phía sau vừa nói, “Đồ trong căn phòng đó là vật dụng cá nhân.” Shona nói xong liền đi xuống lầu. Bữa trưa còn chưa nấu xong đâu.

Căn phòng thần bí... Michelle nhìn chòng chọc vào cánh cửa đột nhiên đánh cái rùng mình!

Vật dụng cá nhân Căn phòng không thể xem Thoáng cái cậu có cảm giác gió lạnh thổi vi vu... phản ứng này của anh ta chính là cổ sự của Yêu Râu Xanh(2)

Lẽ nào bên trong này toàn là xác chết!

Mặt cậu tái nhợt nhìn chòng chọc vào cánh cửa, trước mắt hiện ra một hình ảnh: Shona lộ ra nụ cười máu me. Cất từng cái đầu của nạn nhân, rồi sau đó giấu trong căn phòng này!

A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!! Trong lòng cậu đang liều mạng mà hét chói tai, nhưng một tiếng cũng không phát ra được!

Chân nhũn ra chậm rãi bước bậc thang, Michelle cảm thấy mình bây giờ đang phi thường phi thường phi thường cần một cái ghế...

Thả lỏng, thả lỏng, cậu không ngừng tự nhắc nhở bản thân, đừng nghĩ đến những chuyện kinh khủng như vậy nữa, ai cũng sẽ có vài điều cổ quái, có thể chỉ là mấy thứ yêu thích nho nhỏ của Shona... như là búp bê. Đúng rồi! Cậu nghe nói rất nhiều đàn ông đều thích sưu tầm búp bê!

Đúng rồi... nhất định là vậy, không tiện nói ta vài điểm cổ quái... cậu thâm thả lỏng thở hắt ra.

Cơ linh chợt đến! Cổ quái Lẽ nào là dụng cụ SM!

Một trận mồ hôi lạnh tuôn xối xả!

...

Cậu sắp phát điên rồi...

(1)Chết dưới hoa mầu đơn (trích từ câu chết dưới hoa mầu đơn, làm quở cũng phong lưu, xuất xứ từ “mầu đơn đình” của Thang Hiên Tổ. ai muốn biết rõ nội dung thì xin mời vào đây:

vi.wikipedia.org/wiki/M%E1%BA%ABu_%C4%91%C6%A1n_%C4%91%C3%ACnh

~(2)Yêu râu xanh: trong tiếng Anh là Bluebeard, là nhân vật trong một truyện cổ tích nổi tiếng cùng tên được xuất bản lần đầu năm 1697 của tác giả người Pháp Charles Perrault, truyện viết về một nhà quý tộc hung bạo và người vợ quá tò mò của ông ta.

Râu Xanh là một nhà quý tộc giàu có nhưng lại bị người khác e ngại bởi ông ta có một bộ râu xanh xấu xí khủng khiếp. Râu Xanh đã cưới vợ ba lần nhưng không ai biết những gì đã xảy ra với những người vợ này, do đó các cô gái trong vùng đều tránh né ông ta. Khi Râu Xanh đến thăm gia đình một người hàng xóm và hỏi cưới một trong hai cô con gái, các cô đều hoảng sợ và tìm cách thoái thác. Nhưng rốt cuộc thì ông ta cũng thuyết phục được cô út cưới mình. Sau lễ cưới cô út chuyển đến sống với Râu Xanh trong lâu đài của ông ta.

Một thời gian rất ngắn sau đó Râu Xanh nói rằng mình phải đi xa một thời gian. Trước khi đi ông ta trao lại tất cả những chiếc chìa khóa của lâu đài cho người vợ mới, bao gồm cả chìa khóa của một căn phòng nhỏ mà ông ta cấm cô bước vào. Gần như ngay sau khi chồng đi khỏi lâu đài, sự tò mò muốn được nhìn thấy những thứ trong căn phòng cấm đã thúc đẩy sự kiêu ngạo của người vợ. Cuối cùng người chị của cô khi đến thăm em đã thuyết phục cô thỏa mãn sự tò mò bằng cách mở cánh cửa căn phòng.

Tuy nhiên người vợ ngay lập tức phát hiện ra bí mật khủng khiếp của căn phòng: Sàn của nó nồng nặc mùi máu còn tử thi của những người vợ cũ của chồng cô thì bị treo trên các bức tường. Hoảng sợ, cô khóa cánh cửa lại, nhưng máu dính trên chiếc chìa khóa thì không hiểu sao không thể rửa sạch được. Cô càng rửa, chiếc chìa khóa càng dính nhiều máu hơn. Râu Xanh bất ngờ trở về và ngay lập tức biết những gì vợ mình đã làm. Trong cơn giận dữ mù quáng ông ta dọa chặt đầu cô ngay tại chỗ. Người vợ liền tự khóa mình trên ngọn tháp cao nhất của lâu đài cùng với người chị gái của cô. Họ chỉ còn biết chờ hai người anh trai đến cứu trong khi Râu Xanh, tay cầm kiếm, đang cố phá tung cánh cửa. Vào giây phút cuối cùng, khi Râu Xanh sắp tung ra đòn kết liễu thì những người anh trai xông vào lâu đài và giết chết ông ta trước khi ông ta kịp chạy trốn.

13. Chương 13

“Michelle.” Tiếng của Shona từ trong phòng bếp vọng ra “Nếu cậu muốn ăn bữa trưa thì hiện tại nên tắm ngay đi. Bởi vì tôi ở đây mà cũng có thể ngửi thấy mùi toả ra từ cậu.”

Mặt của Michelle lập tức đỏ bừng. “Tôi, tôi đi ngay đây.” Ngừng một lát, cậu chạy tới phòng bếp: “Nè, tôi còn chưa có quần áo.”

“Tủ quần áo trong phòng ngủ của tôi.”

“Anh, anh để tôi mặc đồ của anh” Michelle mở to hai mắt nhìn anh.

“Có gì không thể à Vóc người của chúng ta cũng không khác biệt nhau nhiều lắm.” Shona bình thản nhìn cậu.

Hai người nhìn nhau một lúc, Michelle mới gian nan mở miệng, “Anh là nói để tôi mặc quần áo của anh... bao gồm cả quần lót”

“Ngăn kéo thứ hai bên trái phía dưới tủ quần áo.” Shona xoay người không tiếp tục để ý đến cậu nữa.

Mãi đến khi mở ngăn kéo ra, Michelle mới thở phào, hoá ra toàn là đồ mới, cậu cầm lấy mặc xem thử, suýt xoa, hàng hiệu, mấy thứ này thực chẳng xứng chút nào với căn nhà cổ. Gia hỏa kia đúng là cổ quái, một mặt anh ta không muốn uy khuất bản thân mà mua những món hàng hiệu xa xỉ mặc vào cực kì thoải mái, một mặt lại hoàn toàn phớt lờ căn nhà đơn sơ này. Hôm qua, chắc chắn cậu đã nghe thấy có tiếng chuột chạy trong phòng. Đúng là một quái nhân.

Michelle trực tiếp mở ngăn tủ phía trên ra, “Không phải chứ...”

Quả thực vì muốn chứng minh cái suy luận quái nhân mà cậu vừa nghĩ ra, ở trước mặt cậu chính là hai mươi bộ áo sơ mi trắng cùng quần jean y xì đúc nhau!

Michelle thống khổ rên rỉ, con mịa nó! Quái nhân thì đáng nhẽ phải ra dáng của quái nhân a! Vì sao lớn lên lại anh tuấn như vậy mà lừa gạt trái tim cậu chứ!

Sau khi chỉnh chu cạo râu sạch sẽ, Michelle một lần nữa lại phô ra bộ mặt anh tuấn nọ, vẻ chán chường quét sạch bay. Cậu tùy ý buộc tóc lại, chăm chú nhìn mình trong gương. Trẻ trung như vậy, đẹp trai như vậy, ngũ quan hoàn mỹ. Cậu thoải mái suýt xoa. Nếu gia hỏa kia là gay, cậu dám cá một nghìn vạn lần anh ta hiện tại tuyệt đối đã ở dưới thân cậu rồi!

Haiz, lần thứ hai uể oải thở dài.

“Anh đang nhìn gì đấy” Michelle đi ngang qua phòng khách thấy Shona đứng trước xô pha, ánh mắt Shona nhu hoà nhìn cậu, ánh mắt có chút thất thần nhìn rất quen thuộc, hình như đã từng trông thấy ở đâu... không tự giác mà sờ sờ tóc mình.

“Nhớ tới... mẹ anh à”

Shona khẽ cười, đúng vậy, anh còn nhớ khi còn bé luôn cùng ba tắm chung, rồi sau khi ra ngoài mẹ sẽ đứng sẵn ở cửa chờ anh, giúp anh lau khô người, mái tóc của mẹ cũng buông xuống như vậy, mang theo vài bọt nước. Mái tóc toả ra mùi hương của dầu gội, mùi hương của hạnh phúc.

Nhu tình lúc này của Shona khiến Michelle hoàn toàn toàn ngã vào trong... ánh mắt nhu hoà đó ôn nhu đến mức phảng phất như có thể chảy ra nước, cậu có chút chờ mong, chờ mong Shona sẽ giống như lần ở nhà cậu lúc trước, vươn tay ra, vuốt ve mái tóc của cậu. Cậu có cảm giác tầng bảo vệ của Shona vào thời khắc này đang từ từ thối lui, từ trong ánh mắt anh dường như có thể nhìn thẳng đến trái tim nhu hoà ẩn giấu bên trong con người anh...

Nhưng chỉ một khắc như vậy thôi, Shona khẽ cười lại tiếp tục cúi đầu.

Michelle chỉ có thể ngây ngốc nhìn đỉnh đầu của anh, một câu cũng không thốt lên lời.

“Hỗn đản...” Cậu trừng Shona, “Cái loại ánh mắt này của anh là câu dẫn trắng trợn!”

Shona giơ hai tay lên, “Tôi rất xin lỗi được chưa, cậu, đừng kích động nữa.”

Michelle xoát một cái, liền đỏ đến tận cổ. Cuối cùng cậu trừng Shona một cái, hít sâu một hơi. “Bữa trưa đâu” Cậu bắt đầu nhìn ngó xung quanh phòng ăn, thuận tiện mò theo mùi thức ăn toả ra đi tới.

“Đã để trên bàn hết rồi.” Shona đặt tạp chí trong tay xuống.

Thịt cá hấp dẫn một mặt rán chín, một mặt để sống, trải ra đặt trên khoai tây nghiền rồi rưới đầy nước sốt thơm ngon.

“Quá hấp dẫn.” Michelle cười xán lạn, phong độ giữ khăn ăn. “Chờ đến lúc anh muốn giết tôi thì phiền anh hạ độc trong thức ăn thế này để giết tôi nhé.”

Shona khẽ cười, “Cậu hình như bị mê hoặc rồi.”

“Đúng vậy, thức ăn,” Michelle ngẩng đầu khiêu khích nhìn anh một cái, “Và sắc đẹp.”

Cậu cúi đầu hít sâu mùi hương toả ra. “Rất thơm, có điều” Cậu nhướn mắt, “Nếu như anh dùng một cách mê hoặc khác để giết tôi tôi cũng tuyệt đối giơ hai tay tán thành.”

Shona nhún vai: “Hai cách này quả thực đều là phương pháp giết người hay, thức ăn mùi hương ngào ngạt và sắc đẹp đoạt ánh mắt người ta. Con người khi còn sống đều phải ăn cơm vô số lần, trên phương diện này rất dễ buông lỏng mà người đang mập hợp thì tính cảnh giác cũng hạ thấp rất nhiều, thính lực, xúc giác và phương vị đều do thần kinh bị kích thích mạnh mẽ sẽ giảm đi ít nhất là 30%.”

Cứng họng, Michelle nhìn vào mắt Shona, “Vậy hai cách này anh am hiểu cách nào...”

“Tôi cho là khứu giác đã nói cho cậu biết rồi.”

Michelle cắt một miếng thịt cá, từ tốn cho vào miệng, cảm thụ cảm giác trơn mịn và hương thơm của nước sốt trong miệng, “Vị giác của tôi không đồng ý với đáp án của khứu giác.” Cậu thoải mái khẽ khép mắt lại, lúc lâu không nở nuốt vào.

“Kì thực tôi am hiểu nhất là ngấm bắn cự li xa.” Shona không sao cả nhún vai, tùy việc mà xét nói.

“Hay là dùng sắc đẹp đi.” Michelle nhỏ giọng lẩm bẩm tiếng phát ra chỉ có chính cậu nghe được.

Hai người bắt đầu nói đủ mọi chuyện trời Nam đất Bắc, âm điệu của Shona bình ổn mà nhu hoà, thanh âm Michelle thì luôn du dương trầm bổng mà dồi dào sức sống.

Bầu không khí thoải mái, không còn sự kích động của người nào đó, Shona cảm thấy Michelle kì thực rất dễ ở chung, anh thâm nghĩ, đây sẽ là một ngày rất thoải mái.

Bầu không khí hoà bình buổi chiều đã chứng thực dự đoán của Shona.

Nhưng cách nghĩ này chỉ hết hạn tại bữa tối.

Bữa tối là vịt hạt dẻ* kết hợp salad.

Sau khi uống ba ly rượu, ánh mắt làm càn của Michelle khiến huyết thái dương của Shona bắt đầu giật giật, đau đầu dị thường. Anh bắt đầu hối hận đã mang rượu ra.

Michelle nói càng lúc càng ít, nhưng động tác thì càng lúc càng nhiều, liên tục hướng về phía anh dựa vào. Lấy kinh nghiệm ở chung cùng người ta ít ỏi của Shona, tình cảnh này ngoại trừ nổ súng ra anh thực sự không biết còn có cách giải quyết nào tốt hơn không.

Có lẽ anh nên nhìn thẳng vào sự thật Michelle là gay...

Tử lượng của Michelle quả thực rất kém, bình thường cậu luôn thích nói chuyện nhưng khi say lại không thích mở miệng nữa, chỉ yếu ớt nhìn Shona. Mái tóc của Shona trước mắt cậu trở nên cực chói mắt, con ngươi xanh biếc như viên ngọc lục bảo loé ra hào quang mê người. Cậu nhẹ nhàng hít mùi hương xa phòng thoang thoảng kia, ở nơi không khí trong lành tràn ngập tình cảm khiến người ta rung động.

Cậu cảm thấy trong mắt Shona có ái ý rõ ràng, khoẻ miệng ôn nhu đó, độ cung động lòng người. Cậu khẽ khàng nỉ non gọi tên Shona. Hoàn toàn không biết bản thân lúc này đã cực kì mất mặt vắt vẻo trên người Shona rồi!

Shona cúi đầu nhìn hầu kết khiêu gợi của cậu, ánh mắt đi xuống phía dưới, dưới cổ áo lộ ra cái cổ tuyết trắng tuyệt đẹp, trong ánh mắt ung dung thản nhiên là một mảnh lạnh im.

Ánh mắt anh men theo làn da của cái cổ duyên dáng, cuối cùng rơi lên đường cong động mạch cảnh xinh đẹp.

Sau một khắc, ánh mắt của anh quay trở về con dao trên bàn.

Lưỡi dao lấp lánh ánh sáng mê người.

Trước mắt anh lại là Michelle với từng ngón tay giờ ra ngày hôm qua, ánh mắt trong suốt bừng cháy. Mái tóc dài của cậu ta lúc đó khẽ đong đưa, tràn ngập sức sống.

Cuối cùng, anh nghe thấy lời thì thâm yếu ớt, khẽ thở dài.

Anh bắt đầu hoài niệm cuộc sống đơn thuần mà không chút lí trí quần quýt của cậu rồi...

Nhẹ nhàng gom đồ ăn rơi lại, anh kéo cánh tay Michelle đang khoát lên vai mình xuống, lông tóc vô thương mà ném cậu lên chiếc giường của phòng dành cho khách.

*Vịt hạt dẻ:

14. Chương 14

Michelle đỡ cái đầu đau như búa bổ, đôi mắt ngái ngủ mông lung tiêu sái rời khỏi phòng khách, trên hành lang ánh nắng sáng sủa khiến cậu vô ý thức đưa tay che trước mắt.

Không khí thật tốt a, cậu hít một hơi thật sâu, cảm giác nôn nao giảm đi phần nào. Ánh nắng và không khí tốt lành như vậy, trong không khí đều là mùi hương thơm mát của cây cỏ. Cậu thoải mái duỗi eo.

Nhìn Shona từ xa xa chạy tới, cậu có loại ảo giác đang bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc.

Shona thoáng thở dốc đứng bên cạnh mỉm cười với cậu, đưa tay lên vén mái tóc rực lửa thấm đẫm mồ hôi ra phía sau. Vài sợi tóc không nghe lời lập tức rơi trở về, phe phẩy trước khuôn mặt ôn nhu của anh.

Cơn buồn ngủ toàn bộ biến mất, Michelle lặng lẽ nuốt nước bọt. “Đi chạy bộ à”

“Àn.” Shona thoải mái thở ra một hơi, nhắc tách cà phê đã được chuẩn bị sẵn trên bậu cửa sổ, “Tối qua ngủ ngon không”

“Ách... hôm qua tôi uống hơi nhiều...” Michelle hơi ngượng ngùng, “Cái kia, cảm ơn anh đã đưa tôi về phòng.”

“Đừng khách sáo.” Shona rất phong độ gật đầu. “Tôi đang làm bánh mì việt quất*, muốn tới giúp không”

“Được, nếu có thể giúp được anh.” Michelle nhe răng cười hài lòng, cậu yêu chết được cái bầu không khí thoải mái và ảo giác hạnh phúc này.

Cậu theo vào phòng bếp, Shona dạy cậu đổ trứng đã đánh lên bột mì, rồi mới rải pho mát cắt nhỏ lên. Michelle hưng phấn nóng lòng muốn thử, “Anh biết không, tôi đã từng đặc biệt đi học nấu ăn, Rogers nói điều đó có thể làm cho hình tượng của tôi tăng thêm cảm giác thân thiết và sức quyến rũ ở nhà.”

Shona ở phía sau cậu khuấy việt quất, Michelle bắt đầu lải nhải tán gẫu một vài câu chuyện phiếm, thi thoảng Shona sẽ đáp lại cậu, có lúc khẽ cười thành tiếng. Đại công cáo thành, Michelle hưng phấn suýt xoa, “Nhìn xem, hoàn thành. Không tồi ha.”

“Cũng tạm được.” Shona hơi nghiêng người, “Cậu xem, cái này còn chưa đánh đến. Pho mát quá nhiều rồi, mấy sợi thái to thế kia lát nữa khẳng định sẽ cứng lại ở trên mặt.” Tiếng nói ôn nhu của anh mang theo sự cương chiều và ý cười, nhất nhất vạch ra các chỗ thiếu sót.

Nhưng Michelle cái gì cũng chưa từng nghe vào, chỉ thất thần nhìn Shona nghiêng đầu lộ ra một phần cổ, cậu rất khó liên tưởng tới một sát thủ mỗi ngày vào sinh ra tử sao lại có làn da ngon miệng đến vậy.

Đúng vậy, là ngon miệng, cậu rất muốn cắn một miếng, chỉ là nhẹ nhàng một miếng, biết đâu Shona sẽ nghĩ đến chuyện hai người thỉnh thoảng đụng vào nhau...

Cậu khê khàng khom người, khê khàng tới gần, nhưng Shona lại ngay một khắc này quay đầu lại, hai đôi môi dính nhau!

Michelle trợn to mắt nhìn, nhìn trong con ngươi xanh biếc lộ ra ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Shona, sau đó Shona đứng thẳng lên.

Đầu óc trống rỗng, Michelle tựa như một thiếu niên chưa hôn lần nào, lặp đi lặp lại cảm thụ mềm mại một giây vừa rồi.

Shona chỉ lẳng lặng nhìn cậu, Michelle cảm thấy máu nóng xông lên não, đột nhiên cậu liếc nhìn hai vai Shona, xông lên hoàn thành nốt nụ hôn vừa rồi!

Shona kinh ngạc đến mức nhất thời ngây ngốc ngẩn cả người, mặc cho Michelle đặt mình lên tường, đầu lưỡi linh hoạt mở khoang miệng của mình ra.

Giống y như vô số lần suy đoán của Michelle, khoang miệng mềm mại ấm áp gần như muốn bức điên cậu. Cậu cảm thấy não nóng bừng, cái gì cũng không thể khiến cậu ngừng lại, cuối cùng cậu đã hôn được người này...

Gia hỏa ôn nhu bình thản lãnh tĩnh tự kiểm chế này! Gia hỏa gần như muốn mê hoặc cậu đến đầu óc choáng váng!

Shona không phản kháng khiến lá gan của cậu lớn lên, cậu nhẹ nhàng vạch cổ áo anh ra, vuốt ve men theo đường cong cơ thể hoàn mỹ, theo bàn tay cậu đi xuống, thân thể hoàn mỹ kia từ từ hiện ra trước mắt cậu.

Cậu khẩn trương đến mức cơ hồ không thể hô hấp, cậu từ từ ngẩng đầu, nhìn vào mắt Shona, Shona giống như còn chưa ngộ ra đang xảy ra chuyện gì, trong viên ngọc lục bảo đầy mê man, anh chỉ lẳng lặng mang theo nghi hoặc nhìn Michelle.

Michelle dựa vào người anh, tay trái khẽ vuốt hàng lông mày xinh đẹp của anh, tay phải nhẹ nhàng lần xuống phía dưới, nhẹ nhàng mà nhanh chóng tháo dây lưng của anh, một khắc khi cậu đỡ lấy dục vọng của anh, cậu cảm thấy viên ngọc lục bảo có vết tích động tình, dục vọng trong tay cũng bắt đầu ngẩng lên.

Nhận được sự cổ vũ to lớn, cậu bắt đầu thành thạo bộ lộ dục vọng của Shona, không để cho anh có bất kỳ cơ hội mở miệng cự tuyệt nào, Michelle lại một lần nữa che miệng anh lại, khi cậu cảm thấy Shona cũng bắt đầu đáp lại nụ hôn của mình, tất cả máu đều dồn hết lên não, cậu kích động khẽ run run!

Quần của hai người lần lượt rơi xuống đất, Michelle liều lĩnh nâng chân Shona lên, không kịp tự hỏi bất cứ cái gì, cậu thậm chí tiến vào người đàn ông này! Hung hăng xâm phạm anh! Chà đạp anh! Ngắm anh ở dưới thân mình thở dốc và rên rỉ!

Cùng lúc với không thể khống chế hưng hăng muốn cắm vào, tay trái cậu đan sâu vào mái tóc đỏ tươi của Shona, từng sợi tóc mượt mà đó trôi qua đầu ngón tay, đó là liễu xuân được xinh đẹp nhất!

Dục vọng được bao vây trong sự mềm mại, cậu hăm sâu vào trong thân thể lửa nóng của Shona, cậu cảm thấy mình hoàn toàn phát điên rồi, triệt để đánh mất lý trí. Cậu dùng lực đâm sâu vào, luật động, như con ngựa hoang đứt cương không thể khống chế. Khi cậu nghe thấy tiếng rên rỉ động tình không thể khắc chế của Shona, cậu cho rằng mình đang bay lên thiên đường!

Đột nhiên truyền đến tiếng cửa phòng bếp bị bật mở, một tiếng nói khiến mồ hôi lạnh của cậu lập tức tuôn xối xả! Đó là tiếng của Anthony Felsted!

Mang theo ý cười và tà khí: “Cám ơn cậu Hoả Lang, cám ơn cậu đã bán nhân tình này cho tôi, bây giờ giết cậu ta sẽ không khiến những người Châu Âu đó hoài nghi nữa. Cậu, có thể động thủ rồi.”

Trái tim bỗng nhiên co rút lại, cậu không thể tin nổi nhìn Shona, cậu muốn hô lên nhưng như bị thứ gì chặn ở cổ họng thanh âm nào cũng không phát ra được!

Dục vọng của cậu vẫn còn đang bên trong thân thể Shona, cậu không thể ngừng luật động dưới thân, vẫn đang một lần một lần đâm sâu vào!

“Đừng khách sáo.” Shona mỉm cười bình thản, ửng hồng trên khuôn mặt anh thối lui, ánh mắt bình thản không một gợn sóng, anh ưu nhã cầm con dao ăn tinh xảo trên quầy bếp bên cạnh lên, lưỡi dao phản chiếu ánh nắng chói mắt.

Michelle không thể khắc chế đâm sâu như đến đây! Ngay trong nháy mắt phóng thích ra, cậu thấy lưỡi dao chói mắt đâm vào cổ mình! Một ánh sáng trắng loá lên trước mắt!

A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Tiếng vọng trong căn phòng này là tiếng gào thét điên cuồng của Michelle!

Cậu từ trên giường bật phất dậy!

Mồ hôi lạnh tuôn xối xả!!

Cậu mở trừng mắt nhìn không khí, mờ mịt không có tiêu điểm...

Thất thần đưa tay lên sờ sờ cổ, đưa ra trước mắt, cậu thở phào một hơi...

Chỉ có mồ hôi... chỉ là giấc mộng...

“Cạch cạch” một tiếng, cửa mở, Shona thò người vào, anh dựng ngón cái, chỉ chỉ phía sau, “Tôi ở bên ngoài nghe thấy tiếng hét của cậu.”

Michelle mờ mịt nhìn anh lại quay đầu nhìn tay mình.

Shona nghi hoặc nhìn cậu, “Cậu, đang làm gì vậy?”

Michelle nhất thời nghẹn họng, động động đôi môi khô khốc, “Tôi...” cậu khó khăn tìm cách, “Tôi đang... hát”

“...”

Một hồi lặng yên, Shona lại mở cửa rộng thêm một chút, đứng thẳng thân thể, cau mày, “Tôi nghĩ cậu mơ thấy ác mộng nên mới hét lên.”

Michelle ngậy ra một lúc, “Đúng vậy, nghe như vậy có vẻ hợp lí hơn...”

Michelle tru lên một tiếng, đầu chôn sâu vào đệm chăn! “Con mịa nó mày bị ngốc à!!!” Cậu xấu hổ và giận dữ mắng chính mình, thống khổ rên rỉ!

Giết cậu đi!

Xuống giường liền nhìn thấy đồng ga giường hỗn độn do chính mình tạo ra, cậu uể oải kéo ga giường lên, kệ nó, dù sao máu mũi cũng đã từng chảy rồi.

Đã không còn chuyện gì có khả năng mất mặt hơn, cậu lặng lẽ nghĩ.

Vệ sinh xong xuôi, cậu lau khô tóc, đi tới hành lang, ánh nắng dễ chịu, không khí trong lành, cậu thấy trên bậc cửa sổ có tách cà phê Shona chuẩn bị sẵn. Một trận mồ hôi lạnh, cậu xoay người đi vào bếp tự pha cho mình một tách, rồi lại quay ra hành lang.

Uống một ngụm cà phê, hình ảnh khác biệt với cảnh trong mơ khiến cậu cảm thấy an tâm không gì sánh được.

Sau đó, cậu thấy Shona từ xa xa chạy tới, cậu ngơ ngác nhìn Shona hất tóc ra sau, sau lưng rét run một hồi, cậu hung hăng nuốt nước bọt, khó khăn mở miệng: “Đi chạy bộ à”

“Àn.” Shona thoải mái thở ra một hơi, cầm lấy tách cà phê được chuẩn bị sẵn trên bậc cửa, “Tối qua ngủ ngon không?”

“Ách... hôm qua tôi uống hơi nhiều...” Michelle cố gắng trấn tĩnh một lần nữa cầm tách cà phê, “Cái kia, cảm ơn anh đã đưa tôi về phòng.” Cậu lại uống một ngụm cà phê, thầm tự nói với bản thân phải thả lỏng thả lỏng, đó chỉ là giấc mộng, Anthony sẽ không có khả năng đến cái nơi hoang sơn dã lĩnh này.

“Đừng khách sáo.” Shona rất phong độ gật đầu. “Tôi đang làm bánh mì việt quất, muốn tới giúp không?”

Phốc!

Ngụm cà phê trong miệng Michelle toàn bộ phun hết ra!

“Oh! Man!!!!!!” Cậu dùng tay hung hăng vung lên giữa không trung! Xoay người chạy vào nhà.

Lưu lại Shona đang mặt ngơ ngác chẳng hiểu mô tê gì.

* bánh mì việt quất:

15. Chương 15

Shona nhìn Michelle ngồi ngẩn ngơ phơi nắng ngoài hành lang từ sáng sớm đến giờ, khẽ nhún mày.

“Nếu cậu không có việc gì thì đi sửa lại hàng rào đằng kia đi.”

Michelle ngẩng đầu nhìn bắt gặp khuôn mặt anh tuấn của Shona đang nhìn ra phương xa, cậu trông theo ánh mắt anh, là một hàng rào gỗ, nhìn qua rất giống cổng nhà của mấy mục phù thủy trong những câu chuyện cổ tích, đầu những thân gỗ vót nhọn hoắt hướng lên trời.

“Mấy món đồ trang trí kiểu này quá lạc hậu rồi.” Michelle bĩu môi, “Dù anh có muốn truy cầu theo phong cách nông thôn cũng đừng làm mấy món không có phẩm vị gì này chứ. Hắc,” Cậu nhảy dựng lên, “Tôi sửa cho anh là được rồi, chúng ta dùng luôn mấy mảnh gỗ này đi!” Cậu chỉ chỉ mấy mảnh gỗ dựng chồng chất bên tường.

“Nhưng chúng rất thực dụng.” Shona nhún vai.

“Thực dụng Có chỗ nào hữu dụng Anh cho rằng mấy thứ này có thể ngăn được trộm à” Michelle cười ha ha, “Anh là thằng nhóc bảy tuổi sao”

Shona nhìn vẻ mặt tươi cười rạng rỡ của cậu bắt đầu dể dãi, “Tôi không muốn cắt đứt niềm vui của cậu, thế nhưng những thứ này là dùng để ngăn chó hoang.”

Quả nhiên cậu cười cứng đờ rồi.

“Cho nên cậu phải cẩn thận, loại chó hoang này nhiều khi còn hung ác độc địa hơn cả sói đó.”

Da đầu Michelle tê dại. Con mịa nó đây đến tột cùng là địa phương quỷ quái nào thế!

“Cậu nhìn nơi này xem.” Shona chỉ vào nơi hai mảnh gỗ giao nhau, “Chỗ này sau khi bị đục phải đã hơi lỏng. Cậu chỉ cần tùy tiện lấy cái đinh gỗ vài cái là được, mấy cái sau cũng tương tự, mảnh gỗ nào không dùng được nữa, thì cũng chỉ có thể làm cái mới. Cậu biết làm mấy cái này không” Shona nghiêm túc hỏi cậu.

“Không thành vấn đề.” Michelle không suy nghĩ đã thốt ra. “Nhưng tôi có một câu hỏi, vì sao tôi phải giúp anh làm mấy cái này” Cậu hát đầu lên, khiêu khích nhìn Shona.

Shona đột nhiên cảm thấy tính cách của cậu rất trẻ con. Khẽ cười ra tiếng, “Tôi nghĩ cậu sẽ cam tâm tình nguyện giúp đỡ để khỏi phải ngồi mốc meo ở hành lang.”

“Nhưng tôi không muốn bản thân phải khổ cực vào việc này.” Michelle thấy hơi lo lắng bất an, nói thật cậu có chút sợ hãi đối với mấy sinh vật hung ác độc địa hơn sói chưa từng gặp mặt này.

Shona nghiêm túc nhìn cậu, đột nhiên khẽ bật cười, “Cậu sợ đám chó hoang đó”

Thoáng cái bị nói trúng tâm sự, mặt Michelle đầy hắc tuyến, “Là anh nói hung ác độc địa hơn cả sói!” Cậu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

“Nếu cậu sợ thì quên đi.” Shona có chút cưng chiều hứng thú vỗ vỗ vai cậu, xoay người đi vào phòng.

“Ậy!” Michelle đuổi theo. “Tôi không muốn làm không công cho anh!”

Khoé miệng Shona hơi nhếch lên, độ cung đó phẳng phất như muốn nói với Michelle: đồ nhát gan, đồ nhát gan.

Michelle ảo não đuổi tới phòng bếp, “Anh!” Cậu đưa tay chỉ vào Shona rồi lại không biết nói gì.

“Cậu có thói quen không khống chế cảm xúc của mình à” Thái độ thản nhiên của Shona khiến Michelle gần như chán nản.

Michelle trở mặt ếch.

“Được rồi, vậy tôi đi làm thay cậu là được.” Shona chỉ chỉ cái chậu trong tay, “Mười phút nữa lấy ổ bánh mì trong lò ra, sau đó cho cái này vào trong. Có thể làm được chứ”

“Đương nhiên...” Michelle kinh ngạc nhận cái chậu, có phần không theo kịp tiết tấu.

Cậu một mặt trông lò nướng một mặt len lén xuyên qua khung cửa sổ ở phòng bếp nhìn trộm Shona bên ngoài kia.

Shona đang nhanh nhẹn sửa sang lại hàng rào, hàng năm chỉ có lúc này anh mới cho bản thân mình được nghỉ, trở về nghỉ ngơi, sửa sang. Kì thực Michelle không hiểu lắm, những chuyện vụn vặt nơi này đối với Shona mà nói là sự vui vẻ không gì bì được. So với mấy chuyện của Michelle thì còn quan trọng hơn gấp bội. Mảnh đất này có hạnh phúc mà anh sở hữu.

Anh có thể cảm nhận được ánh mắt truy đuổi của Michelle, nhưng ngoài ý muốn là anh lại không hề cảm thấy khó chịu, luôn có một loại xúc động muốn cười khiến khoé miệng anh hơi nhếch lên. Anh nghĩ, tới ngày nào đó phải giết Michelle, có lẽ anh sẽ thấy hơi tiếc nuối ha, một sinh mệnh tươi sống, anh khẽ lắc đầu, nghề sát thủ này rất dễ bị nhân tính hoá, nhưng Michelle trong lòng anh càng ngày càng rực rỡ, càng ngày càng giống một người...

Không nên sống chung quá lâu như thế... đẩy lòng anh tự đánh giá hành vi của chính mình, có lẽ đây là một lần tuý hững hiem hơi của anh ha. Nhưng, nhiều năm như thế, có tuý hững một chút hẳn cũng không ảnh hưởng gì đến toàn cục...

Tiếng chuông của lò nướng cuối cùng cũng khiến Michelle thu hồi lại tầm mắt dính trên người Shona, cậu vội vàng đeo bao tay bưng khay ra, một mùi sữa phả vào mũi khiến nước miếng cậu chảy ròng ròng. Cậu nhớ lại lời Shona dặn, được rồi, bỏ cái này vào đây.

Sau khi Shona sửa xong hàng rào, xoay người lại liền thấy Michelle cầm tách cà phê dựa vào song cửa sổ, quang minh chính đại mà nhìn anh.

“Xong việc rồi à Chàng thợ mộc.”

Shona cười cười, “Cậu đã bỏ lỡ một công việc thú vị.”

Michelle cười xoà, cúi đầu uống cà phê, khẽ lẩm bẩm: “Nhưng tôi không bỏ lỡ phong cảnh đẹp.”

Shona vòng qua phòng khách đi vào bếp.

Vừa vào bếp anh liền thấy cái chậu trong lò nướng kia, anh ngậy ngẩn cả người, “Sao cái kia lại ở trong lò nướng”

“Anh bảo mười phút sau lấy cái này ra, sau đó bỏ cái kia vào. Còn nhớ rõ không”

...Shona thấy hơi nhức đầu. “Lò nướng không đặt nhiệt độ và thời gian cậu không cảm thấy kì quái sao”

“A Tôi không biết đặt thời gian và nhiệt độ a!”

Shona thở dài, anh vốn là nói cho nước sốt chuẩn bị sẵn này vào trong bánh mì đã nướng chín kia...

“Tuy tôi cũng cảm thấy cứ đặt vào lò nướng như thế thì hơi kì kì, nhưng tôi nghĩ chắc anh có ý đồ đặc biệt nào đấy, ví như muốn mượn độ ẩm và hương thơm còn lưu lại trong lò để nước sốt có mùi vị hơn chẳng hạn”

Shona bắt đầu dĩ kéo chậu ra, “E rằng yêu cầu kì quái hơn nữa cậu cũng nghe theo.”

“Yêu cầu kì quái hơn” Michelle đột nhiên nhớ tới căn phòng thần bí trên gác xép kia, “Lẽ nào anh có sở thích kì quái gì à”

“...Đi ra ngoài.”

Người đang yêu trung bình chỉ số thông minh sẽ giảm xuống 40%.

Shona phát hiện đồ ăn đã tiêu hao khá nhiều, anh để lại một tờ giấy ngay trước giường Michelle rồi lái xe rời đi.

Thế là Michelle ngồi ở phòng khách mắng mỏ gần như cả một buổi sáng.

Chán nản tiếp nhận sự thực mình đã để lỡ dịp có thể cùng ra ngoài câu thông, cậu thậm chí còn không có cơ hội nói những món cậu muốn mua với Shona!

Ngồi trong phòng khách bật TV, buồn chán hút hết điều thuốc này đến điều thuốc khác.

Cậu chán ghét nhìn những chấm mốc meo lấm tẩm trên sàn nhà, nghĩ đến căn phòng này vào một ngày nào đó có thể sẽ trở thành nơi chôn thân của mình, cậu thật muốn châm một mồi lửa thiêu trụi nơi đây luôn!

Giơ tay nhìn nhìn điều thuốc trong tay, cậu thật hi vọng trong này có ma tuý.

Trong TV có tiết mục tin tức cậu quen thuộc, hình như từ ngày cậu đến không có ngày nào TV ngừng đưa tin tức về cậu, mấy trang cộng đồng thiếu chút nữa nổ tung lúc đó cũng không thấy đăng thêm tin mới. Xem ra Rogers làm việc rất tốt. Nếu mãi cứ không lộ mặt có khả năng sẽ nhanh chóng bị người ta quên mất...

Nhất định Rogers rất lo lắng cho cậu, nhưng hẳn Shona đã lo lắng thoả đáng hết rồi ha, mượn một cái có thông minh mà hợp lí, khiến cậu bị nhốt tại đây lặng thinh không tiếng động không bị bất cứ cái gì gây rối. Bất kể chuyện gì rơi vào tay gia hỏa kia đều sẽ trở nên ngay ngắn có trật tự, gia hỏa luôn bình thản mà lí trí...

Michelle nằm trên sofa, nhìn làn khói lững lờ trong không khí, nghĩ đến khuôn mặt Shona. Không biết lúc nào mới có thể thấy bộ dáng kích động của gia hỏa kia nhỉ. Gia hỏa kia cũng sẽ có lúc cao trào. Nói lời thô tục chứ.

Hất xì liên tục, Shona theo thói quen nhú mồm, rời khỏi siêu thị, anh đứng trên quảng trường rộng của một trấn nhỏ gọi một cú điện thoại.

“Ngài Zaks Gần đây ngài vẫn khỏe chứ?”

“Tôi khỏe, việc làm ăn thế nào?” Shona dựa lưng vào buồng điện thoại, thờ ơ nhìn người qua đường.

“Có một ủy thác, tuần trước có người liên hệ đến, tôi đã điều tra xong rồi, muốn tiếp nhận không?”

“Đấy đi, tôi đang nghỉ phép.”

“Đợt nghỉ phép năm nay đã bắt đầu rồi sao. Vẫn ở nhà gỗ?”

“Đúng vậy.”

“Được rồi, tôi sẽ sắp xếp giúp anh. Nghỉ phép vui vẻ.”

“Cám ơn, cô cũng chú ý giữ gìn sức khỏe.”

Michelle cầm điều thuốc cuối cùng trong tay, tâm không cam tình không nguyện mà dụi lên mặt đất. Không có thuốc thấy thật trống rỗng khó chịu a.

Cậu trở mình, khoe mắt thoáng liếc qua tàn thuốc trên mặt đất, khinh thường ý nghĩ nhặt lên hút tiếp trong đầu, cậu ép buộc bản thân thả lỏng tinh thần tập trung vào TV.

Phòng khách vang lên tang tang, cậu nhìn thoáng qua cầu thang thông thẳng lên gác xép, lại đi tìm thử là được rồi.

Dưới đất, trên tủ, trong hòm, nóc giá.

Tất cả đều tìm hết, Michelle uể oải rũ đầu. Thượng đế phù hộ Shona sẽ mang thuốc lá về, nếu không cậu sẽ phát điên ở cái nơi quỷ quái này mất.

Nhìn thoáng qua cánh cửa đóng chặt bên phòng đối diện, Michelle đi xuống tầng.

Dừng lại một chút, cậu lại lùi về.

Shona không ở đây, lẽ nào thượng đế cho cậu cơ hội để thỏa mãn lòng hiếu kì!

Cậu nhìn chăm chăm vào cách cửa đóng chặt, một cái khoá cũ kĩ, cậu liếm liếm môi. Thẻ tín dụng là biện pháp tốt nhất.

Nhanh như cơn lốc chạy về phòng mình tìm trong mấy cái túi áo cậu mặc đến đây, tìm một hồi. “Ya!”

Xông lên lầu, cậu bình tĩnh thả chậm hô hấp. Lặng lẽ tự hỏi mình, Michelle mồm thực sự muốn xem sao. Đây là bí mật của người ta! Bên trong này có thể có thứ rất đáng sợ! Có thể giống như cổ sự của Yêu Râu Xanh!

Michelle mồm thực sự muốn xem sao

Lại nhìn qua cánh cửa kia, đây là một cánh cửa bí mật đang đóng kín.

Đúng vậy, cậu phi thường muốn xem!

16. Chương 16

Thế là cậu xắn tay áo bắt đầu động thủ.

Kiểu dáng của chiếc khoá này rất cổ, nhưng do khung cửa đã hơi biến dạng ép chặt trên khung, nên muốn nhét tấm card vào để mở khoá thì có vẻ rất khó khăn. Michelle cảm thấy như quay lại thời niên thiếu, hưng phấn ngồi xổm trước cửa, chuyên chú làm việc.

Loại chuyên chú hồn nhiên quên mình này khiến vẻ mặt cậu trở nên hết sức động lòng người.

Thế là sau khi Shona trở về gọi hai lần không thấy ai trả lời, vừa lên bậc thang liền nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Vẻ mặt chăm chú của Michelle khiến khuôn mặt anh tuấn của cậu tràn ngập sức hấp dẫn, trong mắt cậu rõ ràng loé lên ánh sáng dục vọng. Vài sợi tóc đen rủ xuống trước mắt, đôi môi khêu gợi khẽ nhếch, sự phấn khởi tràn trề hiểu kì và thoả mãn.

Shona lại có cảm giác xung động muốn bật cười khiến cho khoé miệng thoải mái nhếch lên. Anh khẽ gọi: “Michelle”

Lạch cạch, thẻ tín dụng của Michelle rơi vào trong. Cậu nhướn mi nhưng không quay đầu.

“Cậu đang... nạy khoá” Shona tựa lên tay vịn cầu thang, hai tay ôm ngực.

Michelle đứng lên, do chân tê dại mà nhón một cái. Cậu diện vô biểu tình nhìn mặt đất, hai tay đút vào túi quần huyết sáo, làm như không có việc gì bắt đầu xuống tầng.

Được rồi, cậu có thể đối mặt với sự thực này, hình tượng của cậu đã biến thành một tên biến thái thích rình coi việc riêng tư của người khác.

Cậu đã mất đi hình tượng tốt đẹp rộng rãi mà vô tư sáng ngời như ánh mặt trời.

Đã làm mất đi đánh giá tốt đẹp của Shona với phẩm cách của cậu.

Làm mất đi lòng khoan dung không hiểu kì với Shona.

...Hoàn toàn đánh mất khả năng cứu thẻ tín dụng của cậu ngay ở mỗi nguy trước mắt.

Diện vô biểu tình làm bộ bình tĩnh, Michelle chậm rãi bước xuống lầu đi tới trước mặt Shona.

“Tôi hiểu kì, ngài Râu Xanh.” Cậu rũ mí mắt nhìn chòng chọc nền nhà, “Anh có đánh giá tôi thế nào thì tôi cũng không có lời biện hộ.” Cậu làm bộ hào hiệp nhún vai.

Shona rất tò mò không biết trong ánh mắt đang rũ xuống kia có biểu tình thế nào. “Đó là thẻ tín dụng à”

“Ừm.” Michelle đáp lại câu ngắn gọn.

“Đến đây đi, tôi lấy cho cậu.” Shona đi tới trước cửa, ngay dưới vẻ mặt ngây ra như phồng của Michelle, dùng chìa khoá mở cửa.

“Kì thực trong này cũng không có bí mật gì.” Anh khom lưng nhặt cái thẻ tín dụng trên mặt đất lên, ném cho Michelle. Đẩy cửa ra, đi vào.

Michelle khó tin nhìn anh biến mất ngay ở cửa, nghe thấy bên trong truyền đến tiếng quét tước, cậu mang theo tâm tình hưng phấn thăm dò đi vào trong.

Ngay trước mặt cậu chính là một gian phòng rất bình thường.

Hơi bụi, cũng như căn gác xép của gia đình bao người. Một cây đàn dương cầm, đủ loại khung ảnh, ảnh chụp, đàn ghi-ta, máy hát đĩa than*. Cậu cho rằng nhất định chủ nhân của mấy món đồ này đã không còn ở nhân thế nữa.

Shona bắt đầu quét tước, “Nếu như cậu đồng ý giúp đỡ thì vào đây.”

“Đương, đương nhiên.” Michelle mau chóng tiến vào, trước kéo rèm cửa ra, cho không khí vào phòng.

Cậu cầm lấy khung ảnh trên bàn, há ngoác miệng, “Đây là mẹ anh” Cậu nhìn người phụ nữ đang mỉm cười trong bức ảnh, tóc dài lất phất, vạt áo khẽ bay. Một tấm ảnh rất sống động, nụ cười kia thực sự rất giống Shona.

“Đúng vậy.” Vẻ mặt của Shona ôn nhu như nước, mang theo bóng dáng hạnh phúc.

Michelle hơi xúc động, lần thứ hai cậu nhìn thấy căn phòng này, đột nhiên lại có một hưng phấn được tính ngộ!

Cậu nhìn khung ảnh dính bụi trong tay, ngẩng đầu thấy cánh cửa mở rộng, cậu cho rằng trái tim Shona đã mở ra rồi...

“Những thứ này... đều là của cha mẹ anh à”

“Đúng vậy.”

Michelle bắt đầu cẩn thận đánh giá mọi thứ trong phòng, đây là tất cả bí mật liên quan đến Shona

Hồi ức gia đình

Cậu cúi đầu nhìn thấy một tập đĩa nhạc cổ bên cạnh máy hát.

Ánh mắt sáng rực lên! Cậu phúi phúi lớp bụi dày cộp rồi lập tức ngồi bệt xuống đất, “Trời ạ, tôi thật không thể tin nổi anh cư nhiên có những món bảo bối này. A, chúa ơi!”

Shona cúi đầu nhìn thoáng qua, cười rồi ngồi xuống bên cạnh cậu. “Đây là của cha tôi.” Anh lấy một cái ra, trong mắt hiện rõ đang sa vào hồi ức.

“Cái máy hát này có thể sử dụng không?”

“Đã hỏng rồi.”

“Oh...” Michelle tiếc nuối thở dài, ánh mắt chợt loé, cậu đột nhiên kích động lấy ra một cái đĩa nhạc, “Cư nhiên còn có cái này!”

Cậu kích động mở to mắt, giống như đứa trẻ vui vẻ cười đến thoải mái vô cùng. Hí hửng kéo lấy quần áo Shona.

“Anh không biết chứ tôi phi thường! Phi thường! Phi thường thích cái này!” Tiếng của Michelle không thể kiềm nén tăng cao lên.

“Vậy ư...” Shona chỉ an tĩnh mỉm cười nhìn cậu.

“Trời ạ, cư nhiên nó đang được tôi cầm trong tay!” Michelle ngơ ngác nhìn đĩa quang trong tay, “Tôi cực kì thích ca sĩ này, anh biết không Đêm hạnh phúc! Lưu luyến Chicago! Mang trái tim tôi đi! Đáng tiếc ông ấy chỉ có ba bài hát...”

“Àn... không phải nổi tiếng lắm.”

“Anh không biết...” Ánh mắt Michelle ngẩn ngơ như rơi vào hồi ức, “Khi đó tôi tám tuổi, là một lễ giáng sinh, tôi đang đi trên đường, rồi thấy một cửa hàng đèn đuốc sáng trưng, liền đứng ở cửa sổ tưởng tượng đó là nhà mình. Tôi cứ đứng ghé vào cửa kính như vậy.” Cậu khoa tay múa chân làm động tác bám vào cửa kính cho Shona xem, “Tôi nghe thấy tiếng hát từ bên trong vọng ra, rồi ông chủ liền đi tới, ông ấy nói. Ông ấy ăn tết một mình. Hỏi tôi có muốn cùng ông ấy đón tết không Đêm đó là một đêm vui vẻ nhất của tôi...” Michelle cười hạnh phúc, ánh mắt loang loáng, “Chủ cửa hàng kia mở đĩa nhạc này lên, cả một buổi tối, phi thường dễ nghe...”

Một cảm giác chua xót trào lên, Shona tưởng tượng cảnh một đứa trẻ khát vọng gia đình ghé vào tấm cửa kính xen vào giấc mơ của mình... anh cảm thấy đầy lòng có loại êm ái nào đó lấp đầy, hơi nhấp nhô, ôn nhu dâng lên, từng chút tràn ngập cả ***g ngực.

Anh nhìn ánh mắt sáng láng tràn ngập hạnh phúc của Michelle, cánh tay do kích động mà run rẩy, lần đầu tiên, anh cảm thấy tâm tình kích động của một người cư nhiên lại động lòng người đến như vậy...

“Đó là đĩa nhạc của cha tôi...”

“A, tôi biết.” Michelle cho rằng anh sợ mình chiếm làm của riêng, “Đương nhiên rồi, đây là hồi ức của anh, tôi hiểu mà.”

“Không, đây là đĩa nhạc của cha tôi.”

Michelle khó hiểu nhìn anh, đột nhiên trước mắt sáng ngời: “Shona”

“Phải, Shona Zaks. Đây là đĩa nhạc của cha tôi, Rogerson Zaks.”

“Chúa ơi...” Michelle không thể tin nổi một lần nữa nhìn lại đĩa nhạc, “Cư nhiên là của cha anh...”

“Kì thực ông ấy không phải là một ca sĩ thành công.” Shona nhẹ nhàng mơn trớn bàn quay máy hát, “Ông ấy viết nhạc, mẹ tôi viết lời. Bài hát đều rất giống nhau, nhưng đủ để duy trì cuộc sống khiến bọn họ sống rất vui vẻ.”

Anh đứng lên nhìn căn phòng này, tựa bên cây đàn dương cầm. Chưa từng ngờ rằng nhu tình trước đây lại khiến anh say mê, anh buông thả mình để toàn bộ mọi thứ trong đáy lòng dốc ra hết. “Trước đây phòng này chỉ có đàn dương cầm và đàn ghi-ta, bọn họ luôn viết ca từ ở đây. Có một lần bọn họ lên quán bar trên trần, hai người uống say, về đến nhà bọn họ hôn tôi rồi cười vui vẻ chạy lên lầu.”

Michelle ngừng thở mở to hai mắt, lẳng lẳng lắng nghe, cậu kích động đến mức đầu óc say say, điểm lí trí cuối cùng nói với cậu, giờ khắc này, Shona thân nhiên đứng trước mắt cậu, không có bất cứ bảo hộ và vỏ bọc nào...

“Tôi kéo bà Mary Elena chạy lên lầu, bà ấy là giáo sư của gia đình tôi, bà lúc nào cũng nghiêm túc, bị tôi kéo chạy, liên tục trách cứ tôi. Sau khi tôi lên mở cửa, thấy mẹ tôi đang đàn dương cầm, cha đang hát, sau đó bọn họ thoả thuê cười to, mở máy hát, hai người liền khiêu vũ. Đến cả bà Mary Elena nghiêm túc cũng phải nở nụ cười. Bọn họ phát hiện ra chúng tôi, thế là kéo chúng tôi vào, bà Mary Elena vẫn không chịu tham gia, nhưng lại tươi cười ngồi bên cạnh, ba người chúng tôi cùng nhau nhảy múa a, cười a...”

Trên mặt Shona lộ ra nụ cười hạnh phúc, anh tự trằm mình vào hồi ức. “Ngày đó tất cả mọi người đều thật vui vẻ, bởi vì hôm sau bọn họ sẽ thu đĩa nhạc mới, thế là hôm sau bọn họ đã lái xe rời nhà từ rất sớm. Đó là lần cuối cùng tôi thấy bọn họ...” Shona cười đến miễn cưỡng...

Trái tim bị bóp chặt! Michelle nghĩ muốn mở miệng hít ngậm không khí! Một cảm giác đau đớn phảng phất như trái tim sắp nổ tung!

Trước cửa sổ ánh chiều tà hắt vào, khiến cái bóng của Shona bị kéo ra thật dài.

Michelle rất muốn qua đó, ôm lấy người đàn ông này! Sít sao, cho anh cảm giác an toàn nhất!

Thế nhưng cả người như nhìn phải cặp mắt của Medusa*, cứng ngắc không thể động đậy!

(*Medusa: nữ quỷ có mái tóc rắn trong thần thoại Hi Lạp)

Hai người đều lặng yên, Shona tiếp tục thu thập đồ đạc, đầu vào đấy, thông dong chậm rãi.

Những lời này khiến anh cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm, nhiều năm qua lần đầu tiên nói với người khác... loại cảm giác này khiến anh cảm thấy không thể lí giải.

Trải qua một thời gian dài như vậy, lần đầu tiên, anh đối mặt với chính mình.

Những thương tổn, những đau buồn, những giọt nước mắt không thể khóc ra, cuối cùng, sau một quãng thời gian dài từ từ trằm xuống phía dưới. Mà cảm giác hạnh phúc trong hồi ức cũng cảm nhận được rõ ràng.

Cuối cùng Michelle cũng bắt đầu giúp đỡ, đầu óc cậu đỡ dần, trống rỗng. Trong một khoảng thời gian cũng không biết mình đang làm cái gì.

Bụi bặm nhanh chóng được quét sạch, sáng sủa sạch sẽ. Shona lại một lần nữa khoá cửa lại, nhét chìa khoá vào túi.

“Lòng hiếu kì đã thoả mãn chưa” Anh buồn cười nhìn Michelle.

Không biết vì sao, Michelle đột nhiên cảm thấy nụ cười này của anh nhẹ nhõm khác thường, phảng phất như vứt bỏ đi gánh nặng bấy lâu nay, một loại trong trẻo như tẩy hết bụi bặm, sáng loáng cực kì động lòng người.

“Ừm.” Cậu gật đầu.

“Vậy lần sau đừng làm mấy chuyện kiểu đó nữa.” Shona nhướn mày, “Đừng làm hỏng khoá của tôi.”

“Đương, đương nhiên.” Michelle gãi gãi gáy.

Nhìn Michelle đi xuống bậc thang, biến mất ở khúc ngoặt, Michelle thở phào một hơi. Đương nhiên sẽ không phá hỏng khoá của anh nữa...

Cậu khẽ tựa vào tay vịn cầu thang, ánh mắt đắm chiêu suy nghĩ nhìn thẳng phía trước.

Nhẹ giọng lầm bầm: “Đã lâu không làm loại chuyện này cơ nhiên vẫn còn thành thạo như thế.”

Trong tay là chiếc chìa khoá vẫn còn lưu hơi ấm, ném nó lên không trung. Lại lần nữa tiếp được.

17. Chương 17

Lần thứ sáu Shona quan sát Michelle, cuối cùng nhịn không được đặt câu hỏi: “Rốt cuộc cậu đang cười cái gì vậy?”

“Tôi Tôi đang cười” Michelle nghiêm mặt lại, nhìn Shona, “Không hề, anh nhìn lầm rồi.”

Shona phi thường muốn cho Michelle biết lời nói dối cậu buột miệng nói ra này căn bản không đáng tin chút nào. Nhưng anh cảm thấy thú vị, nhướn nhướn mi, không tiếp tục dây dưa ở vấn đề này nữa.

“A!!!!!! Tôi sắp mớ meo trong căn phòng quái đản này rồi!” Michelle ngồi trong phòng khách gào lên, “Anh đưa thuốc cho tôi hoặc là ngay bây giờ giết tôi đi.”

Shona vừa muốn mở miệng.

“Nếu như hiện tại anh muốn giết tôi thì hãy dùng sắc dụ khiến tôi chết trong thời khắc vui vẻ nhất!” Michelle khẩn cấp bồi thêm một câu. “Hơn nữa tốt nhất anh nên nghĩ thêm đến Anthony.”

Shona nhướn mày một cái, “Hoặc là để cậu dứt khoát vì không có thuốc lá mà chết tự nhiên.”

Michelle nhú mày “Lẽ nào đây chính là cái mà mọi người vẫn kháo nhau muốn sống không được, muốn chết không xong?”

Shona lắc đầu, “Cậu hút quá nhiều, tôi rất lo lắng cậu sớm muộn gì cũng sẽ đốt cái nhà này.”

“Cam đoan của tôi có tác dụng không?” Michelle quỳ trên sofa, cánh tay chống lên lưng ghế, chấp lại thành hình chữ thập.

“Trong ngăn kéo phía dưới TV.” Shona đành thoả hiệp.

“Ya!” Michelle ngây ngẩn cả người. “Tôi cứ tưởng anh không mua về.”

Lại lần nữa nhìn vào mắt cậu, Shona hơi cảnh giác, “Rốt cuộc là cậu muốn thuốc hay muốn tôi ra khỏi nhà?”

“Thuốc!” Michelle kinh hô một tiếng, bỏ nhào qua.

“A! Mịa nó quá sáng khoái...” Khói thuốc lượn lơ giữa không trung, mắt híp lại thành một đường thẳng, không đi mua sắm, thì dù sao anh cũng phải ra ngoài chạy bộ. Michelle liền bắt tri bắt giác nở nụ cười, kì thực nếu quan sát kĩ, trong nụ cười đó rõ ràng mang theo hạnh phúc và thoả mãn.

Hàng ngày vào mỗi buổi sáng Shona đều sẽ đặt một tách cà phê ở bậu cửa, sau đó ra ngoài chạy bộ.

Nhưng hôm nay anh cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Michelle bình thường vẫn luôn lười biếng phơi nắng ở hành lang hôm nay cơ nhiên lại cười tủm tỉm vẫy tay với anh. Còn thân thiết đưa anh khăn mặt.

“Đã chạy bộ về rồi à Cà phê này.” Michelle lại ân cần đưa lên cà phê.

“Hết thuốc” Đây là lí do đầu tiên Shona nghĩ đến.

“Vẫn còn rất nhiều.”

“Có chuyện vui gì phát sinh” Shona không giải thích được nhìn cậu, nhớ tới nụ cười quỷ dị mấy ngày trước.

“Sắp phát sinh rồi...” Michelle thần bí nháy mắt, ra hiệu cho Shona đi theo cậu lên gác xép.

“Đầu tiên tôi muốn nói xin lỗi với anh.” Michelle móc chiếc chìa khoá từ trong túi ra, đặt vào tay Shona, quan sát vẻ mặt của anh.

Tình huống chuyển biến đột ngột!

Ánh mắt Shona nhanh chóng chuyển sang lạnh lùng, cúi đầu nhìn chiếc chìa khoá trong tay, rồi mới nhìn Michelle, ánh mắt sắc bén đó khiến Michelle hoảng hốt một trận.

“Được rồi, cậu đã thành công.” Ngữ khí của Shona như ngọn gió Bắc hanh khô trong trời đông giá rét, trực tiếp xâm nhập cốt tủy. “Cậu muốn cái gì, nói đi, lược bớt đi mấy lời uy hiếp của cậu, cứ trực tiếp nói cho tôi biết xem cậu muốn thế nào, sau đó trả lại mấy thứ kia cho tôi.”

Michelle choáng váng, Shona cho rằng cậu đã giấu thứ gì đó đi để uy hiếp anh

Đột! Cậu cư nhiên không nghĩ tới cái chìa khoá kia lại có cái công dụng tốt như vậy! Con bà nó! Cậu nhất định là bị sắc mê đến lú lẫn rồi! Cậu hậm hực chỉ muốn đập đầu vào tường cho xong!

“Trước khi tôi mất kiên nhẫn cậu hãy mau nói ra đi, tôi mới ra ngoài một tiếng, tôi không cho rằng trong thời gian này cậu có thể chuyển dời chúng đi đâu quá xa.” Ánh mắt Shona càng lúc càng âm trầm, con ngươi xanh biếc càng lúc càng thâm.

Mắt thấy Shona nổi lên sát ý, Michelle vội vàng giải thích: “Thả lỏng, tôi không thông minh đến mức nghĩ đến việc sử dụng mấy thứ này để uy hiếp anh đâu!”

Bàn tay lần ra phía sau của Shona ngừng lại.

“Hey, những thứ này chính là nhược điểm của anh Nơi không thể đụng vào nhất” Michelle cười tà nghiêng người tới gần Shona, “Luyện mẫu tình kết Hồi ức gia đình Chỉ cần động đến mấy thứ này đều có thể động đến điểm mấu chốt trong lí trí của anh Là có thể thấy bộ dạng kích động của anh Anh vừa nói cái gì Trực tiếp cho anh biết tôi muốn gì Người luôn bình tĩnh như anh cư nhiên cũng có lúc không không chế được như vậy”

Cậu không biết sống chết đắc ý nhìn Shona.

Con ngươi màu lục dần dần sáng tỏ, vẻ lạnh lùng trong mắt từ từ rút đi. Anh nhớ tới mình thậm chí còn chưa đẩy cửa ra để xác nhận thử.

“Nhưng có một câu anh nói đúng. Xem ra tôi thành công rồi!” Michelle đắc ý cười, cậu đẩy cửa ra.

Shona ngậy đại, chần chờ quan sát mọi thứ trong phòng.

Trong phòng chỉ có một cây đàn dương cầm, một chiếc đàn ghi – ta và một cái máy hát.

“Đừng lo.” Michelle phong độ dùng dây cột tóc lại, “Những thứ khác đều ở trong gian phòng bên kia.”

Cậu nhìn Shona, “Anh đã nói trong phòng lúc đó chỉ có ba thứ này.”

Sau đó cậu ngồi xuống trước cây đàn dương cầm, mở nắp đàn ra, “Tôi biết tình tiết này hủ lậu, vô số phim điện ảnh đều có, thế nhưng,” Cậu nhìn Shona, ý cười nơi đáy mắt nhộn nhạo, “Tôi đoán những bộ phim điện ảnh mà anh đã xem cực kì hữu hạn. Cho nên theo quan điểm của anh có thể sẽ không bị chê là quê mùa.”

Cậu đưa tay đặt lên phím đàn, “Tôi không biết đêm đó mẹ anh đàn bài gì, nhưng tôi chỉ biết một khúc này thôi, vì tiết mục diễn xuất này tôi phải luyện đến ba tháng. Cho nên...”

Kèm theo tiếng đàn dương cầm, giọng hát từ tính du dương nhẹ nhàng vang lên, tràn ngập toàn bộ gian phòng.

“I know just how to whisper and I know just how to cry.

I know just where to find the answers and I know just how to lie.

I know just how to fake it and I know just how to scheme.

I know just when to face the truth and then I know just when to dream.

And I know just where to touch you and I know just what to prove.

I know when to pull you closer and I know when to let you loose.

And I know the night is fading. And I know the time's gonna fly.

And I'm never gonna tell you everything I gotta tell you,

But I know I've got to give it a try.

And I know the roads to riches. And I know the ways to pain.

I know all the rules and then I know how to break them

And I always know the name of the game.

But I don't know how to leave you and I'll never let you fall.

And I don't know how you do it, making love out of nothing at all.

Out of nothing at all.

Out of nothing at all.

Out of nothing at all."

Thanh âm Michelle gọi cảm sung mãi, tiếng hát tuyệt vời thoải mái mà thông dong hoàn thành âm cao. Khiến đáy lòng người ta dâng lên cảm giác say mê.

Shona lắng lắng lắng nghe, nhìn mái tóc phía sau nhẹ nhàng phất phơ, hình ảnh trong trí nhớ lần thứ hai tái hiện, cảm giác hạnh phúc đã từng có đó từ từ lan tràn dưới đáy lòng. Sau khi trải qua một thời gian dài như thế, cuối cùng tất cả đều lưu lại thành một hồi ức tốt đẹp.

Anh nghĩ đến nụ cười quý giá của gia hỏa này hai hôm trước, nghĩ đến bộ dáng nằm trên giường nghĩ ra mọi thứ, nghĩ đến hình ảnh mỗi sáng sớm sau khi anh ra ngoài lại mau chóng chạy lên gác xếp chuẩn bị.

Một khúc kết thúc, Michelle ưu nhã đứng lên cúi đầu.

"Cậu trộm chìa khoá chính là vì việc này" Shona còn sót lại chút lí trí.

Michelle trừng mắt lườm anh, "Anh là một thằng người máy không hiểu lãng mạn là gì."

Shona cười. "Xem ra cậu rất am hiểu cái này. Lãng mạn và ôn nhu"

Biểu tình của Michelle chuyên chú mà chân thành, "Tôi chỉ muốn làm cho anh vui, anh có biết tôi đã ước ao biết bao về những hồi ức hạnh phúc này của anh không"

Shona nhìn vào mắt cậu, trong hoàn cảnh này, bảo người ta không xúc động gần như là không có khả năng. Anh muốn nói cái gì đó, nhưng lại cảm thấy cực kì khó khăn.

"Sau đó, bọn họ mở máy hát." Michelle đứng lên, mô phỏng theo cử chỉ lễ độ của Shona: "Đến khiêu vũ nào"

Shona phì cười, nụ cười thoải mái mà tự nhiên, đôi mắt lục bảo thạch chợt hiện lên ánh sáng dịu dàng. "Chúa ơi, lẽ nào cậu muốn..."

Michelle nhướn mi một cái, vươn tay kéo Shona đến giữa căn phòng, "Máy hát hỏng rồi, hơn nữa tôi đoán anh không biết nhảy nữa, cho nên..."

Cậu đưa tay đặt lên eo Shona, hông hai người sát nhau, cậu dẫn Shona nhẹ nhàng xoay đưa trái phải, trong miệng nhẹ nhàng ngâm nga: "Jingle bell, jingle bell, jingle bell rock. Jingle bells swing and jingle bells ring. Snowing and blowing up buShonaels of fun"

"Chúa ơi." Shona nhin không được cười thành tiếng.

Nhìn nụ cười thoải mái của anh, Michelle có cảm giác thành tựu và thoải mái trước nay chưa từng có. Cậu hưng phấn gần như muốn nhảy tưng, tưng nhẹ nhàng đong đưa đến vui vẻ lắc lư, hai người cứ như biến thành đứa trẻ.

“That’s the jingle bell, That’s the jingle bell, That’s the jingle bell rock.” Michelle phong độ kéo cánh tay Shona, một mình duyên dáng xoay một vòng kết thúc.

“Vui không” Đôi mắt hưng phấn của cậu giống như đứa trẻ nóng lòng chờ được khen ngợi.

Trong mắt Shona cũng không còn vẻ bình tĩnh không gợn sóng nữa, anh nhẹ nhàng xoa xoa đầu cậu, “Cảm ơn.”

Michelle tròn mắt, nếu như giờ phút này có người nói với cậu rằng tất cả đều là ảo giác thì cậu chắc chắn sẽ phát điên, nhưng nếu như không phải, cậu khẳng định cậu nhìn thấy trong mắt Shona vết tích động tình.

“Như vậy là vui rồi”

“Ừ.” Shona cười nhìn cậu.

Michelle đầu choáng mắt hoa một trận, tay cậu lại một lần nữa đặt lên lưng Shona, nhẹ nhàng sát lại phía trước, “Vậy có phần thưởng không”

Cậu ngừng thở, mở to hai mắt nhìn Shona.

Shona nhìn Michelle tới gần, một thanh âm dưới đáy lòng khẽ tự hỏi, tùy ý một lần, hẳn cũng không sao...

Hơi thở của hai người giao hoà với nhau, Michelle nhìn thấy dấu tích dung túng, cậu cố lấy dũng khí lớn nhất, “Vậy một nụ hôn thế nào”

Thanh âm cuối cùng biến mất ngay bên khoé miệng.

Đáy lòng đang điên cuồng gào thét:

Không phải nằm mơ!! Không phải ảo giác!!

Cuối cùng! Cuối cùng cậu cũng hôn được gia hỏa này!!!

Mở cở trong bụng.

Cậu giống như chàng thiếu niên mới biết yêu, chỉ là chạm vào môi của Shona, mùi xà bông thơm ngát quen thuộc vây quanh lấy cậu. Cậu nghe thấy rõ ràng tiếng tim mình đập, cảm giác được mồ hôi ở lòng bàn tay.

Chỉ khẽ chạm thế này, quá nhiều máu dồn lên não khiến cậu nhất thời không biết phải làm thế nào!

Trong hoảng hốt Shona lùi về phía sau, đôi môi tách ra...

Michelle há hốc mồm nhìn Shona nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Có khách đến.” Ngữ điệu của Shona bình tĩnh như ngày thường, khẽ nhú mày, anh kéo tay Michelle ra, đi ra khỏi phòng.

Tất cả phát sinh quá nhanh chóng! Michelle không kịp phản ứng lại vẫn cứ duy trì tư thế vừa rồi.

Cúi đầu nhìn tay mình, trong đầu cậu còn đang trống rỗng.

Shona, vừa nói cái gì

Cậu ngơ ngác đứng trong phòng, chậm rãi hoàn hồn...

Cuối cùng cậu trì trệ nghe thấy bên tai vang lên tiếng tạp âm rầm rầm, nhìn ra ngoài cửa sổ, một chiếc trực thăng đậu xuống cách đó không xa.

18. Chương 18

Tiếng ồn cực lớn, trận cuồng phong tạt vào mặt mà đến, Shona cau mày.

Người đến từ trên trực thăng nhảy xuống, thân thủ nhanh nhẹn, hình thể duyên dáng, mái tóc vàng dưới ánh mặt trời như đang phát sáng.

Sau khi Shona thấy rõ, đi ra hành lang.

Nala Hayden hưng phấn tháo tai nghe ra, tiếng gọi xuyên qua tiếng ồn vẫn còn đang âm ỹ, “Shona!”

Cô nàng giống như chú thỏ con xông đến, phất cái nhảy lên người Shona. Đôi chân thon dài quần lầy thắt lưng anh, “Chúa ơi, anh có biết em nhớ anh thế nào không” Mặc kệ mái tóc bị gió thổi rối tung lên, cô nàng vẫn nhiệt tình đu cổ Shona, cặp mắt trong veo nhìn Shona chăm chú.

Michelle vừa đi ra hành lang liền cứng đờ tại chỗ. Cậu cảm thấy có một loại đau đớn không thể ức chế tức khắc chạy toát loạn trong lòng!

Shona khẽ cười nhưng không đưa tay ôm lấy Nala, chi tiết này cuối cùng đã cho Michelle một lòng tin lớn lao.

“Đã lâu không gặp, em vẫn khỏe chứ. Anh đang có khách.” Shona ra hiệu về phía sau.

Nala Hayden hơi sững sốt một chút, “Anh chàng kia à Em nghe nói rồi.” Cô nhảy xuống, nhô đầu ra phía sau Shona.

Michelle lễ phép gật đầu.

Nala chạy tới, kinh ngạc nhìn Michelle, sau đó thét lên với Shona: “Thật ngạc nhiên nha, anh cứ nhiên lại dẫn anh ta tới đây!”

“Em nói gì!” Tiếng ồn của trực thăng khiến Shona nhất thời không nghe rõ lời cô vừa nói, anh nhanh nhẹn lên trực thăng giúp Nala chấm dứt nó.

Tiếng âm âm chậm lại, gió cũng ngừng.

“Hi.” Nala phóng khoáng vươn tay về phía Michelle, “Nala Hayden, anh là”

Áo chên bó sát người cùng quần jean, vóc dáng Nala Hayden thon dài mảnh mai, ngũ quan sâu sắc động lòng người, làn da trắng tuyết phối với đôi mắt xanh thẳm như viên sapphire, gây cho người ta cảm giác thuần khiết mà thanh tú. Mái tóc màu vàng kim óng ả, được cái cặp kẹp gọn dưới tai, lộ ra vẻ thời thượng mà nóng bỏng.

“Hi,” Michelle chìa tay đang định giới thiệu mình.

“Oh, chúa ơi, anh, anh chẳng lẽ là” Nala kích động thu tay về che trước miệng, “Parker Michelle Parker”

“Đúng vậy.” Michelle thuần thục bày ra nụ cười thân thiện, thật hiển nhiên cô gái này chính là fan của cậu.

“A! Trời ơi!” Nala không thể khống chế hét toáng lên, “Trời ơi, thật là anh sao Tôi đang nằm mơ phải không” Cô quay đầu nhìn Shona một cái, rồi lại quay lại, “Anh biết không tôi cực kì thích anh, thật đó.”

Cô nàng dang tay ra, “Có thể chứ”

“Oh, đương nhiên.” Michelle cực kì phong độ ôm lấy cô nàng. Cảm thấy như lại quay trở về cuộc sống quen thuộc của cậu, lòng tự tin bắt đầu tăng vọt.

“Chúa ơi, con thực sự không thể tin nổi. Anh biết không, tôi cực kì thích anh, có một lần tôi làm việc, TV đang giới thiệu một bộ phim điện ảnh do anh diễn, sau đó tôi cứ thế mà ngơ ngác xem hết phần giới thiệu. Trời ạ, anh biết không, đó là lần công tác xong mà thời gian ở lại hiện trường lâu nhất của tôi đó!”

Michelle bắt đầu cảm thấy không đúng, ở lại hiện trường Khoé miệng giật giật. Cậu chân chừ nhìn thoáng qua Shona.

“Quý cô Hayden đây trước kia là đồng sự của tôi.” Shona tự nhiên giới thiệu.

“Cái gì!” Mồ hôi lạnh của Michelle lập tức túa ra, cô gái bé nhỏ này cư nhiên là một tên sát thủ! Cô ta vừa nói cái gì Sau khi cô ta giết người xong do dừng lại xem giới thiệu phim của cậu mà lưu lại ở hiện trường sát nhân “Mà anh còn nói cho tôi biết!”

“Không sao đâu, tôi đã không làm sát thủ từ rất lâu rồi.” Nala cười khoát khoát tay, “Hơn nữa tôi có lệnh đặc xá của tổng thống.”

“Lệnh, lệnh đặc xá” Michelle hoàn toàn chết lặng.

“Oh, đó là một cố sự rất thú vị.” Đang muốn kể tiếp đột nhiên Nala quay đầu về phía Shona, “Anh nhất định phải giết anh ta Nhân danh chúa, như vậy thật quá tàn nhẫn.”

“Anh không có lệnh đặc xá của chính phủ cho nên...” Nhìn vào mắt Michelle, Shona phát hiện một chữ “đúng” cuối cùng cư nhiên không nói lên lời.

Bầu không khí dị thường giữa hai người khiến Nala nhún mảy.

“Hi, có thể kí tên cho tôi không” Nala xoay người hưng phấn kéo tay Michelle.

“Đương nhiên.” Michelle vẫn nhìn Shona, nhưng Shona thì quay đầu đi nơi khác.

“Ngay đây nhé.” Nala trực tiếp kéo áo lên, “Oh! Tôi muốn mang cái áo này treo trong phòng ngủ của tôi! A, lần này thực sự là lấy được rồi!”

“Mục đích đã đạt được rồi vậy thì có thể dẹp đường hồi phủ chưa” Shona mỉm cười nhìn cô nàng.

“Đương nhiên chưa!” Nala cười đến xán lạn mà quên rũ, “Em đến đây vì anh.” Cô nghiêng người sang Shona, “Buổi tối đó thực sự quá mỹ diệu! Em tới đây chính là vì cái này.” Ánh mắt trêu ghẹo của cô nàng nhìn chăm chú lên mặt Shona, dự vọng trần trụi viết rõ ràng trong đôi mắt trong trẻo mang ý cười đó.

Shona không tự giác lia mắt nhìn sang Michelle, liếc qua cực nhanh, rồi anh lại khôi phục lại thần thái, “Sao em biết anh ở đây”

“Em không nói cho anh biết đâu.” Nala tỉnh bơ nhún vai.

Có lẽ anh nên bảo trợ thủ kiểm tra toàn bộ đường dây điện thoại thôi. Shona thầm thở dài.

Nala nhẹ nhàng tiêu sái bước vào nhà, đột nhiên Michelle gơ chân giẫm lên thềm cửa chắn ngang trước mặt Shona.

“Buổi tối đó” Michelle âm trầm nghiêng đầu nhìn chòng chọc vào Shona, “Cô ta là bạn gái của anh”

Shona cảm thấy có loại kì quặc không nói lên lời, “Tôi muốn biết lúc cậu nói lời này... là coi mình như ba tôi hay vợ tôi”

“Chồng anh.” Michelle nghiêng răng nghiêng lợi thấp giọng nói.

Shona trực tiếp một cước giẫm lên cái chân đang chắn ngang phía trước của cậu, “Cậu lại có ảo giác rồi.” Rồi đi thẳng lên phía trước.

Michelle bước một bước chặn trước mặt Shona, cậu nhìn chòng chọc vào phần hở trên áo sơ mi của Shona, “Tôi đổ kị, nếu như anh không nói cho tôi biết tôi sẽ phát điên mất. Tôi đã vì anh mà phát điên rồi anh không thể lại tiếp tục bỏ đá xuống giếng nữa.”

Shona nhìn cậu một lúc không nói lời nào.

Sau cùng Shona tính tình ôn hoà cũng phải thoả hiệp, “Nala là bạn của tôi, chúng tôi từng ngủ với nhau, đó chẳng qua chỉ là một lần ngoài ý muốn.”

“Cho nên cô ta chỉ là một người bạn chạy tới rồi lên giường cùng anh thôi” Giọng Michelle hơi cao lên, khi cậu phát hiện Shona có rất nhiều sinh hoạt cậu không biết, có rất nhiều quá khứ, trước đây Shona cũng đã từng nói qua “Tôi là thẳng” càng nổ tung trong đầu cậu! Càng khiến cậu hoảng loạn điên cuồng là cậu phát hiện mình căn bản không có lập trường để chất vấn!

Lần này Shona trực tiếp nghiêng người đi vào phòng. Anh cảm thấy cuộc sống của mình đã bị Michelle phá cho hỏng bét, tất cả đều khiến anh không tự nhiên đến một trăm hai mươi phần. Phiền muộn nói không lên lời xoay quanh trong ngực.

“Anh thích Shona.” Nala cười tà mị, cúi đầu nhìn Michelle trên sofa.

“Cho nên tôi ghét cô.” Michelle phun ra một ngụm khói, hai tay gác lên sofa. Cậu đã hoàn toàn quên mất thân phận và bối cảnh của Nala, ngoại trừ đồ kị và cảm hận, cậu không còn tâm tình nào khác.

“Anh thật thẳng thắn.” Nala cười ngồi xuống cái sofa bên cạnh. Cô như một cô gái lương thiện lúc nào cũng đều mang gương mặt tươi cười với người khác. “Cảm giác nhìn thấy mà không ăn được không dễ chịu ha.”

Michelle cực lực che giấu chât vật của bản thân, Nala nói quả đúng là trúng ngay tim đen!

“Vừa rồi lúc tôi và Shona nói chuyện phiếm, không phải anh vẫn luôn nhìn chăm chăm chúng tôi sao” Nala chỉ chỉ phía sau, “Biểu tình này của anh thật đáng yêu.”

“Cô muốn nói gì thì mau mau nói cho xong đi.” Michelle sắp đặt đến cực hạn lí trí rồi.

“Tôi chỉ là cảm thấy hạnh phúc.” Nala nghiêng đầu cười đến ngọt ngào. “Tôi cư nhiên trở thành đối thủ của thần tượng mình, hơn nữa tôi còn thắng.”

“Shona nói, hai người là bạn.” Michelle tà khí cười, “Đàn ông rất đơn giản, có dự vọng sẽ phát tiết, tính ra cũng chẳng có đại biểu cho điều gì hết. Cô em gái nhỏ quá ngây thơ rồi.”

“Vậy vì sao anh không ăn được nha Ông anh trai lớn đơn giản.” Nala vẫn cười.

“Cô biết tính hướng của Shona.” Michelle không sao cả nhún vai.

“Anh là muốn nói...”

“Shona là thẳng, nếu anh ta là gay tôi cá với một nghìn vạn cô sẽ chẳng có cơ hội nào.”

“...Shona là thẳng”

“Cô ngủ cùng anh ta rồi mà còn không biết sao”

“Ha ha, Shona không nói với anh à.” Nala lắc đầu, mái tóc vàng lúc ẩn lúc hiện đang đưa sau tai. “Xem ra các anh cũng rất thân thiết nhỉ.”

Michelle cầm lấy điều thuốc trong miệng, ngồi dậy, đôi mắt nhìn chăm chăm vào Nala.

“Anh không biết sao Mối tình đầu của Shona là đàn ông nha, cũng bởi vậy mà anh ấy bị tổ chức khai trừ. Bởi vì anh ấy yêu cấp trên của mình.” Nala cười xán lạn, đôi môi khiêu gợi đặc ý nhếch lên, “Cho nên, tất cả vấn đề đều chỉ là ở sức hấp dẫn thôi.”

Như sét đánh giữa trời quang, Michelle ngây ngốc trên sofa, ánh mắt trống rỗng.

Đây là khả năng gì Shona, cư nhiên từng yêu đàn ông!

Cậu đột nhiên nhảy lên bay qua sofa, vọt vào phòng bếp, “Anh từng yêu đàn ông!”

Shona day day huyết thái dương đang giật loạn, “Cậu có thể đừng kích động không”

“Thật vậy sao”

“Nala nói à” Shona bình tĩnh nhìn cậu, “Đều là chuyện cũ lâu lắm rồi.”

“Như vậy, đúng là sự thật...” Cả người như bị không khí áp lên, Michelle tuyệt vọng phát hiện cái cơ căn bản nhất cậu dùng đã không còn!

“Cho nên nói... anh chỉ không có hứng thú với tôi mà thôi”

“Không phải như cậu nghĩ thế đâu.” Nhìn dáng vẻ của cậu, Shona có một loại cảm giác đau lòng. “Tôi chưa từng nghiêm túc xác định tính hướng của mình, nhưng trước mắt tôi mới chỉ ngủ cùng phụ nữ, cho nên...”

Michelle cúi đầu nhìn chân mình, đột nhiên quay đầu chạy ra ngoài.

Cả một buổi chiều, Michelle đều phơi nắng ngoài hành lang.

Bộ dạng chán chường khiến Shona cảm thấy chưa từng khó chịu như lúc này, loại tâm tình xa lạ khiến người luôn luôn bình thản như anh có sự buồn bực khó hiểu. Thật là mọi thứ đều lộn xộn hết lên rồi...

19. Chương 19

Sáng sớm ngày hôm sau, khi Shona ra ngoài thì thấy ở cửa tàn thuốc đầy đất, nhú mây. Một loại phiền muộn dâng lên trong lòng, anh hơi chán ghét chính mình như vậy.

Michelle gần như cả đêm không ngủ, cậu nhìn Shona chạy ra, lại ngồi lên hành lang.

Cậu cảm thấy mình quả thực giống một thằng ngốc! Ngay lúc cậu cho rằng bọn họ cuối cùng cũng có chút tiến triển, thì một chậu nước lạnh của Nala đã khiến cậu đông cứng hoàn toàn.

Vừa nghĩ tới trong trái tim người kia đã từng, thậm chí có khả năng vẫn luôn có hình bóng của một người đàn ông, cậu liền cảm thấy trái tim đau như bị xé rách! Cậu ngẩng đầu dùng sức phun khói trắng ra.

Từ hôm qua đến hôm nay đã là bấy bao thuốc rồi.

Trong lòng trống vắng.

“Ya Không đi chạy bộ cùng à” Nala cười tủm tỉm ngồi xuống bên cạnh cậu, “Phiền lòng vậy sao Bao thứ mấy rồi”

Hoàn toàn phớt lờ cô ta, Michelle chưa từng cảm thấy một người phụ nữ nào lại có thể đáng ghét đến như vậy.

“Còn đang phiền muộn về mối tình đầu tôi nói hôm qua của Shona sao” Nala kéo kéo cánh tay Michelle, “Anh thật lòng à Tình huống kiểu này giữa các anh cũng quá khô khan đi”

Michelle trực tiếp cầm lấy thuốc đứng dậy, vẫn không thèm nhìn Nala, cậu trực tiếp vòng qua cô nàng đi vào nhà.

“Parker anh không muốn hỏi gì tôi sao” Nala ngẩng đầu cười đến đơn thuần mà thiện lương, “Tỉ như vì sao Shona phải rời khỏi tổ chức Tỉ như người đàn ông kia có bộ dáng như thế nào Tỉ như vì sao bọn họ không bên nhau Lại tỉ như,” cô nàng đặc ý khi thấy cuối cùng Michelle cũng chịu dừng bước, “Đêm qua rốt cuộc chúng tôi có làm hay không”

Thân thể Michelle cứng đờ.

“Tôi biết hôm qua anh ở ngoài cửa nghe trộm.” Nala vỗ vỗ bên người, ý bảo Michelle ngồi xuống. “Chúng tôi không làm, cả một đêm chúng tôi chỉ ngồi tâm sự.”

Michelle một lần nữa ngồi trở về, một lần nữa châm thuốc, “Vậy nói nghe một chút về người đàn ông kia đi.”

“Kì thực tôi cũng không rõ lắm.” Nala cười ngại ngùng.

Đúng là đang đùa cậu đây mà! Michelle trừng cô nàng một cái, nhưng không xúc động đứng lên. Nếu như cô ta muốn nói chuyện phiếm thì cứ nói chuyện phiếm là được.

“A, có thể ngồi nói chuyện phiếm với anh thế này thật cứ như mơ vậy.” Cặp mắt Nala cong thành hình trăng non, nháy mắt tinh nghịch với Michelle một cái.

“Cô đang cảm dỗ tôi sao” Michelle hoàn toàn chẳng có thiện cảm gì với cô nàng, trong mắt cậu cô ta từ đầu đến chân đều là giả dối, loại giả dối này khiến cậu nhớ tới Anthony Felsted, lão gia hỏa đó cũng cái kiểu mang cái mặt nạ thích làm việc thiện giúp người.

“Anh thật đáng yêu.” Nala nghiêng đầu, cười tủm tỉm nhìn cậu, quay đầu về phía sau nhìn xa xăm. “Anh đừng đánh chủ ý lên Shona nữa, tôi thực sự rất thích anh ấy, trải qua cuộc sống kích thích như thế nhưng

luôn luôn bình thản mà ôn nhu. Tôi thích tính cách này của anh ấy lắm, không vội vàng không nóng nảy, không giống tôi luôn luôn xúc động, hành động theo cảm tính.”

Michelle nhìn cô, “Cô và Shona quen nhau bao lâu rồi”

“Lâu lắm rồi, khi đó Shona mới mười một tuổi.” Nala bắt đầu xoa tay múa chân kể lại, “Anh ấy do cha mẹ tử vong ngoài ý muốn nên từ mười tuổi đến mười ba tuổi tròn ba năm không hề nói chuyện. Khi đó anh ấy mắc chứng tự bế nghiêm trọng, tôi cũng vậy. Chúng tôi quen biết nhau trong khoá trị liệu cá heo. Ba mẹ tôi rất thích anh ấy, khi đó luôn mời anh ấy đến nhà tôi ăn cơm.”

Nala quay đầu lại, “Trên thế giới này không ai hiểu Shona hơn tôi.” Cô nàng đắc ý cười ngọt ngào.

“Cứ cười mãi như thế không sợ có nếp nhăn à” Michelle ác độc nhướn mi nhìn khuôn mặt tươi cười của cô.

“Bắt đầu muốn chọc tức tôi sao” Nụ cười của Nala một chút cũng không hề thay đổi.

“Thời gian quen biết và chiều sâu không có quan hệ trực tiếp với nhau. Cho dù có quen biết cả đời, cũng có thể hoàn toàn không hiểu gì cả. Cô có biết thứ Shona thực sự mong muốn là gì không” Michelle nhìn không được muốn đánh nát nụ cười chói mắt đó.

“Sao vậy, Shona đã nói với anh về những điều cất giấu trong lòng” Nala dường như đã liệu trước tất cả tình huống, cười đến tự tin mà thông dong, “Hay là anh ấy đã bày ra mặt không lí trí Chính là những điều này Cho nên anh mới cho rằng Shona đã bắt đầu động tình”

Michelle nhất thời nghẹn lời.

“Đây cũng không kì quái a, vì sao Shona không thể mở lòng với anh chứ Anh sớm muộn gì cũng sẽ chết a, anh ấy chẳng qua là đang lợi dụng anh để anh có thể thành thành thực thực không gây thêm phiền phức cho anh ấy. Anh là người thuận nước dòng thuyền tốt nhất, đợi đến khi Anthony gặt đầu một cái, ồ!” Nala lấy tay làm bộ dáng cây súng, “Tất cả phiền toái liên quan đến anh liền biến mất, Shona vẫn là Shona kia.”

Trái tim bị đâm mạnh một dao! Tay trái siết chặt tay phải, móng tay cắm vào lòng bàn tay! Michelle nhìn phía trước, trong ánh mắt là một mảnh tĩnh lặng.

“Đau lòng rồi” Nala nhăn mũi, mang theo ánh mắt đồng tình nhìn cậu.

“Cô coi tôi là đồ ngốc à.” Michelle đột nhiên nhẹ nhõm, ánh mắt tràn ngập tự tin nhìn thấy chân tướng. “Cô có thể nói như vậy chứng tỏ cô dè chừng tôi, chứng minh cô có cảm giác khủng hoảng. Cảm ơn sự nâng đỡ của cô, những lời này của cô khiến tôi có thêm lòng tin.”

Nala sững sờ một chút, nụ cười lại nhanh chóng khôi phục, “Anh thật thú vị, Michelle chúng ta có thể làm một cuộc thử nghiệm.”

Cô dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp một cái gói plastic nhỏ, bên trong là ít bột phấn màu trắng, “Chút được này rất thú vị, sẽ khiến người ta động dục đánh mất ý chí, ngày hôm sau tuyệt đối sẽ không nhớ ra đã xảy ra chuyện gì.”

Cô cười đặt cái gói lên nền nhà cạnh Michelle, “Nếu đến ngày hôm sau, anh nói với Shona anh và anh ấy đã phát sinh rồi, anh đoán xem Shona có thể giết anh hay không nhỉ”

Ngữ khí mê hoặc càng như một loại thôi miên, “Nếu như Shona thực sự động tình như anh nghĩ, dù là chỉ có chút xiu rung động, như vậy anh ấy sẽ không giết anh. Nếu như anh chỉ là người qua đường, thì anh ấy sẽ không bận tâm đến Anthony nữa mà trực tiếp động thủ.”

Michelle cúi đầu sững sờ nhìn cái gói kia.

“Thế nào Cuộc thử nghiệm này rất thú vị phải không Mặc kệ kết quả thế nào chỉ ít anh có thể đạt được Shona, cho dù chỉ là một lần.”

Ánh mắt cuối cùng cũng có tiêu điểm, Michelle trực tiếp ném điều thuốc trong tay xuống mặt đất!

“Cút mịa nó đi! Tôi sẽ không làm những chuyện tổn thương anh ta như thế này! Cô cút đi cho tôi!”

Biểu tình của Nala cứng đờ, nhưng lại nhanh chóng nở nụ cười. “Đừng tức giận mà, dùng hay không tùy anh quyết định.”

“Cô có thể biến rồi.” Michelle không thêm để ý tới cô nàng.

“Anh cho là anh rất hiểu Shona ư” Nụ cười của Nala trở nên có thâm ý, đôi mắt màu lam toả ra ánh sáng u ám, “Tôi và Shona mới là người của cùng một thế giới, trong thế giới bất cứ lúc nào cũng cần phải kéo căng thần kinh, tầm quan trọng của chúng tôi với nhau anh sẽ không bao giờ hiểu được. Oh, được rồi, anh là cô nhi đúng không, cho nên liền nghĩ mình có thể hiểu cảm giác của Shona Anh quá ngây thơ rồi. Các anh hoàn toàn khác nhau, anh sẽ không hiểu được cái cảm giác mất đi cha mẹ. Anh đã từng thấy những người sinh ra đã mù phát điên chưa Mà phát điên nhiều hơn là những người đã từng thấy mặt trời chói lọi rồi lại mất đi ánh sáng. Mất đi so với chưa bao giờ có càng đau khổ nhiều hơn, sự đau đớn này của Shona, anh vĩnh viễn sẽ không bao giờ hiểu được.”

Nala đứng lên, khẽ cười, “Đối với anh, tôi và Shona mà nói, tôi là người có khả năng sẽ mất đi, mà anh, là người chưa bao giờ có. Cho nên, dù thế nào tôi cũng không thể buông tay. Anh hãy từ bỏ hi vọng đi.”

Khoẻ miệng Michelle hơi nhếch lên, những lời này sao có thể ảnh hưởng đến cậu được chứ...

Nguyên nhân duy nhất để Nala nói ra những lời này, chính là cô ta cũng cảm giác được Shona đã rung động. Cô ta đang sợ...

Ý nghĩ thanh tỉnh dị thường, đáy lòng dắc ý một trận, Michelle phát hiện khí trời hôm nay thật là tốt đến lạ thường.

“Shona đã trở về.” Nala tựa vào khung cửa, cười nhìn phía xa xa. “Lúc nam sinh chạy bộ thực sự rất gọi cảm. Nhưng sao Michelle anh lại không vận động chứ Vẫn sống cuộc sống suy đồi vậy Anh sẽ nhanh chóng thấy bấp thập của mình biến mất, da lỏng, vóc người biến dạng. Cuộc sống như thế cũng không phải là tốt.”

“Cô thật biết cách phá hư tâm tình của người khác.” Michelle hơi chột dạ, nghĩ đến hình ảnh Nala vừa miêu tả khiến toàn thân cậu run lên.

Shona ngừng trước cửa, tương tiếp với tầm mắt của Michelle, có một loại cảm giác kì quặc muốn nói lại thôi. Anh không được tự nhiên cầm lấy tách cà phê đã đặt sẵn ở bậu cửa sổ. “Chào buổi sáng.”

“Chào buổi sáng.” Nala nghiêng người hôn lên môi Shona.

Shona ngây ngẩn cả người, anh phản ứng giật lùi về phía sau, “Nala” Anh cau mày.

“Nụ hôn chào buổi sáng.”

“...Anh hi vọng đêm qua chúng ta đã nói rõ rồi chứ.” Shona có chút hối hận, buổi tối lần trước kia không phân rõ ai sai ai đúng, nhưng anh vẫn mong muốn hai người chỉ là bạn.

“Anh không cần để ý.” Nala cười khoát khoát tay. “Vẫn làm bạn là được rồi.”

Shona cười xoa xoa đầu cô.

Vô ý thức dùng dư quang tìm Michelle, nhưng phát hiện từ lúc Nala hôn anh cậu đã bỏ đi.

Nala mỉm cười ngọt ngào, cúi đầu nhìn sàn nhà, gói thuốc kia đã không còn.

Nụ cười phát ra từ nội tâm càng thêm vui vẻ.

Cô nàng khe khẽ cắn ngón tay, tên Michelle kia thật là dễ lợi dụng.

20. Chương 20

Khi còn làm sát thủ Nala luôn luôn lấy thông minh, giả dối, thiện về tâm kế để nổi danh. Về ngoài cao gầy thời thượng của cô mang lại ưu thế rất lớn, chỉ cần một nụ cười ngây ngô, cũng dễ dàng khiến cho người ta lầm tưởng là một cô nàng tóc vàng hoe ngốc nghếch.

Trước mặt Shona, hình tượng của cô càng thêm ưu nhã. Bề ngoài ngọt ngào có giáo dưỡng, không hút thuốc, không say rượu, không nói tục.

Khi đứng bên Shona trông y hệt hình ảnh công chúa và hoàng tử, điều này khiến Michelle phiền muộn đến mức mặt tằm mảy mòi.

“Đã không vận động còn ăn nhiều thứ như vậy không việc gì chứ” Vào bữa trưa Nala lo lắng nhìn Michelle, “Trời ơi, vóc người của anh nhất định sẽ biến dạng đó.”

“Câm cái miệng của cô lại!” Tâm tình đã hỏng đến không thể hỏng hơn, phịch một tiếng, Michelle trực tiếp đập bàn bỏ đi.

“Tôi có ý tốt mà...” Nala uỷ khuất nhìn Shona. “Anh ta luôn dễ kích động vậy à”

Shona vẽ mặt bình tĩnh nhún vai, đầu đau vô cùng.

“Shona anh có biết tin đồn về hành động tẩy bài ở New York không” Nala nhanh chóng khôi phục lại nụ cười.

“Nghe được một chút.”

“Là LSA làm à”

“Không biết.”

“Em nghĩ anh từng ở LSA, cho nên ít nhiều gì cũng biết được chút gì đó chứ.” Nala nhún vai, cười tủm tỉm nhìn Shona, “Nếu biết thì nói cho em nha, em cực kì hiếu kì. Em nghe nói gia tộc Raymond đang tẩy bài, Anthony bị bức nóng nảy trực tiếp tìm đến LSA giết chết người đứng đầu gia tộc Raymond. Nhưng sao em vẫn cảm thấy đây là do LSA đứng sau thao tác”

Shona nhướn mày nhìn cô, “Nala vì sao em thấy hiếu kì”

Nala xòe tay ra, “Hiện tại thật buồn chán, em rất hoài niệm cuộc sống đầy kích thích trước đây.”

“Nhưng từ trước tới giờ anh đều không cảm thấy hứng thú với những điều này.” Shona lắc đầu, “Quá nhiều âm mưu tính toán không hợp với anh.”

“Vậy ư.” Nala cười nhìn Shona, quá nhiều âm mưu tính toán, Shona đang ám chỉ cô sao Cô vẫn mỉm cười ngọt ngào như cũ, nhưng đáy lòng mơ hồ có một loại lo lắng Shona đang rời xa cô.

Dưới ánh nắng xán lạn, làn sóng ngầm bắt đầu khởi động.

“Michelle đâu” Nala vừa giúp Shona thu thập hành lí, vừa nhìn ngó xung quanh.

“Đang ở phòng ngủ.”

“Chuyện anh từng thích đàn ông hình như thực sự gây đả kích rất lớn đến anh ta.” Nala vươn tay kéo cánh tay Shona, “Có phải em không nên nói cho anh ta biết hay không”

Shona khẽ cười một cái: “Không sao.”

“Shona chúng ta chơi cờ đi,” Nghe thấy Shona không để ý Nala tức khắc cười tươi hẳn lên, “Lâu rồi chúng ta không chơi, đến đây đi.”

Cả buổi chiều tiếng cười trong phòng khách một mực dần vật thần kinh Michelle. Con rắn độc đó kị khề khề gặm cắn trái tim cậu, loại cảm giác này cực kì rõ ràng!

Cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, cậu lập tức xông ra khỏi phòng!

Nala sững sờ, thấy Michelle đi thẳng qua phòng khách ra cửa, “Michelle Cùng đến chơi không”

“Tôi đi chạy bộ!” Michelle không thèm quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài, “Nhắc Shona phân cơm cho tôi.”

“Oh, được.” Nala đứng lên, tựa vào khung cửa nhìn Michelle chạy ra ngoài.

“Thật tốt.” Khoé miệng nhếch lên sung sướng, cô nàng nở một nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

“Michelle đi chạy bộ rồi,” Nala đứng ở cửa phòng bếp thò đầu vào, le lưỡi, “Có lẽ thực sự để bụng lời em nói lúc trưa.”

Shona cười một cái không nói gì.

“Buổi tối em không ăn cơm, giảm béo bảo trì vóc dáng.” Nala cười lấy ra một quả táo từ khay đựng trái cây của Shona, “Cái này là đủ rồi, có muốn em ăn cùng anh không?”

“Không cần.” Shona cầm chén rượu lắc hai cái.

“Giúp anh sắp bát đĩa là được rồi.” Hằng hái chạy đi.

Shona bưng thức ăn và rượu đi vào phòng ăn, liền thấy Nala đang cười đứng bên bàn, cô nàng mô phỏng theo bộ dạng của bồi bàn trong nhà hàng, kéo ghế ra, hơi khom người, “Xin mời, anh chàng đẹp trai.” Sau đó cười rồi đi.

Shona đặt khay xuống, nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, trời sắp tối rồi. Chắc Michelle cũng sắp trở về rồi ha.

Nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, đột nhiên cảm thấy bộ dạng của mình thật tức cười, Shona cau mày, nhấc chén rượu lên, vừa đưa đến bên miệng.

Đột nhiên! Bất ngờ khựng lại...

Shona lần nữa đặt ly rượu xuống.

Sự tình sao lại phát triển thành thế này chứ...

Màn đêm buông xuống, bầu trời như được phủ tấm lụa đen kịt, đây là bầu trời mà tuyệt đối không thể thấy được trong thành phố.

Nala ngẩng đầu qua khung cửa sổ phòng ăn, nhìn lên bầu trời, vui vẻ cười.

Đi qua phòng khách, cô dán tai vào cửa phòng Shona, không có tiếng động. Khẽ đẩy ra một cái khe, nghiêng đầu nhìn vào trong, ánh trăng vẩy từng tầng sáng bạc vào phòng, cái bóng mờ nhạt trên giường thấy không rõ lắm.

“Shona Em không ngủ được, liệu có thể...” Cô vừa nói vừa đi vào tiện tay đóng cửa lại, vừa quan sát xung quanh vừa đến bên giường.

Haiz...

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài, con người của Nala lập tức phóng đại! Nhìn chằm chằm không khí trước mắt, hồi lâu, cô mới từ từ khôi phục biểu tình, cười rồi xoay người, “Anh cũng không ngủ được à?”

“Ngồi đi.” Shona dùng súng chỉ chỉ ra phía sau.

Nala nhún vai, ngồi lên mép giường. “Dùng cái đó làm gì Lê nào anh nghĩ rằng em muốn giết anh sao?”

“Nala,” Shona ngồi xổm xuống phía trước cô, nhìn thẳng vào cô, “Cực tuyệt đêm qua khiến em đau lòng à?”

“Không a, tiếp tục làm bạn bè cũng được a.” Nala quan sát vẻ mặt của anh, tác dụng của thuốc còn chưa bắt đầu sao

“Anh, thực xin lỗi, thế nhưng bạn bè mười mấy năm nay đi đến nước này, anh cũng không dễ chịu.” Shona chân thành nhìn cô, “Anh chưa uống rượu, lấy sắc đẹp của em thực sự không cần làm đến mức này.”

Cuối cùng, nụ cười của Nala biến mất.

Cô trầm mặt nhìn Shona, mí mắt hơi rủ xuống, con người xanh thẳm tràn ngập khí tức lạnh băng.

“Giữa chúng ta, thật sự không có khả năng. Anh không muốn thương tổn em, anh chỉ muốn tất cả đều duy trì nguyên trạng, chúng ta chính là bạn bè.”

Nala ngược lên nhìn anh, “Chính là bởi vì cái tên ngu ngốc ở sát vách kia?”

“Chuyện đó không quan hệ gì với cậu ấy, đây là chuyện giữa anh và em.”

“Cho nên anh cũng không có hứng thú với anh ta”

“Chuyện đó và Michelle không liên quan...”

“Em thật không thể tin nổi...” Nala chán chường vuốt tóc trên trán ra phía sau. “Vì sao, vì sao giữa chúng ta lại không có khả năng chứ Làm bạn bè mười mấy năm nay... em yêu anh không đến bảy năm thì cũng sáu năm rồi, vì sao Vì sao ngay lúc chúng ta có một chút tiến triển thì tên hỗn đản kia lại xuất hiện!”

Cuối cùng cô không khống chế được gào lên, “Em yêu anh sáu năm! Cuối cùng đã có chút tiến triển, vì sao, vì sao giữa chúng ta lại không thể”

Shona khẽ buông súng xuống, “Anh rất xin lỗi.”

Nala bật khóc, cô giống như đứa trẻ ôm lấy đầu gối chôn đầu giữa hai chân, tiếng khóc nghẹn ngào khiến người ta không đành lòng.

Shona lặng lẽ xoa đầu cô, trừ việc này anh cũng không biết có thể làm cái gì. Anh chưa bao giờ giỏi về giao tiếp với người khác...

Cuối cùng Nala cũng khóc đủ, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Em, em, tốt hơn rồi.” Cô gái nghẹn ngào lúc này tựa như một đứa trẻ bất lực, trái lại lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Shona khẽ cười một tiếng, “Như vậy chúng ta vẫn là bạn”

Nala lắc đầu.

Shona gật đầu hiểu rõ, làm bạn bè với Nala mà nói có lẽ thực sự rất khó khăn.

“Tối qua thực đau lòng.” Nala yếu ớt nói, “Có lẽ bị anh cự tuyệt khiến em cấp hoạ công tâm rồi nên mới mặc kệ thế nào cũng phải khiến chúng ta nhất định có tiến triển. Xin lỗi Shona.”

Shona khoan dung cười lắc đầu, “Chẳng qua anh hơi hiểu kì, nếu thành công, ngày mai em sẽ làm thế nào”

“Xem anh có tức giận hay không... nhưng mà em cũng cho Michelle một gói, chẳng may không thành còn dùng anh ta để chịu tội thay.”

“...Rất tỉ mỉ cẩn thận.”

“Gia hoạ kia thực dễ lợi dụng, nhưng anh ta nói anh ta không muốn dùng, anh ta không muốn thương tổn anh.”

Trái tim khẽ động, Shona đứng lên, “Không khóc nữa”

“Dễ chịu chút.” Nala xấu hổ cười, hai người như lại quay về thời gian trước đây, cô cũng đứng lên.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Nala chần chừ dang tay, “Có thể ôm một cái không”

“Đương nhiên.” Shona dang tay ra, ôm Nala vào lòng.

Đột nhiên! Cặp mắt xinh đẹp của Nala trợn to! Theo đó không cam lòng cúi đầu...

Tay trái buông thông xuống, cây kim độc trong chiếc nhẫn như châm chọc vào ngay một khắc này mới bắn ra! Nala mỗi lần hành động đều lưu cho mình một phương án dự bị.

Shona bất đắc dĩ ôm lấy Nala, nhẹ nhàng đặt lên giường, “Em đúng là đã quá lâu không làm việc này rồi.” Anh lắc đầu, ném vũ khí bắn kim châm trong tay lên chiếc tủ ở đầu giường, ân cần đắp chăn cho cô, “Hảo hảo ngủ một giấc. Tác dụng của thuốc là mười hai tiếng.”

Shona châm một liều thuốc, ngồi trong phòng khách.

Một mình ngơ ngác nhìn cái bóng in trên tường bên cửa sổ.

Nala là một trong số ít những người bạn của anh, giao tình mười mấy năm, cuối cùng cứ nhiên lại biến thành như vậy...

Anh rít sâu một ngụm khói. Một chút đầu mối cũng không có, anh cảm giác như đang đối mặt với một mớ lộn xộn, càng để ý càng loạn, muốn cắt mà không được.

Thế nhưng không biết vì sao, anh luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Nơi nào đó có điểm không đúng...

Hình ảnh trong đầu lần lượt phát lại.

Anh dùng một cái đứng lên, chạy đến phòng bếp!

Anh không muốn hai người trở nên quá khó xử nên chưa từng động đến cơm tối, vốn tưởng rằng Nala nhìn thấy sẽ biết điều mà buông tha. Mà Nala là một người rất cẩn thận, cô không có khả năng không đi xác nhận thử xem ly rượu đó đã bị uống chưa mà đã liền mạo muội đi vào phòng anh!

Bước chân của Shona càng đi càng nhanh!

Như vậy, chỉ có một loại khả năng!

...

Quả nhiên...

Anh nhìn ly rượu trống trơn trong bồn rửa trước mắt, hoàn toàn không còn gì để nói...

Đồ trong phòng này, Nala sẽ không ăn, anh không ăn, vậy chỉ còn một khả năng thôi...

“Gặp quỷ!” Gân xanh đập bình bịch! Cuối cùng Shona nhin không được tuôn ra lời thô tục! “Cái đồ ngu gốc nhà cậu!”

21. Chương 21

Khi còn làm sát thủ Nala luôn luôn lấy thông minh, giả dối, thiện về tâm kế để nổi danh. Về ngoài cao gầy thời thượng của cô mang lại ưu thế rất lớn, chỉ cần một nụ cười ngây ngô, cũng dễ dàng khiến cho người ta lầm tưởng là một cô nàng tóc vàng hoe ngốc nghếch.

Trước mặt Shona, hình tượng của cô càng thêm ưu nhã. Bề ngoài ngọt ngào có giáo dưỡng, không hút thuốc, không say rượu, không nói tục.

Khi đứng bên Shona trông y hệt hình ảnh công chúa và hoàng tử, điều này khiến Michelle phiền muộn đến mức mặt tằm mảy mòi.

“Đã không vận động còn ăn nhiều thứ như vậy không việc gì chứ” Vào bữa trưa Nala lo lắng nhìn Michelle, “Trời ơi, vóc người của anh nhất định sẽ biến dạng đó.”

“Câm cái miệng của cô lại!” Tâm tình đã hỏng đến không thể hỏng hơn, phịch một tiếng, Michelle trực tiếp đập bàn bỏ đi.

“Tôi có ý tốt mà...” Nala uýnh nhìn Shona. “Anh ta luôn dễ kích động vậy à”

Shona vẻ mặt bình tĩnh nhún vai, đầu đau vô cùng.

“Shona anh có biết tin đồn về hành động tẩy bài ở New York không” Nala nhanh chóng khôi phục lại nụ cười.

“Nghe được một chút.”

“Là LSA làm à”

“Không biết.”

“Em nghĩ anh từng ở LSA, cho nên ít nhiều gì cũng biết được chút gì đó chứ.” Nala nhún vai, cười tủm tỉm nhìn Shona, “Nếu biết thì nói cho em nha, em cực kì hiếu kì. Em nghe nói gia tộc Raymond đang tẩy bài, Anthony bị bức nóng nảy trực tiếp tìm đến LSA giết chết người đứng đầu gia tộc Raymond. Nhưng sao em vẫn cảm thấy đây là do LSA đứng sau thao tác”

Shona nhướn mày nhìn cô, “Nala vì sao em thấy hiếu kì”

Nala xòe tay ra, “Hiện tại thật buồn chán, em rất hoài niệm cuộc sống đầy kích thích trước đây.”

“Nhưng từ trước tới giờ anh đều không cảm thấy hứng thú với những điều này.” Shona lắc đầu, “Quá nhiều âm mưu tính toán không hợp với anh.”

“Vậy ư.” Nala cười nhìn Shona, quá nhiều âm mưu tính toán, Shona đang ám chỉ cô sao Cô vẫn mỉm cười ngọt ngào như cũ, nhưng đáy lòng mơ hồ có một loại lo lắng Shona đang rời xa cô.

Dưới ánh nắng xán lạn, làn sóng ngầm bắt đầu khởi động.

“Michelle đâu” Nala vừa giúp Shona thu thập hành lý, vừa nhìn ngó xung quanh.

“Đang ở phòng ngủ.”

“Chuyện anh từng thích đàn ông hình như thực sự gây đả kích rất lớn đến anh ta.” Nala vươn tay kéo cánh tay Shona, “Có phải em không nên nói cho anh ta biết hay không”

Shona khẽ cười một cái: “Không sao.”

“Shona chúng ta chơi cờ đi,” Nghe thấy Shona không để ý Nala tức khắc cười tươi hẳn lên, “Lâu rồi chúng ta không chơi, đến đây đi.”

Cả buổi chiều tiếng cười trong phòng khách một mực dần vắt thần kinh Michelle. Con rắn độc đổ kị khè khè gặm cắn trái tim cậu, loại cảm giác này cực kỳ rõ ràng!

Cuối cùng cũng chịu không nổi nữa, cậu lập tức xông ra khỏi phòng!

Nala sững sờ, thấy Michelle đi thẳng qua phòng khách ra cửa, “Michelle Cùng đến chơi không”

“Tôi đi chạy bộ!” Michelle không thèm quay đầu lại tiêu sái đi ra ngoài, “Nhắc Shona phần cơm cho tôi.”

“Oh, được.” Nala đứng lên, tựa vào khung cửa nhìn Michelle chạy ra ngoài.

“Thật tốt.” Khoẻ miệng nhếch lên sung sướng, cô nàng nở một nụ cười phát ra từ tận đáy lòng.

“Michelle đi chạy bộ rồi,” Nala đứng ở cửa phòng bếp thò đầu vào, le lưỡi, “Có lẽ thực sự để bụng lời em nói lúc trưa.”

Shona cười một cái không nói gì.

“Buổi tối em không ăn cơm, giảm béo bảo trì vóc dáng.” Nala cười lấy ra một quả táo từ khay đựng trái cây của Shona, “Cái này là đủ rồi, có muốn em ăn cùng anh không”

“Không cần.” Shona cầm chén rượu lắc hai cái.

“Giúp anh sắp bát đĩa là được rồi.” Hăng hái chạy đi.

Shona bưng thức ăn và rượu đi vào phòng ăn, liền thấy Nala đang cười đứng bên bàn, cô nàng mô phỏng theo bộ dạng của bồi bàn trong nhà hàng, kéo ghế ra, hơi khom người, “Xin mời, anh chàng đẹp trai.” Sau đó cười rồi đi.

Shona đặt khay xuống, nhìn nhìn ra ngoài cửa sổ, trời sắp tối rồi. Chắc Michelle cũng sắp trở về rồi ha.

Nhìn ra ngoài cửa sổ một lát, đột nhiên cảm thấy bộ dạng của mình thật tức cười, Shona cau mày, nhắc chén rượu lên, vừa đưa đến bên miệng.

Đột nhiên! Bất ngờ khựng lại...

Shona lần nữa đặt ly rượu xuống.

Sự tình sao lại phát triển thành thế này chứ...

Màn đêm buông xuống, bầu trời như được phủ tấm lụa đen kịt, đây là bầu trời mà tuyệt đối không thể thấy được trong thành phố.

Nala ngẩng đầu qua khung cửa sổ phòng ăn, nhìn lên bầu trời, vui vẻ cười.

Đi qua phòng khách, cô dán tai vào cửa phòng Shona, không có tiếng động Khẽ đẩy ra một cái khe, nghiêng đầu nhìn vào trong, ánh trăng vẩy từng tầng sáng bạc vào phòng, cái bóng mờ nhạt trên giường thấy không rõ lắm.

“Shona Em không ngủ được, liệu có thể...” Cô vừa nói vừa đi vào tiện tay đóng cửa lại, vừa quan sát xung quanh vừa đến bên giường.

Haiz...

Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài, con người của Nala lập tức phóng đại! Nhìn chăm chăm không khí trước mắt, hồi lâu, cô mới từ từ khôi phục biểu tình, cười rồi xoay người, “Anh cũng không ngủ được à”

“Ngồi đi.” Shona dùng súng chỉ chỉ ra phía sau.

Nala nhún vai, ngồi lên mép giường. “Dùng cái đó làm gì Lẽ nào anh nghĩ rằng em muốn giết anh sao”

“Nala,” Shona ngồi xổm xuống phía trước cô, nhìn thẳng vào cô, “Cự tuyệt đêm qua khiến em đau lòng à”

“Không a, tiếp tục làm bạn bè cũng được a.” Nala quan sát vẻ mặt của anh, tác dụng của thuốc còn chưa bắt đầu sao

“Anh, thực xin lỗi, thế nhưng bạn bè mười mấy năm nay đi đến nước này, anh cũng không dễ chịu.” Shona chân thành nhìn cô, “Anh chưa uống rượu, lấy sắc đẹp của em thực sự không cần làm đến mức này.”

Cuối cùng, nụ cười của Nala biến mất.

Cô trầm mặt nhìn Shona, mí mắt hơi rủ xuống, con người xanh thẫm tràn ngập khí tức lạnh băng.

“Giữa chúng ta, thật sự không có khả năng. Anh không muốn thương tổn em, anh chỉ muốn tất cả đều duy trì nguyên trạng, chúng ta chính là bạn bè.”

Nala ngược lên nhìn anh, “Chính là bởi vì cái tên ngu ngốc ở sát vách kia”

“Chuyện đó không quan hệ gì với cậu ấy, đây là chuyện giữa anh và em.”

“Cho nên anh cũng không có hứng thú với anh ta”

“Chuyện đó và Michelle không liên quan...”

“Em thật không thể tin nổi...” Nala chán chường vuốt tóc trên trán ra phía sau. “Vì sao, vì sao giữa chúng ta lại không có khả năng chứ Làm bạn bè mười mấy năm nay... em yêu anh không đến bảy năm thì cũng sáu năm rồi, vì sao Vì sao ngay lúc chúng ta có một chút tiến triển thì tên hỗn đản kia lại xuất hiện!”

Cuối cùng cô không khống chế được gào lên, “Em yêu anh sáu năm! Cuối cùng đã có chút tiến triển, vì sao, vì sao giữa chúng ta lại không thể”

Shona khẽ buông súng xuống, “Anh rất xin lỗi.”

Nala bật khóc, cô giống như đứa trẻ ôm lấy đầu gối chôn đầu giữa hai chân, tiếng khóc nghẹn ngào khiến người ta không đành lòng.

Shona lặng lẽ xoa đầu cô, trừ việc này anh cũng không biết có thể làm cái gì. Anh chưa bao giờ giỏi về giao tiếp với người khác...

Cuối cùng Nala cũng khóc đủ, chậm rãi ngẩng đầu lên, “Em, em, tốt hơn rồi.” Cô gái nghẹn ngào lúc này tựa như một đứa trẻ bất lực, trái lại lại khiến người ta cảm thấy thân thiết.

Shona khẽ cười một tiếng, “Như vậy chúng ta vẫn là bạn”

Nala lắc đầu.

Shona gật đầu hiểu rõ, làm bạn bè với Nala mà nói có lẽ thực sự rất khó khăn.

“Tối qua thực đau lòng.” Nala yếu ớt nói, “Có lẽ bị anh cự tuyệt khiến em cấp hoả công tâm rồi nên mới mặc kệ thế nào cũng phải khiến chúng ta nhất định có tiến triển. Xin lỗi Shona.”

Shona khoan dung cười lắc đầu, “Chẳng qua anh hơi hiếu kì, nếu thành công, ngày mai em sẽ làm thế nào”
“Xem anh có tức giận hay không... nhưng mà em cũng cho Michelle một gói, chẳng may không thành còn dùng anh ta để chịu tội thay.”

“...Rất tỉ mỉ cẩn thận.”

“Gia hỏa kia thực dễ lợi dụng, nhưng anh ta nói anh ta không muốn dùng, anh ta không muốn thương tổn anh.”

Trái tim khẽ động, Shona đứng lên, “Không khóc nữa”

“Dễ chịu chút.” Nala xấu hổ cười, hai người như lại quay về thời gian trước đây, cô cũng đứng lên.

Cúi đầu suy nghĩ một chút, Nala chần chờ dang tay, “Có thể ôm một cái không”

“Đương nhiên.” Shona dang tay ra, ôm Nala vào lòng.

Đột nhiên! Cặp mắt xinh đẹp của Nala trợn to! Theo đó không cam lòng cúi đầu...

Tay trái buông thông xuống, cây kim độc trong chiếc nhẫn như châm chọc vào ngay một khắc này mới bắn ra! Nala mỗi lần hành động đều lưu cho mình một phương án dự bị.

Shona bắt đầu dĩ ôm lấy Nala, nhẹ nhàng đặt lên giường, “Em đúng là đã quá lâu không làm việc này rồi.” Anh lắc đầu, ném vũ khí bắn kim châm trong tay lên chiếc tủ ở đầu giường, ân cần đắp chăn cho cô, “Hảo hảo ngủ một giấc. Tác dụng của thuốc là mười hai tiếng.”

Shona châm một liều thuốc, ngồi trong phòng khách.

Một mình ngơ ngác nhìn cái bóng in trên tường bên cửa sổ.

Nala là một trong số ít những người bạn của anh, giao tình mười mấy năm, cuối cùng cứ nhiên lại biến thành như vậy...

Anh rít sâu một ngụm khói. Một chút đầu mối cũng không có, anh cảm giác như đang đối mặt với một mớ lộn xộn, càng để ý càng loạn, muốn cắt mà không được.

Thế nhưng không biết vì sao, anh luôn cảm thấy có gì đó không thích hợp.

Nơi nào đó có điểm không đúng...

Hình ảnh trong đầu lần lượt phát lại.

Anh dùng một cái đứng lên, chạy đến phòng bếp!

Anh không muốn hai người trở nên quá khó xử nên chưa từng động đến cơm tối, vốn tưởng rằng Nala nhìn thấy sẽ biết điều mà buông tha. Mà Nala là một người rất cẩn thận, cô không có khả năng không đi xác nhận thử xem ly rượu đó đã bị uống chưa mà đã liền mạo muội đi vào phòng anh!

Bước chân của Shona càng đi càng nhanh!

Như vậy, chỉ có một loại khả năng!

...

Quả nhiên...

Anh nhìn ly rượu trống trơn trong bồn rửa trước mắt, hoàn toàn không còn gì để nói...

Đồ trong phòng này, Nala sẽ không ăn, anh không ăn, vậy chỉ còn một khả năng thôi...

“Gặp quỷ!” Gân xanh đập bình bịch! Cuối cùng Shona nhin không được tuôn ra lời thô tục! “Cái đồ ngu gốc nhà cậu!”

22. Chương 22

“Tĩnh” Trên mặt Nala không còn hiện hữu nụ cười thường trực, cô cúi đầu quan sát biểu tình của Michelle.

“Mịa nó! Cô muốn làm cái gì!” Michelle giãy dựa ngồi dậy, bỗng nhiên phát hiện hai tay bị tấm ga xoắn thành sợi dây trói lại! Một đầu khác của sợi dây cố định vào phía sau sofa nơi cậu không thể nhìn đến.

Cậu thót cái giết mình! Trùng to mắt nhìn Nala.

Nala lạnh lùng liếc cậu một cái không nói gì, tiếp tục bận rộn với thứ gì đó trong tay.

“Chó má, cô điên rồi à!” Michelle giãy dựa điên cuồng!

Nala không để ý đến tiếng ầm ỹ bên tai, sau khi thu thập phòng khách xong xuôi, cô trực tiếp mở hành lí ra, ném một cái túi ra ngoài cửa, sau đó cầm lấy cây súng lục mình thường dùng.

“Yên tĩnh chút đi.” Cô mặt không đổi sắc dùng súng chỉ vào Michelle bảo cậu ngồi xuống, “Michelle, tôi hận anh.”

Michelle nhìn vào mắt Nala, ép buộc mình phải tỉnh táo lại. “Hận đến mức muốn giết tôi”

“Đúng vậy, đây là thứ tôi sở trường nhất.”

“Cô điên rồi, cô cho là giết tôi xong Shona liền là của cô sao”

“Tôi đương nhiên không ấu trĩ như vậy, nhưng nếu cậu chết tôi có thể thoải mái hơn chút.” Một Nala khóc cười đều là diễn kịch, trên mặt lúc này lại không chút biểu tình.

“Rốt cuộc cô muốn làm gì” Mồ hôi lạnh của Michelle chảy xuống dọc theo vòm trán, hai tay còn đang ra sức giãy dựa, nhưng nút thắt phức tạp của dây trói khiến cậu hoàn toàn không cách nào tưởng nổi!

“Khiến anh tử vong ngoài ý muốn, hoả táng, thích không”

Michelle trợn mắt nhìn, “Cô muốn thiêu nơi này...”

“Đúng vậy, đây là để qua mặt đám cảnh sát, dù sao hiện tại tôi cũng là một công dân tuân thủ pháp luật. Như vậy trong khoảng thời gian phòng bếp bất ngờ bị cháy tôi đang mua sắm trên trần. Tôi sẽ trở về thanh lí hiện trường, thuận tiện cứu cậu, không, cứu thi thể của cậu ra ngoài.” Nala ung dung cười nhạt một cái, “Vậy thì hẹn lát nữa gặp lại.”

“Hỗn đản! Con mịa nó cô điên rồi!!” Michelle điên cuồng giãy dựa muốn đuổi theo! “Cô không thể thiêu căn nhà này! Shona sẽ phát điên mất! Đây là nhà của anh ấy! Cô không thể thiêu nó! Mịa nó! Đồ điên!!” Cậu hét theo hướng Nala đi như muốn bổ nhào qua!

Những lời đó đã triệt để chọc giận Nala! Cô ngừng lại xoay người quay về bên Michelle, “Mịa nó anh mới là đồ điên ấy!” Cô trực tiếp bổ báng súng vào đầu Michelle.

Trước mắt Michelle lại tối sầm lần nữa, ý thức đang vùng vẫy trong dòng xoáy khổng lồ, cậu dùng hết nỗ lực lớn nhất của mình để không đánh mất tri giác!

Không thể thiêu nơi này! Không thể để cô ta thiêu nơi này! “Trên gác xép là toàn bộ hồi ức của anh ấy! Cô không thể thương tổn anh ấy như vậy! Anh ấy sẽ phát điên mất! Không thể thiêu!!!”

Giọng hét điên cuồng rơi vào tai Nala chỉ là lời thì thào bé nhỏ, cô lạnh lùng nhìn Michelle ngả lên sofa.

Bước ra ngoài lưu loát nhét hành lí vào chiếc xe Jeep của Shona, nghênh ngang rời đi.

Một tiếng sau khi Nala rời đi, toàn bộ căn nhà từ phòng bếp bắt đầu bùng cháy.

Mặc dù từ sau khi có lệnh đặc xá Nala không còn làm mấy chuyện trái pháp luật nữa, nhưng trong lòng Shona vẫn có những lo lắng mơ hồ, cuối cùng không muốn dẫn vật bản thân đành tạm nói lời cáo biệt trước với Harrington.

Mà khói đen trước mắt khiến thần kinh của anh lập tức căng lên! Hai chân vừa đặt xuống đất, anh liền chạy như bay vào căn nhà còn đang bốc lửa rừng rực!

Ánh mắt sắc bén nhanh chóng nhìn thấy một người nằm rạp trên nền nhà! Anh lập tức kéo ống nước bên hàng rào xối thẳng lên người!

Sau đó liền liền xông vào!

Khói đặc che mờ tầm nhìn của anh, cay xè mắt khiến anh hoàn toàn không nhìn thấy gì xung quanh, trong mông hống anh nghe thấy tiếng ho khan!

Anh phi qua mấy thứ gì đó đã không còn nhìn ra hình dạng, nhanh chóng tìm thấy Michelle ý thức còn đang mơ hồ.

Cảm tạ trời đất cậu ấy còn sống!

Shona quả đoán vỗ lên mặt Michelle, “Michelle, Michelle” Vừa vỗ vừa thành thạo cởi dây trói trên người cậu ra.

Michelle đã bị sắc khói quá mức, sau đầu còn đang phát đau, cậu ép buộc chính mình phải tập trung ý thức, cố gắng bò dậy!

“Thế nào, cậu ổn chứ” Shona đỡ cậu, độ nóng xung quanh càng lúc càng cao, hai người bọn họ phải lập tức đi ra ngoài!

“Khụ khụ!” Michelle ho khù khù! “Sho, Shona” Cậu quỳ rạp trên mặt đất thở dốc.

“Có thể đứng lên không Chúng ta phải mau ra ngoài.” Shona bình tĩnh đá văng mấy thứ gì đó bị thiêu cháy bên cạnh. Hơi nước trong không khí dường như đã bốc hơi hết sạch, hô hấp dần dần trở nên khó khăn. Anh không đợi Michelle trả lời liền choàng cánh tay cậu lên vai, cường chế kéo cậu lên.

“Shona, Nala cô ta điên rồi!” Michelle cố gắng phối hợp với chuyển động của anh, “Cô ta muốn thiêu căn nhà này! Shona anh mau lên gác xép! Mau mau cứu mấy thứ trên đó ra!” Michelle đấu tranh tập trung ý thức tự chuyển động.

Shona diện vô biểu tình dìu cậu đi chuyển ra cửa.

Thế nhưng tầng tầng cứng rắn trong lòng đã theo nhiệt độ tăng lên mà bong ra từng mảng từng mảng... gia hỏa này mới thực sự là kẻ điên...

May mà khoảng cách từ phòng khách đi tới cửa không xa lắm, hơn nữa chướng ngại vật lại rất ít, hai người nhanh chóng ra đến cửa.

Pu!

Một viên đạn bắn ngay trước chân hai người bạn họ! Shona theo phản xạ đưa tay kéo lấy Michelle vọt đến bên bức tường.

Ngoài phòng tiếng phi cơ vẫn đang kêu gào ầm ỹ, cuồng phong thổi mái tóc Nala tung bay bên má.

Cô đứng phía trước xe Jeep, hai tay vững vàng cầm súng ngắm.

“Shona!” Cô hét vào, “Anh bỏ anh ta lại rồi một mình đi ra! Anh ta chết, đây là giới hạn của em!”

Shona để Michelle ngồi xuống dựa vào tường, đưa tay ra phía sau rút súng mở chốt an toàn, anh tựa bên tường cẩn thận đánh giá trần nhà, sàn nhà lầu hai đã bắt đầu không chống đỡ nổi nữa, trần nhà bên trong phòng bếp đã sụp! Nếu không đi ra ngoài, hai người bọn họ có thể sẽ chết tại chỗ này.

“Hãy nghĩ đến lệnh đặc xá của em!” Shona thét ra phía bên ngoài, “Nếu hôm nay có người chết, thì lệnh đặc xá mà em hao tâm tổn trí lấy được sẽ không còn bất kỳ ý nghĩa gì nữa!”

Nala lại nổ phát súng vào cửa thay cho câu trả lời của cô, cô hoàn toàn cự tuyệt câu thông với Shona!

Shona dựa vào tường ngồi xuống, gian nhà này chỉ có một cửa sổ quay lưng lại với Nala, chính là ở phòng ngủ lầu hai. Anh quay đầu nhìn thoáng qua tình trạng của Michelle. “Cậu còn có thể chứ”

Michelle ho khan rồi gật đầu một cái.

“Michelle cậu hãy nghe tôi nói.” Shona tới gần cậu, “Bây giờ hai người chúng ta đều phải đi ra ngoài, căn nhà này không còn duy trì được lâu nữa, cho nên...”

“Vậy gác xép thì phải làm sao” Michelle lo lắng cắt đứt lời nói của anh.

“Đó không phải vấn đề tôi quan tâm.” Shona trực tiếp vươn tay giữ lấy mặt cậu, “Nghe này, tôi muốn chúng ta đều phải sống mà ra ngoài, cậu cũng chỉ cần có một ý nghĩ này thôi.”

Ánh mắt kiên định của Shona khiến Michelle có lòng tin lớn lao, cậu vô ý thức gật gật đầu.

“Hiện tại cậu có thể đi không?”

“Có thể.” Michelle trả lời gọn gọn mà khẳng định.

“Nghe đây, cậu lên lầu hai, phòng ngủ của tôi. Động tác phải nhanh, đến phòng ngủ liền lập tức ném đệm ra ngoài cửa sổ, phải dùng lực ném! Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất quay về cửa. Nếu không thấy tôi ở đây cậu liền lập tức chạy ra ngoài. Cứ chạy, chạy đến chỗ nào có thể trốn đến khi tôi gọi cậu mới được trở ra, rõ chưa Việc này rất nguy hiểm, cậu có thể làm được không?”

“Không thành vấn đề.” Michelle cực tin tưởng Shona, không hỏi thêm lời nào. Cậu cố gắng đứng dậy, dùng sức lắc lắc cái đầu còn đang đau nhức, một khắc cũng không để lỡ cậu xoay người chạy vào trong.

“Michelle,” Shona gọi cậu lại, “Nếu lúc trở lại đường bị chặn thì cậu hãy đứng yên bên cửa sổ, tôi gọi tên cậu liền nhảy lên đệm, tôi biết sẽ đi qua gác xép, nhưng cậu hãy nhớ đã đáp ứng tôi cái gì.”

“Nhớ kỹ, trước phải sống ra ngoài.”

“Chúc may mắn.”

Đột nhiên có một loại ăn ý sản sinh giữa hai người, Michelle lập tức xông vào phòng khách.

23. Chương 23

Nhiệt độ không ngừng tăng cao khiến làn da đau rát như bị phỏng.

Michelle tự cổ vũ mình xông lên lầu, chỗ bị đánh sau gáy đang nhảy lên bùm bùm, đầu choáng váng từng cơn. Cậu tự nhéo mạnh lên đùi một cái để làm cho mình tập trung tinh thần!

Vẫn nhớ Shona nói qua nhất định phải mau, cậu chạy như bay lên lầu.

Cầu thang bị lửa lan đến không ngừng phát ra tiếng phùng phùng, trong không khí nóng rực tràn ngập mùi gỗ bị đốt cháy.

Cậu vừa chạy lên tầng hai, đột nhiên xà nhà do không chịu nổi sức nặng nên có một thanh bị đứt rơi xuống! Trong khoảnh khắc làm vỡ mất hơn một nửa tay vịn cầu thang!

Michelle lao đảo suýt nữa rơi xuống lầu dưới, cậu luống cuống chống tay lên mặt đất, nhưng không nghĩ tới sàn nhà do bị lửa dưới lầu thiêu đốt mà nhiệt độ cao đến dọa người! Cậu ăn đau la to một tiếng! Lập tức thu tay lại lao đảo dựa vào bên tường, tay trái đã bị phỏng một mảng!

Cẩn rằng, cậu chạy ào vào phòng Shona!

Ho khan một trận, cậu dùng lực khua tay cản khói, cố gắng tìm kiếm vị trí chiếc giường!

Không kịp suy nghĩ cậu liền tiến lên đưa tay kéo đệm!

“A!” Lòng bàn tay bị phỏng đau như xát muối, cậu theo phản xạ run run vút đệm xuống.

Không có thời gian cho cậu nghĩ nhiều, cậu cẩn rằng lần thứ hai kéo đệm ném lên bệ cửa sổ. Xoay người quay lưng lại với cửa sổ, cậu lùi lại dùng sức đẩy tấm đệm ra bên ngoài!

Tiếng trực thăng bên ngoài đã ngừng lại, căn nhà gỗ bùng cháy liên tục bắn ra tia lửa, mùi cháy xộc vào gay cả mũi!

Bên tai Nala tràn ngập tiếng nổ bùng bùng, cô ngã chuẩn vào cửa, nhiệt độ nóng rực khiến không khí không ngừng bốc hơi, cảnh vật trong tầm mắt hơi méo mó. “Shona!” Cô hét lên, “Anh lí trí chút đi, lẽ nào anh muốn cùng chết với anh ta sao”

Về khoản sát nhân Nala quả thực rất chuyên nghiệp, cô có năng lực tùy cơ ứng biến rất mạnh, cô luôn có thể căn cứ theo tình huống mà nhanh chóng định ra phương án rồi mới tiến hành hành động.

Nhưng đồng thời cô cũng có một thói quen, kế hoạch của cô vĩnh viễn đều có một phương án dự bị.

Đối với Shona, kế hoạch A của cô chính là theo đuổi và quyến rũ, kế hoạch B mới là xuyên được, điểm mấu chốt chính là quan hệ giữa bọn họ nhất định phải có tiến triển.

Đối với kết quả của việc hạ được cô đã lấy Michelle ra làm phương án dự bị, với tính cách của Shona thì rất khó suy đoán sau khi bị hạ được anh ta sẽ có phản ứng gì, nếu đến cuối cùng không thể vãn hồi được, cô có thể đổ hết tội lên đầu Michelle.

Đối với việc hạ được Shona cô cũng chuẩn bị sẵn hai phương án. Phương án thứ nhất là bỏ vào trong rượu, mà phương án hai, cô cũng tắm xuyên được lên độc châm giấu trong chiếc nhẫn trên tay mình.

Cùng làm sát thủ, Shona cực kì quen thuộc và hiểu biết những suy nghĩ của Nala, cho nên sau mỗi lần Nala thất bại ở phương án một thì anh bắt đầu đề cao cảnh giác hơn. Anh biết đối với chuyện giết Michelle, sau khi nguy tạo nguyên nhân tử vong giả bị thất bại, lúc này Nala chắc chắn đã có phương án sau.

Nhưng làm bạn bè hơn mười năm, Shona cũng biết nhược điểm trí mạng của Nala, cô ta quá kiêu ngạo và tự phụ. Trong kế hoạch của cô, phương án hai luôn thiếu chặt chẽ chu đáo, trăm ngàn chỗ hở, cảm giác an toàn lớn hơn tính thực dụng.

Lúc này anh mong thần may mắn có thể giúp anh một lần, hi vọng rằng Nala vẫn còn bảo trì tổ chất vốn có mà chưa chân chính mất đi lí trí.

Phịch một tiếng, phía sau gian nhà cát bụi lập tức bay tung mù. Nala lập tức hiểu bọn họ đã chuyển đến lầu hai chuẩn bị nhảy xuống!

Cô phi nhanh đến sau nhà!

Quả nhiên đệm đã ném xuống, cô lạnh lùng nhìn cánh cửa sổ mở trên tầng hai, giơ súng lên ngắm, chờ cái đầu lộ ra.

Đột nhiên! Trong đầu cô giật nảy một cái!

Lẽ nào việc này là để rời đi sự chú ý của cô

Cô xoay người chạy về! Không nghĩ tới chiếc xe Jeep vốn đậu ở trước nhà cư nhiên vọt về phía cô! Cô nhanh nhẹn lăn sang bên phải, giã súng vào chiếc xe!

Đạn đập vào vỏ xe phát ra tiếng nổ lớn! Cửa sổ lập tức nát bấy!

Nhưng tốc độ xe không có bất cứ dấu hiệu chậm lại nào, kì quái chính là khi xe lướt qua trước người cô, nó không hề chuyển hướng mà cứ tiếp tục lao về phía trước!

Trong xe không người!

Khi Nala ý thức được điều này thì mọi việc đã chấm dứt.

Một viên đạn không lưu tình xuyên vào vai phải của cô, súng ngắm rơi phịch xuống mặt đất.

A một tiếng, cô đau đớn dùng tay trái đè chặt lên vai, lực đạn bắn vào khiến cô nghiêng ngã ra trước rồi ngã lên đất.

Máu tươi nhanh chóng nhuộm đầy toàn bộ cánh tay phải...

Nala thở dốc nhìn tay phải trống trơn, không còn súng nữa...

Cô thua.

Bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở gấp của chính mình, cô biết Shona đã đến phía sau cô.

Nếu như chết trên tay Shona, cô cũng chấp nhận...

“Shona!” Michelle hét lên lao đảo chạy tới, toàn thân đầy thương tích, chân trái nhìn qua hơi cà thọt, “Shona đừng giết cô ta!” Cậu khập khiễng đi tới bên cạnh Shona, đau đến nhe răng nhếch miệng, lập tức xổ ra một tràng lời thô tục.

“Cậu ổn chứ” Shona thận trọng nhặt súng của Nala lên, cây súng trên tay vẫn chỉ vào cô.

“Đừng giết cô ta! Tôi đi xem rồi, những thứ trên gác xép không thấy đâu! Ah, Mịa nó!” Cậu đau đớn dựa vào vai Shona giơ chân trái lên, “Cô ta dọn mất mấy thứ đó đi rồi!”

Nala lạnh lùng liếc cậu một cái, thở dài, không đợi Shona hỏi liền thẳng thắn nói ra: “Chúng đều ở trong căn phòng em đặt trong nhà nghỉ trên trần.” Giọng của cô nhỏ xuống, “Em biết những thứ đó rất quan trọng với anh.”

Cô yêu Shona gần bảy năm rồi, bạn bè mười mấy năm, sâu dưới đáy lòng lạnh lùng của cô vẫn hiện hữu một tia chân tình không đành lòng thương tổn.

Nóc nhà cuối cùng không chống đỡ nổi mà sập xuống, tia lửa và vụn gỗ bắn văng khắp nơi, một luồng hơi nóng phả vào bọn họ.

Shona trực tiếp dùng báng súng đánh ngất Nala.

Một bên bảo Michelle lấy điện thoại trên máy bay gọi điện cho cứu hỏa, còn anh thì bế Nala lên máy bay.

Sự việc cuối cùng cũng đến hồi kết.

Đi tới một bước ngày hôm nay tuy rằng rất khó khăn, nhưng Shona vẫn nhớ rõ giao tình mười năm. Đây là một phần không thể xóa đi trong sinh mệnh của anh. Trong mắt anh, Nala vĩnh viễn đều là cô bé tóc vàng kéo anh đi nói chuyện với cá heo, là người bạn đầu tiên sau khi anh thoát khỏi chứng tự bế.

Trực thăng lại một lần nữa cất cánh, Michelle nhìn xuống căn nhà vẫn còn đang bốc cháy, cậu có một loại cảm giác không chân thực như đang nằm mơ. Cậu quay đầu nhìn thoáng qua nét mặt Shona, cậu cảm thấy bọn họ như đã trải qua cả một thế kỷ, có rất nhiều điều muốn bộc lộ ra hết, cậu nhớ tới buổi tối kia, muốn nói lại thôi, cổ họng như bị thứ gì chặn lại...

“Gọi cứu hỏa chưa”

“A, đội cứu hỏa sẽ mau chóng tới.” Michelle gạt đầu.

“Xem thử tình trạng mất máu của cô ấy thế nào rồi.”

Michelle kiểm tra vết thương của Nala một chút, “Đã ngừng rồi.”

Shona nhìn Michelle, một vết thương đỏ chót kéo dài trên má trái của Michelle, “Cậu đã đi kiểm tra gác xép”

“Cái gì” Michelle sửng sốt một lúc mới hiểu được, “Tôi chỉ mở hé cửa ra một chút...”

Shona không nói gì nữa, dưới vẻ mặt bình tĩnh là đáy lòng đang cuộn cuộn.

“Cậu chính là tên gia hỏa đã cưỡng bạo Shona” Harrington nhìn lướt qua bệnh án của Michelle, “Michelle Parker”

Ngồi ở bên giường, mặt Michelle thoát cái đỏ bừng, cậu không được tự nhiên gãi gãi gáy. “Không giống như anh nghĩ đâu.”

“Nhưng tôi nghĩ hẳn là tương đối ăn khớp với thực tế hiện trường vụ án.” Harrington ái muội nhướn mi, “Khoan đã, Michelle Parker Lẽ nào cậu là người trên TV kia”

Một ngôi sao điện ảnh bị nói thành ngôi sao truyền hình là một sự sỉ nhục nghiêm trọng, Michelle thở dài, nhưng vẫn kiềm nén gạt đầu, “Đúng vậy, có thể anh đã từng nhìn thấy tôi trên phim điện ảnh.” Cậu nỗ lực bày ra nụ cười phong độ, gương mặt vừa được băng bó lại phát đau.

“Ha, quả nhiên là cậu, tôi vẫn muốn nói với cậu, diễn xuất của cậu cực kì tồi tệ.” Harrington không chút lưu tình phun ra những lời ác độc. “Vết thương trên mặt nếu bảo dưỡng tốt chắc sẽ không lưu lại sẹo, cậu cứ ở lại đây một tuần. Mắt cá chân không nặng lắm. Chỗ phồng trên tay trái khá nghiêm trọng, nhớ lấy lòng ý tá của tôi để cô ấy tỉ mỉ giúp cậu đổi bằng.”

Michelle yên lặng nghe hắn nói. Thẳng đến lúc hắn xoay người đi mới đột nhiên kéo áo hắn lại! “Bác sĩ, chờ một chút!”

“Có việc” Harrington lại quay lại đứng trước mặt cậu.

“Anh là bác sĩ của Shona Ý tôi là... anh ấy bị thương là đến nơi này của anh”

“Đúng vậy.”

“Tôi muốn biết thương thế của anh ấy...” Michelle lúc này tựa như một cậu học sinh cực nghe lời đang đứng trước vị thầy giáo nghiêm khắc.

Harrington nhướn mi quan sát cậu một lúc, “Đã không có việc gì rồi, sao, cậu định thi bạo cậu ta lần nữa à”

“Đương nhiên không phải!” Michelle ủ rũ không muốn giải thích, “Nói chung không giống như những gì anh nghĩ đâu.”

“Tôi biết, tôi biết, cậu bị người ta hạ được đúng không.” Hắn vỗ vai Michelle.

“Shona...” Michelle sững sờ nhìn ra ngoài cửa.

Harrington khẽ cười, đi ra phía cửa, vừa đóng cửa vừa nói: “Nếu cần xuân được nhớ bảo y tá.” Hắn chỉ chỉ cái nút ở đầu giường, đóng cửa lại.

Shona ngồi xuống đối diện Michelle, bầu không khí lặng yên xấu hổ bao trùm.

Cuối cùng Michelle nhìn không được, ngẩng đầu nhìn chằm chằm Shona, “Buổi tối hôm đó, vì sao...”

Nụ cười dịu dàng của Shona trong veo mà động lòng người, “Bởi vì không đành lòng.” Anh mở tay ra, “Tôi không đành lòng nhìn cậu chịu khổ, tôi thử giờ súng muốn giết cậu, thế nhưng không hạ thủ được.”

Hô hấp của Michelle cứng lại, “Shona.” Cậu nghiêng người tới gần anh, “Anh biết những lời này mang ý nghĩa gì không”

“Tôi biết,” Shona khẽ gật đầu, “Lần này tôi không thể động thủ vậy tôi sẽ vĩnh viễn không thể hạ thủ được.” Trong lúc Michelle còn đang trợn tròn mắt kinh ngạc Shona đứng lên, đi tới bên bậu cửa sổ châm một điếu thuốc.

Anh xoay người dựa vào cửa sổ, “Tôi làm sát thủ sáu năm rồi, bị phát lệnh truy nã hơn cả chục lần, chính phủ có, hắc đạo có. Nhưng chưa có tấm lệnh truy nã nào có bức ảnh hay bức vẽ chân dung của tôi. Tôi biết lưu lại cậu là một sai lầm, cậu sẽ là một trái bom hẹn giờ, nhưng nếu tôi không thể động thủ thì cũng hết cách.” Ánh mắt Shona vẫn bình tĩnh trước sau như một, “Nếu có một ngày cậu bán đứng tôi, tôi cũng không có cách nào hận cậu.”

Anh không có cách nào nhìn về phía ánh mắt của Michelle, hàng lông mi thật dài rủ xuống: “Cho nên, tôi biết đây là điều cậu muốn biết, như vậy đáp án là: giữa chúng ta đã thanh toán xong hết rồi. Cậu có thể trở lại với cuộc sống trước đây của mình.”

24. Chương 24

“Anh, anh nói gì...” Giọng Michelle rất trầm, cũng rất nhẹ, cậu nhìn không chuyển mắt vào Shona, đầu óc nhất thời trống rỗng.

“Cậu nghe rồi đấy, tôi không giết cậu nữa. Tôi biết có lẽ cậu vẫn còn phiền phức của mình, ví như chỗ Anthony kia, nếu như cần giúp đỡ cậu có thể nói ra, tôi nghĩ...”

“Tôi không quan tâm!” Michelle bỗng chốc gào lên, cậu nhảy phóc xuống giường vọt tới bên Shona! “Đây cần bản không phải thứ tôi quan tâm!”

Cặp mắt thâm thúy của Shona rũ xuống nhìn mặt đất, “Tôi cho rằng đối với cậu đe dọa sinh mạng mới là thứ cậu lo lắng hàng đầu!”

“Tôi, tôi còn chưa kịp suy nghĩ đến những điều này.” Michelle thành thực lắc đầu, đôi mắt một khắc cũng không rời Shona, “Tôi quan tâm chính là chúng ta, tôi và anh, giữa chúng ta...”

Shona lặng yên dập tắt điều thuốc trong tay, “Xin lỗi...”

Trong nháy mắt toàn bộ máu trong cơ thể đều đóng băng lại, Michelle siết chặt tay bối rối đứng ngốc tại chỗ, miệng cậu giật giật, “Xin lỗi cái gì...”

“Cậu đã từng nói nếu có thể đạt được khả năng đáp lại, nhưng tôi rất xin lỗi tôi không thể đáp lại cảm tình của cậu.” Shona lắc đầu xin lỗi, đứng dậy đi ra hướng cửa.

Nhảy bật lên! Michelle phi nhanh đến kéo cánh tay Shona lại, “Vì sao” Cậu bước lên chắn trước mặt Shona, “Anh nhìn tôi, nhìn tôi nói anh một chút cảm giác cũng không có, anh đứng trước giường tôi nhìn thuốc phát tác trong lòng không đau Ồ trong căn gác xép đó, anh chưa từng kể hết chuyện cất giấu trong lòng cho tôi nghe Ồ cùng tôi anh chưa từng vui vẻ Trước khi Nala đến, trong căn nhà đó, nụ hôn kia, anh dám nói anh một chút cũng không có ý nghĩ muốn tiếp tục!”

“Đáp án đều là đúng, thế nhưng đây là...”

“Không được thế nhưng!” Michelle nắm chặt cánh tay anh, “Rõ ràng anh đã rung động rồi, anh chỉ cần thừa nhận là được, điều này có gì khó khăn chứ”

“Cậu sẽ không hiểu đâu.” Giọng của Shona thoáng tăng cao, một khắc đó, Michelle đột nhiên cho rằng, cô lẽ đây là bộ dạng kích động của Shona.

“Lần trước tôi mất đi người thân thiết nhất, tôi đã tự bế tròn ba năm! Khoảng thời gian ba năm đó một câu tôi cũng không nói! Nếu như loại cảm giác đau lòng này lại xảy ra thêm lần nữa, có lẽ tôi sẽ phát điên mất! Cậu sẽ không thể hiểu cảm giác nháy mắt mất đi tất cả hạnh phúc thuộc về mình là thế nào.” Khẽ rũ mắt, “Để một người chiếm được một vị trí đặc biệt trong sinh mệnh... tôi cảm thấy mình còn chưa chuẩn bị tốt. Điều này với tôi mà nói thì quá khó khăn rồi.”

Michelle nhất thời bị tư thái của Shona dọa cho ngây người, cậu cảm thấy Shona chân thực đến vậy, rưng rưng, rõ ràng đứng trước mặt cậu, mỗi câu nói đều phát ra từ tận đáy lòng anh, không chút che giấu hay nguy trang!

“Cho nên, xin lỗi.” Shona nghiêng người đi ra cửa.

“Anh đang sợ ư” Lời Michelle nói khiến Shona khựng lại, Michelle đi qua đập tay lên cánh cửa đã mở, “A” một tiếng, cậu nhe răng nhếch miệng thu hồi bàn tay bị phỏng đau rát lại, bước lên đứng chắn trước mặt Shona.

“...Có lẽ thế.” Shona cũng không che giấu, thản nhiên gạt đầu.

“Vậy, vậy thì đừng sợ!” Michelle lo lắng bật thốt ra, “Cho dù tôi không hiểu cái gì là đau đớn mất đi.” Cậu đưa tay lên làm thành dấu ngoặc kép ở hai bên, “Tôi cũng chưa từng mắc chứng tự bế, nhưng tôi biết anh muốn cái gì...”

Biểu tình chân thành tha thiết của Michelle khiến cậu trở nên động lòng đến khác thường, bởi vì kích động mà mặt cậu hơi đỏ lên.

“Thứ anh muốn chẳng qua chỉ là một gia đình...”

Đôi mắt Shona khẽ chớp động.

“Có lẽ tôi không hiểu, nhưng anh nói có thể sẽ phát điên, trong đầu tôi liền hiện một hình ảnh, nước dãi chảy ròng ròng, sau đó chạy như điên, có lẽ đó thực sự rất đáng sợ! Nhưng tôi chỉ cần nghĩ đến là anh kéo tay tôi, liền cảm thấy tất cả đều không còn vấn đề gì nữa. Nếu anh phát điên ta sẽ cùng nhau...” Giọng Michelle

càng lúc càng nhẹ, cũng càng lúc càng chậm. Đáy lòng dâng lên rất nhiều lời muốn nói nhưng dường như đều bị tắc tại hầu, dường như chưa có thời khắc nào trong cuộc đời lại trôi qua chậm như lúc này, cậu có thể nghe thấy tiếng nói của mình rõ ràng như vậy, nhìn thấy đôi mắt Shona gần như vậy.

“Nếu bây giờ tôi thả anh đi, thì có lẽ tôi sẽ mất anh vĩnh viễn. Shona anh biết không, tôi luôn luôn liều mạng thực hiện, túm chặt lấy, tuy khả năng bắt được chẳng qua chỉ như rác rưởi, là chiếc chìa khoá tiến vào địa ngục. Nhưng những thứ tôi vốn có rất ít, nếu như không nắm chặt thì cái gì cũng không có. Dù sẽ thụ thương cũng không sao cả, tôi không sợ mất đi, tôi chỉ sợ chưa từng có.”

Trái tim Shona tan chảy từng chút dưới đôi mắt nóng rực của Michelle, gương mặt tươi sáng mang theo hào quang mê người của Michelle, khiến anh như được sống lại thêm một lần nữa.

Michelle khẩn thiết nhìn anh, “Anh biết trong cuộc đời tôi, có bao lần được tiếp cận niềm hạnh phúc như vậy không Chưa lần nào. Lần đầu tiên, lần đầu tiên, anh có biết, ngày đó khi tôi biết anh làm những việc này, lần đầu tiên tôi cảm thấy hạnh phúc có thể chạm tay tới được! Đây chính là cơ hội hạnh phúc duy nhất mà thượng đế ban cho tôi, anh không thể cứ thế bảo tôi buông tay... tôi sẽ làm cho anh cười, làm cho anh vui vẻ, làm cho anh hạnh phúc, chỉ cần anh cho chúng ta một cơ hội.”

Rất nhiều năm sau Shona hồi tưởng lại, anh cảm thấy khi đó chính là tiềm thức của anh đang chờ Michelle thúc mình một cái, như đang đứng sát bên vách núi, chỉ cần có người khẽ đẩy bạn, thì mặt kệ phía trước là tốt hay xấu, là thiên đường hay địa ngục, việc bạn cần làm cũng chỉ là đối mặt với nó. Chỉ cần bước thêm một bước, liền không còn lo nghĩ và dằn vò do dự.

Anh nhớ tới bóng lưng đàn dương cầm của Michelle lúc trước, nụ hôn thiếu chút nữa hoàn thành kia, có lẽ hạnh phúc thực sự... đã nắm được rồi.

“Kì thực chúng ta có thể làm bạn.” Ánh mắt ấm áp của Shona dập dờn sóng gợn.

Michelle nhìn anh chòng chọc, “Không, tôi không làm bạn được, tôi muốn chính là người yêu.” Giọng Michelle kiên định mà cố chấp.

“Chúng ta có thể làm bạn cực thân.”

“Người yêu.”

“Người bạn thân nhất của nhau thì sao”

“Người yêu.”

“Bạn thân nhất, đồng thời có thể lên giường thì sao”

“Người yêu.”

Shona khẽ phì cười, “Em xác định phải nói từ này, hay là em đã quen nói từ này”

Michelle mở trừng mắt, nụ cười dịu dàng kia nhéo mạnh vào ngực cậu một cái, từ trong ánh mắt của Shona, cậu biết cậu thành công rồi, cậu đã kéo được gia hỏa này vào thế giới có yêu có hận rồi...

“Vậy là thành giao” Sau khi Shona gật đầu, nụ cười xán lạn liền xuất hiện trên mặt Michelle. Một cảm giác hạnh phúc to lớn dâng lên trong lòng.

Gia hỏa này thực sự gật đầu rồi, thực sự... “Chúng ta đây có thể bắt đầu hẹn hò rồi”

“Nói thật tôi chưa từng hẹn hò với ai.” Shona mở tay ra, “Tôi cũng chưa từng bảo trì mối quan hệ lâu dài với ai, tôi cũng chưa từng ở chung lâu dài với ai...” Nói đến đây trên mặt Shona tự nhiên xuất hiện nét xấu hổ.

Đầu óc sau một hồi hưng phấn, cuối cùng Michelle cũng như trút được gánh nặng tựa lên vai Shona, “Anh gật đầu là được rồi, những cái khác tôi đợi sau này nghe.” Từ lúc hoá loạn đến bây giờ, thần kinh vẫn căng thẳng của cậu cuối cùng cũng được buông lỏng.

Trải qua nhiều chuyện như thế thể lực của Michelle đã không chống đỡ nổi, cậu kéo tay Shona về giường nằm. Siết chặt tay Shona, cậu khẽ nói: “Trước hãy ngủ cùng tôi một lát, chỉ cần một lát là được rồi.”

Nhìn Michelle nhanh chóng nhập vào cõi mộng, nghĩ đến gia khoa này vĩnh viễn không biết cân nhắc nặng nhẹ. Shona cảm thấy yêu thương, loại yêu thương này khiến anh hơi xa lạ, cũng khiến anh có chút hưng phấn. Anh ôn nhu nhìn gương mặt say ngủ của Michelle, đột nhiên cảm thấy, có lẽ bớt đi chút lí trí, thực sự sẽ tăng thêm chút hạnh phúc.

Michelle ngủ tròn mười hai tiếng, lúc cậu mở mắt ra, khi mái tóc đỏ tươi của Shona đập vào ánh mắt cậu, cậu vì tất cả đều không phải mơ mà cười ngây ngốc.

“Anh có tìm được mấy thứ kia không” Michelle đối với mấy món đồ trên gác xép kia vẫn nhớ mãi không quên.

Shona khẽ cười, “Việc này có trợ lí của tôi lo rồi.” Anh giúp Michelle lấy bữa sáng mang vào phòng bệnh, thuận tiện đóng cửa lại cắt đứt tiếng ồn ngoài hành lang.

“Nụ hôn buổi sáng đầu” Michelle ngẩng đầu chờ mong nhìn Shona.

Shona khẽ hôn lướt qua vầng trán cậu. “Ăn cơm đi.”

Michelle kéo đầu Shona qua, thần tốc mà khéo léo cạy mở môi anh ra, trong đôi mắt trừng lớn của Shona, cậu thấy hơi hả hê. Một nụ hôn sâu, thăm dò hết hơi thở của anh. Đến khi hô hấp của Michelle mất ổn định mới buông lỏng tay ra.

“Thế nào” Cậu mở to mắt chờ được chấm điểm.

“Rất tuyệt, tám mươi điểm.” Shona thở ra mấy hơi, một lần nữa bình tĩnh đứng thẳng lên.

Michelle đặc ý huyết sáo, bắt đầu cầm cúi ăn bữa sáng. Tuy phải ăn trong bệnh viện với cái mùi khử trùng đặc trưng, nhưng cậu vẫn cảm thấy hương vị ngọt ngào đến lạ.

“Được rồi, tôi vốn muốn nói chút chuyện với em.” Shona đột nhiên nghiêm túc ngồi xuống cạnh cậu.

Biểu tình nghiêm túc của anh khiến Michelle hoảng hốt, “Chuyện của anh Hay của tôi Hay của chúng ta”

“Của chúng ta.”

“Ah, thượng đế ah.” Huyết thái dương của Michelle phát đau. Đừng! Nghìn vạn lần đừng nói anh hối hận rồi!

“Tôi đồng ý hẹn hò với em, nhưng có một vấn đề.” Shona dừng lại một lát, “Về ***, tôi... chưa từng làm với đàn ông, cho nên tôi không xác định lắm, nhưng nếu giống như buổi tối hôm đó, vậy tôi hiện tại liền từ chối, bởi vì một chút hưởng thụ tôi cũng chưa hưởng thụ đến.”

“Đương, đương nhiên không phải.” Michelle sững sờ một lúc, “Đệt, đó đó gọi là tính a, thực sự làm tình rất thoải mái, tôi bảo chứng.” Đáy lòng đột nhiên trở nên ấm áp, “Nói vậy là anh thực sự nghiêm túc nghĩ đến chuyện giữa chúng ta Nói như vậy... anh không phải là nhất thời xung động mà gật đầu.”

Câu hỏi cuối cùng cũng không phải câu hỏi, cho nên Shona không trả lời, nhưng khoé miệng lại khẽ nhếch lên.

25. Chương 25

Cô y tá chăm sóc Michelle là fan ruột của cậu, cho nên ngày ngày đều cực kì cẩn thận tỉ mỉ và ôn nhu. Mỗi lần lúc cho cậu uống thuốc, kiểm tra vết thương, thay băng gạc thì ánh mắt luôn hưng phấn sáng ngời.

“Cái tay này còn có thể đánh đàn được nữa không” Tay trái bị phỏng khá nghiêm trọng, thường khiến Michelle đau đến nhú máu.

Cô y tá cười tủm tỉm gật đầu: “Khả năng không thành vấn đề. Nhưng có lẽ sẽ để lại sẹo.”

“Vậy là tốt rồi.” Michelle lộ ra nụ cười mê người chuyên nghiệp.

Nhìn cô y tá vui vẻ rời đi, Michelle nhẹ nhàng thử gập ngón tay, đau đến méo miệng!

Bước chân của Shona từ trước đến giờ đều vô thanh vô tức, nhất thời theo anh tiến vào, toàn bộ căn phòng tràn ngập hương cà phê. Thấy Michelle nhếch miệng, Shona khẽ nhủ mi.

“Rất đau à”

Cái nhếch miệng của Michelle nháy mắt liền biến thành nụ cười, “Đau lòng sao”

Shona bắt đầu cười gật đầu, “Nói đau lòng có giúp ích gì không”

“Có, có thể giảm đau.” Michelle khẳng định gật đầu, nhẹ nhàng cười vô lại, cậu thoải mái uống một ngụm cà phê lớn Shona đưa qua. “Thật thơm.”

“Vết thương này về sau có ảnh hưởng gì không”

“Sẽ không, cô y tá kia nói, có lẽ sẽ lưu sẹo, nhưng đánh đàn thì không có vấn đề gì.” Michelle lạc quan phát tay.

“Đánh đàn”

“Đúng, tôi hỏi cô ấy mà. Tôi còn muốn đánh đàn cho anh nghe nha.”

Lời này nói ra thực khiến người ta ngọt ngào, Shona nhìn không được đưa tay xoa xoa tóc cậu. “Không lo lắng cho vết thương trên mặt sao Em là người của công chúng, không sợ có sẹo à”

“A! Chết tiệt!” Michelle ảo não nhíu mày, đưa tay sờ sờ bằng gạc trên mặt, “Mịa nó, cứ nhiên quên mất...”

Shona ngồi xuống cạnh cậu, nghiêng đầu nhìn, gia hỏa này bị đánh thuốc mê vẫn còn nhớ đến căn gác xép của anh, lúc phòng bị cháy còn muốn mạo hiểm mở cửa gác xép kiểm tra mấy thứ trong đó, mặt bị thương vẫn chỉ nghĩ có thể đánh đàn cho anh nghe nữa hay không...

Chưa từng được người coi trọng như vậy, đáy lòng Shona khẽ nổi sóng.

“Harrington là bạn anh à”

Shona gật đầu.

“Anh hỏi giúp tôi một chút, hình như anh ta không thích tôi.” Michelle quệt miệng, “Hỏi hộ tôi xem có để lại sẹo không nhé. Kì thực có sẹo cũng không tồi, từ nhỏ tôi đã muốn làm hải tặc.”

“Em đúng là người lạc quan.” Shona vì tinh thần tốt của cậu mà nở nụ cười, “Kì thực con người Harrington rất tốt, mặt ác tâm thiện.”

“Có lẽ vì là bạn của anh, nên anh ta mới nghĩ là tôi cường bạo anh...” Michelle lo lắng liếc Shona. “Buổi tối, buổi tối hôm đó, cái gì tôi cũng không nhớ rõ. Nhưng tôi biết nhất định rất nghiêm trọng, tôi mơ hồ có cảm giác, hình như tôi rất...”

Shona chỉ cười nhìn cậu, đôi mắt xanh biếc toả ra ý cười mê người.

“Haiz!” Michelle quẫn bách quay đầu, “Làm chi mà anh lại cười quỷ dị đến vậy.”

Shona khẽ cười ra tiếng, “Không có gì, cảm thấy em đáng yêu mà thôi.”

Michelle kinh hãi lập tức nghiêng người đến trước mắt Shona, “Thực sự Thấy tôi đáng yêu”

Shona gật đầu, cộng với hương cà phê thơm nồng và nắng sáng nhu hoà, Michelle cảm thấy có một loại cảm giác hạnh phúc tràn ngập trước nay chưa từng có, ôn nhu quấn quanh.

“Chúng ta đi hẹn hò đi.” Hai mắt Michelle sáng ngời, “Chúng ta ra ngoài ăn cơm tối, sau đó tìm một chỗ không say không về.”

“Tôi không ăn ở bên ngoài.” Shona tiếc nuối lắc đầu.

“Oh, tôi quên mất, anh không an tâm khi ăn đồ ăn người khác làm.” Chớp mắt, “Vậy chúng ta ăn đồ anh nấu nhé A, đó mới là hưởng thụ, nước miếng của tôi chảy đầy rồi này.”

Shona cười gật đầu, “Đi tới đầu tầng này bệnh viện là phòng của Harrington, chúng ta có thể mượn phòng bếp của anh ta.”

“Chờ chút, tôi cũng đi.” Michelle nhảy vọt lên, mắt cá chân lại phát đau một trận khiến cậu không tự chủ được mà kêu lên hai tiếng, “Tôi đi giúp anh.”

“Em xác định” Shona thoáng kinh ngạc nhìn nhìn cậu.

“Tuyệt đối xác định.” Michelle theo Shona ra khỏi phòng bệnh, phát hiện hành lang nhốn nháo dị thường hai ngày nay cứ nhiên rất tĩnh lặng, cậu lập tức cảm thấy may mắn huyết gió, “May thật, rất ít người ha.”

“Có một vị chính khách đang ở đây, có rất nhiều kí giả, hai ngày này có lẽ em nên cẩn thận chút.” Ở đây khác với căn nhà gỗ cách xa thành phố kia, tại đây Michelle là người của công chúng.

“Shona anh biết trước đây tôi từng mơ thấy anh không” Michelle hoàn toàn mất điếc tai ngơ với lời căn dặn của anh. Cậu vừa đi cùng Shona tiến lên phía trước, vừa tiếp tục lải nhải, “Tôi mơ thấy anh muốn tôi giúp làm bánh mì việt quất.”

“Mộng đẹp hay ác mộng vậy”

Michelle suy nghĩ lúc lâu, mãi đến cửa căn phòng cuối hành lang, cậu mới ngẩng đầu hài lòng nhìn Shona, “Một giấc mộng rất đẹp.”

Sau khi Harrington nói một đồng lời khất khe qua điện thoại rồi vẫn đồng ý cho bọn họ mượn phòng, cuối cùng còn sẵn sốc nói cho bọn họ biết buổi tối hẳn sẽ không về.

Dưới tài nấu nướng điêu luyện của Shona, bữa cơm quả thực khiến người ta trầm mê. Michelle càng đem tài hoa chế tạo lãng mạn của mình phát huy đến nhuần nhuyễn vô cùng, âm nhạc, ánh nến, bộ đồ ăn lãng mạn ấm áp. Căn phòng nhỏ nhắn đơn giản dưới nền của hai vị mỹ nam tử, thoáng cái tưởng chừng như có khí chất của căn hộ cao cấp.

Cơm nước xong xuôi, Michelle tùy ý ngồi trên sàn nhà, biểu tình thoải mái như con mèo nhỏ sau trưa, mái tóc đen hơi rũ xuống đất, cậu biếng nhác tựa đầu vào sofa.

“Muốn uống chút gì không” Nhìn cậu có sofa không ngồi lại ngồi dưới đất, Shona chỉ nhẹ nhàng nhướn mi rồi ngồi xuống bên cạnh.

“Không muốn, tôi sợ tử lượng không tốt.” Michelle then thùng liếc mắt nhìn Shona, “Đây là buổi hẹn hò đầu tiên của chúng ta, tôi muốn giữ hình tượng.”

Shona khẽ cười không nói thêm gì. Anh tựa lên sofa, nhắm mắt lại. “Em từng có dự định gì với sau này không”

“Tôi tính chúng ta cùng nhau sinh hoạt, có cơ hội thì đi du lịch. Ngắm sa mạc, ngắm núi, đi quanh Pari, Luân Đôn shopping.” Michelle nhắm mắt lại, tự say trong hình ảnh tượng tượng của mình. “Tôi có rất nhiều việc muốn cùng làm.”

“Chỗ Anthony kia thì sao”

“Đừng nói mấy lời sát phong cảnh như vậy! Chúng ta đang hẹn hò mà.” Michelle phất phất tay, suồng sã tựa vào vai Shona, “Tôi thực sự từng nghĩ, ngày nào đó chúng ta già đi, anh trở nên giống Sean Connery*, sau đó chúng ta sẽ đi du lịch khắp nơi, có mấy thằng bé đến bắt chuyện với anh, tôi cứ khua tay như vậy, hung hăng đánh nó, sau đó hô to: cút mịa mày đi, hẳn ta là của tao!”

“Ý em là, chờ em già em vẫn sẽ thường nói tục như vậy”

“Đệt! Trọng điểm là tôi hi vọng đợi được đến lúc già bên cạnh vẫn luôn có anh. Giống như bây giờ.”

Michelle mở mắt, tình cảm nồng đậm bắt đầu ba đào dưới đáy mắt. “Giống gia đình không Chỉ có hai người chúng ta, một căn nhà rất bình thường, sau đó cùng nhau ăn cơm, cùng nhau sinh hoạt.” Cậu ngồi dậy nhìn Shona, “Thích không”

Khát vọng đã từng chôn sâu bởi vì sự chân thành đó mà lại trôi lên khỏi mặt nước. Shona gật đầu, thần nhiên mà không chút che giấu, “Thích.”

Góc miệng anh dịu dàng cong lên, đôi mắt thâm thúy toả ra ánh sáng xanh biếc, theo động tác gật đầu của anh, từng sợi tóc đỏ đong đưa trước mắt. Nụ cười ôn nhu đó phẳng phất như gợn sóng ngọc bích trên người, khẽ khàng chậm chậm chảy qua đáy lòng.

Tiếng tim đập thình thịch, đáy lòng Michelle điên cuồng gào thét gọi thượng đế, mỗi lần đều là nụ cười này khiến trái tim cậu ngứa đến phát cuồng! Thật muốn cứ thế mà đẩy ngã người này ra! Đưa tay đặt ngay trước ngực anh ta, cố sức đẩy ngã anh ta, áp đảo anh ta!

Chưa kịp suy nghĩ, tay Michelle đã nhanh hơn đầu óc vươn về phía trước, ngay một khắc khi cậu vừa chạm vào cơ ngực rắn chắc của Shona!

Trời đất quay cuồng!

Shona theo phản xạ nghiêng người, đưa tay kéo tay cậu, kéo ra phía sau, sau đó tay còn lại đặt lên cổ cậu.

Tuy động tác rất chuyên nghiệp cũng rất nhanh chóng, thế nhưng cũng rất nhẹ nhàng, không thương tổn mảy may chút nào đến Michelle.

Anh cúi đầu nhìn Michelle dưới tay, khẽ cười trêu ghẹo, “Em muốn đưa đầu vào miệng cạp hay có ý đồ cường bạo?”

Michelle không nói gì, đôi mắt xanh thăm ngóng trông nhìn Shona, dục vọng trần trụi loé ra trong mắt. Cậu nhảy bèn bắt được khắc biểu tình khê biến của Shona, quả đoán dùng tay phải kéo cổ Shona xuống, khi sợi tóc đỏ rực kia rủ xuống mặt cậu, hương xà phòng tươi mát vay quanh cậu, cậu vui sướng như đang bay bổng trên không.

26. Chương 26

Michelle nhắm hai mắt lại, hôn sâu lên môi Shona, xúc cảm mềm mại đó khiến cậu không cách nào khống chế mà khẽ run rẩy! Tay cậu hướng lên luồn vào tóc Shona, từng sợi tóc mượt mà lách qua kẽ ngón tay.

Mái tóc đỏ tươi của Shona như ngọn lửa rực cháy cắn nuốt lí trí cậu! Cậu dần dần không khống chế được, sướng sã cướp đoạt hương vị ngọt ngào trong miệng Shona! Hai đầu lưỡi trần trọc dây dưa không ngừng!

Ý thức đang cuộn cuộn sôi trào trong đầu! Nụ hôn này vẫn mang theo cảm giác thân thiết giữa hai người con trai, lại có dục vọng nóng bỏng của tình nhân! Hô hấp của đôi bên dây dưa, hoà trộn, tan trong thân thể của nhau.

“Shona, Shona...” Michelle khê nỉ non gọi tên Shona, hơi thở hỗn loạn khiến đầu óc cậu choáng váng. Cậu hé miệng hít từng ngụm khí lớn, ứng hồng trên đôi gò má nhanh chóng lan đến tận mang tai.

Hưng phấn và kích động tràn ngập đại não của cậu, cậu xung động đặt một tay lên vai Shona! Mạnh mẽ dùng sức xoay người, giây tiếp theo đã thành công đặt Shona dưới thân.

Shona vẫn bình tĩnh, thản nhiên, nhu hoà như cũ, khoe miệng khê dẫn ra một độ cong dịu dàng, trong cặp mắt xanh biếc là nét sủng nịch nồng đậm. Chỉ có hơi thở thoáng nặng nề dẫn ra ám chỉ động tình.

Ngơ ngác cúi đầu nhìn Shona, Michelle có phần si dại, cậu cảm thấy mình như đang nằm mơ, người đàn ông mà cậu thềm nhỏ dãi từ lâu giờ đang ở ngay trong lòng cậu, ngay dưới thân cậu!

“Tôi...” Thật nhiều lời muốn nói tràn đến bên mép, tắc tại hầu, Michelle khó khăn tìm lại được chút lí trí, yết hầu giật giật, “Tôi sợ làm anh bị thương... lần trước gây cho anh hồi ức xấu như vậy... tôi...”

Mắt Shona thoáng nheo lại, nghi hoặc nhưn mi, “Muốn tôi cho em thời gian chuẩn bị ư?”

Khuôn mặt tuần tú nháy mắt đỏ bừng xấu hổ, Michelle vẫn kiên trì, cắn răng một cái, “Cho tôi đúng mười phút thôi.” Sau đó bật dậy phi nhanh vào phòng tắm!

Thứ đầu tiên chợt hiện trong đầu cậu chính là chất bôi trơn hay sữa tắm!

Đột nhiên cảm thấy thật buồn cười, Shona khẽ bật cười thành tiếng, anh cứ biếng nhác nằm trên mặt đất không dậy, vươn tay lấy ra một điều thuốc.

Trên sàn nhà phía trước sofa được trải thảm lông mềm mại, Shona ngửa mặt nằm thẳng ra, nhìn trần nhà, híp mắt lại, mang theo vẻ chán chường thản nhiên.

Rít sâu một ngụm khói, nhìn chăm chú vào làn khói trắng mỏng manh bay bay, cảm giác xung động mà muốn phì cười lại sản sinh lần thứ hai.

Anh cứ nhiên lại có cảm giác khấn trương, cảm giác xa lạ bốc lên dưới đáy lòng thể này khiến anh cảm thấy mới mẻ không gì sánh được. Khi ở cùng Michelle, anh cảm thấy sinh mệnh mình cũng trở nên tự tại hơn.

Không cần kiểm tra hoàn cảnh quanh mình, không cần làm rõ tình huống, cũng không cần nghĩ quá nhiều đến tương lai thực tế, cứ đi theo cảm giác thể này, chuyên tâm với hiện tại, mặc trái tim chủ đạo. Cảm giác vô câu vô thúc thể này thật tốt biết bao...

Đây là thể giới trước nay của Michelle sao...

Anh cảm thấy Michelle vững vàng túm chặt tay anh không chút do dự như vậy, kéo anh vào cuộc sống của cậu.

Michelle đặt sữa tắm lên sofa, mặt lộ vẻ áy náy ngồi xuống sàn nhà cạnh Shona, “Xin lỗi.”

“Làm sao vậy” Shona quay đầu nhìn cậu, dập thuốc.

“Phá huỷ mất bầu không khí lãng mạn ban nãy.” Cậu nhún mi.

“Lãng mạn rất quan trọng ư”

“Đương nhiên, đệt, đây là lần hẹn hò đầu tiên của chúng ta.” Michelle cười xấu xa một cái, “Hơn nữa tôi biết anh thích ăn bộ này.”

Shona dở khóc dở cười cong khoé miệng, lấy khuỷu tay chống thân thể, vươn qua kéo cổ áo Michelle, “Mặc kệ là bộ nào, là của em tôi đều ăn.”

“A! Chờ một chút!” Michelle bật dậy, dưới ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Shona chạy đến chỗ công tắc đèn.

Nhìn ánh sáng xung quang tắt ngúm, bên tai truyền đến tiếng nhạc du dương, Shona nghiêng ngẫm nhìn Michelle lại một lần nữa quay về trước mặt mình. Ngồi dậy.

Theo tiếng nhạc, khê đong đưa, ánh mắt quyến rũ của Michelle khiêu khích nhìn Shona.

Sau đó cậu đưa tay đặt lên cúc áo.

“Chúa ơi, không lẽ em định...” Shona nhin không được cười ra tiếng, anh quả thực không thể tin nổi Michelle cứ nhiên đang nhảy thoát y!

Michelle hơi xấu hổ, cậu nhẹ nhàng theo tiết tấu nhạc đong đưa thân thể. Cho dù xoay người, cậu cũng biết ánh mắt Shona đang một mực dán trên người cậu.

Từ ánh mắt của Shona có thể dễ dàng nhận ra ý cười, từ từ trở nên trầm lắng hơn. Tình dục dần dần lan tràn nơi đáy mắt, cặp mắt xanh biếc từng chút nhuộm thành xanh sẫm.

Theo tiếng nhạc, quần áo rơi xuống, Michelle thân thể xích lõa, đứng trước mặt Shona. Cơ ngực rắn chắc đường cong rõ ràng.

“Em đang mê hoặc tôi sao” Shona ngẩng đầu nhìn cậu.

“Ân.” Michelle gật đầu, “Tôi muốn làm anh, nếu như anh thích gợi cảm, tôi cũng có thể rất gợi cảm; nếu như anh thích hoạt bát, tôi cũng có thể rất hoạt bát; nếu như anh thích chủ động... A!”

Shona đột nhiên kéo cổ chân cậu, hơi dùng sức, Michelle trực tiếp ngã ngửa ra sau!

Chưa kịp nói xong, Michelle khê hô lên, đầu óc choáng váng! Cảnh trước mắt lộn phèo, cậu còn chưa hiểu chuyện gì, gương mặt anh tuấn của Shona đã kề ngay trước mắt.

“Tôi thích em như vậy.” Shona cúi đầu nhìn cậu, “Làm chính em là được rồi.”

Không cho Michelle một cơ hội nào để phản ứng, Shona cúi đầu nhanh chóng che môi cậu lại! Đôi môi nóng rực tràn ngập cảm giác bá đạo và không thể kháng cự, phảng phất như muốn đoạt đi hô hấp và linh hồn đối phương!

Michelle không thể tin nổi tròng lớn mắt nhìn! Cậu quả thực không thể tin vào hai mắt mình!

Shona đang hôn cậu!

Mắt tròn to thật to, trước mắt là hàng mi cong dài của Shona, gia hỏa khí phách cường thế điên cuồng nhiệt liệt này thật là Shona ư!

Cậu kinh ngạc đến mức hoàn toàn quên mất hô hấp và đáp lại!

Nụ hôn này của Shona hoàn toàn khác biệt với nụ hôn bình thản ôn nhu lúc thường, khiến cậu hoàn toàn không có năng lực chống đỡ! Không để cho đối phương có bất cứ khe hở để thở dốc nào, mang theo một loại cuồng dã và khí phách đường hoàng mê người.

Michelle không hề phản kháng mà cũng mặc cho lí trí hoà tan trong nụ hôn này, cậu từ bỏ chút ý thức và lí trí cuối cùng, tình cảm hưng phấn và mãnh liệt tràn ngập từng tế bào não vốn dùng để tự hỏi. Tất cả đều trở nên bay bổng phiêu du.

Theo sau cảm giác trôi nổi bồng bềnh, chỉ còn lại xung động và dục vọng nguyên thủy nhất!

Tay Shona vuốt ve mái tóc đen của cậu, trượt xuống yết hầu kêu gọi của cậu, rồi hôn đến vành tai mẫn cảm.

“Đệt! Đừng...” Toàn thân Michelle run lên, một cỗ khí nóng chạy thẳng xuống bụng dưới!

Shona vẫn đang khiêu khích ngậm vành tai cậu, “Lỡ tai à Nhớ rồi.” Anh nhẹ nhàng vơn về vành tai bên kia, thuận theo đường cong của huyết quản bên cổ, trượt xuống xương quai xanh.

Michelle không kiềm nổi rên rỉ thành tiếng, khuôn mặt ửng đỏ đến ướm át gọi cảm khó mà hình dung. Cảm giác xa lạ không thể nắm giữ này khiến tất cả tâm tình của cậu cuộn bốc lên não.

Cậu xoa lưng tung lên lưng Shona, từ phía sau kéo áo anh xuống!

“Cẩn thận tay em.” Shona kéo bàn tay trái bị bỏng của cậu ra, nhẹ nhàng đặt bên miệng.

Đầu óc Michelle “bùng” một tiếng nổ tung!

Cậu xoay mạnh người, đưa Shona đặt dưới thân. Cậu thuận theo cơ ngực rắn chắc của Shona một đường hôn xuống, nụ hôn nồng nhiệt vụn vụn vật vật như hạt mưa rào rào rơi xuống. Vươn tay lần theo đường cong cơ thể anh xoa xuống, xúc cảm co dãn đó tiêu hồn như vậy, khiến Michelle không cách nào kiềm chế.

Hai người dây dưa quay cuồng, xung động, không chút khắc chế! Kế tiếp nhiệt độ tăng lên như muốn hoà tan hết thấy mọi thứ, đã phân không rõ là quần áo của ai bị xé rách, tiếng vải bị xé tan khiến huyết mạch tăng phồng!

Da thịt thân cận, mồ hôi giao hoà vào nhau, mái tóc đỏ tươi cùng đen dài đan quện một chỗ.

Không còn bất luận thứ gì có thể khiến hai linh hồn đang hấp dẫn nhau của hai người ngừng lại. Bọn họ suông sã điên cuồng thăm dò đối phương, cố sức thoả thuê xâm phạm lẫn nhau.

Michelle bị thần sắc Shona mê hoặc đến đảo, khuôn mặt anh tuần mê người nhiễm đầy *** kia, có vẻ gọi cảm khó có thể hình dung nổi! Đôi mắt xanh biếc tràn ngập tính xâm lược đó, như một con sói cao ngạo đang nhẹ nhàng liếm láp bờ môi.

Cả người như uống say, Michelle đã không còn biết mình đang làm gì nữa, lại cũng vô lực duy trì bản thân, cậu triệt để giao mình ra ngoài. Từ thân thể đến linh hồn, cậu không giữ lại chút nào toàn bộ giao hết cho Shona trước mắt!

Cặp mắt xanh biếc khẽ chớp động, sau khoảng thời gian chần chừ ngắn ngủi, đột nhiên Shona cúi đầu trượt xuống dưới, ngay một khắc Michelle không kịp phản ứng, đã đưa dục vọng đang ngất đầu của cậu ngậm vào miệng!

“Chúa ơi!” Khoang miệng ầm áp khiến Michelle hoàn toàn phát điên rồi! Cậu không thể ức chế giây dựa thân thể, hai tay siết lấy tấm thảm dưới thân!

Không thể tin nổi mở trừng mắt nhìn Shona, nhưng niềm vui to lớn nhanh chóng xông thẳng lên não! Khiến cậu không có bất cứ năng lực nào để chống đỡ, chỉ có thể bắt lực ngưỡng đầu hít khí!

Từng tiếng rên rỉ tràn ngập khắp gian phòng, Shona vừa phun ra nuốt vào dục vọng của cậu vừa đưa tay xoa nắn điểm nhỏ nhô lên trước ngực cậu, thuận theo một đường đuổi tới miệng cậu.

Ngón tay thon dài dịu dàng thâm nhập vào khoang miệng, Michelle thở dốc ngậm lấy ngón tay anh, vô ý thức mà liếm láp.

Cảm nhận được dục vọng của cậu đã trở nên cứng rắn không gì sánh nổi, Shona chống thân dậy, cúi đầu nhìn vẻ mặt động tình của Michelle.

Đột nhiên Michelle như đang quay về với năm tháng thanh xuân ngược ngừng, mặt đỏ lên, không được tự nhiên lấy tay che trước mặt, “Mịa nó, đừng nhìn...” Cậu xấu hổ quay đầu, dùng một loại ngữ khí mềm nhẹ cậu chưa bao giờ dùng qua: “Shona... tôi thích anh.”

Shona hôn sâu lên mí mắt cậu, mồ hôi trên vầng trán nhỏ xuống mặt Michelle. Anh nhẹ nhàng thổi khí bên tai cậu, “Tôi sắp không nhịn nổi rồi, nói cho tôi biết nên làm thế nào.”

Tiếng hít thở nặng nề của Shona vọng lại bên tai, Michelle đưa tay xuống phía dưới lần mò, nổi đần đo cuối cùng cứ thế mà tiêu tan thành mây khói...

Shona muốn cậu, dục vọng này là do cậu dựng lên!

Tất cả mọi thứ đều không phải do một mình cậu diễn...

Con người trong suốt lấp lánh chống lại đôi mắt động tình của Shona, Michelle thở dốc đưa tay lấy sữa tắm từ xô pha xuống, cắn răng một cái, mở hai chân ra.

Shona đã gần như kề sát biên giới bùng nổ, bôi trơn xong chưa kịp mở rộng, anh đã động thân một cái! Lỗ măng vọt vào thân thể Michelle!!

Cảm giác đó phảng phất như bị chém đôi thành hai nửa, cảm giác đau đớn nương theo cột sống như dòng điện chạy thẳng lên đầu! Michelle đau đến mức nước mắt cũng sắp trào ra! Hít một ngụm khí lạnh, cậu cắn chặt hàm răng!

“Nhẹ, điểm nhẹ... mịa nó, cứ nhiên đau như thế...” Trên trán lấp kìn những giọt mồ hôi khiến người ta xót lòng, lông mày nhíu chặt vào nhau! Michelle có loại cảm giác mình sắp bất tỉnh đến nơi rồi.

Lòng Shona khê phát đau, anh nhẹ nhàng lau đi mồ hôi trên trán cậu, đưa tay bộ lộng dục vọng vì đau đớn mà xiu xuống của cậu. Cố gắng hết sức không chế bản thân.

“Chúa ơi... con bà nó, sao lại đau thế chứ!...” Michelle dùng sức hít sâu, cậu thử động một cái, lập tức nhe răng nhếch miệng! “Tôi... tôi lần đầu tiên nằm dưới, cho nên còn chưa quen...” Cậu khó khăn bày ra một nụ cười, lại hít sâu thêm mấy ngụm, “Có, có thể rồi.”

Shona do dự tiến lui đều không được, anh híp mắt quan sát biểu tình của Michelle, hậu huyết chặt khít khiến anh cũng đau đến khó chịu, “Hay là...”

“Không có hay là.” Michelle hung hăng kéo cổ anh xuống, “Làm đi, hoặc để tôi chê cười anh cả đời.”

Tính cách của cậu từ trước đến giờ đều như vậy, từ ngày đầu tiên anh quen cậu bắt đầu...

Shona hôn cậu, từ nụ hôn nhẹ nhàng, đến nụ hôn thâm tình, từ nụ hôn dịu dàng đến nụ hôn cuồng dã! Luật động của hạ thân cũng từ thử nghiệm chậm rãi, đến từ từ nhanh hơn, từ thâm nhập hời hợt đến không ngừng thâm nhập.

Thân thể dung hợp, cảm giác bao vây chặt khít nóng bỏng lại mềm mại đó, cuối cùng khiến anh không thể không chế được chính mình!!

Giờ khắc này! Shona ngày thường bình tĩnh trầm ổn cứ nhiên cũng thể nghiệm được cảm giác điên cuồng!

Thở dốc nặng nề cùng với tiếng rên rỉ mê người tràn ngập căn phòng, luật động điên cuồng khiến tất cả lí trí bay đến tận chín tầng mây! Chỉ còn lại sự phóng đáng và dục vọng nguyên thủy nhất!

Trong mắt hai người, đáy lòng cũng không thể dung nổi thêm bất cứ vật gì, chỉ còn hình bóng đối phương cắm rễ thật sâu bên trong mà thôi!

Luật động phóng túng từ từ chuyển sang chạy nước rút điên cuồng, Shona không ngừng tăng nhanh tiết tấu trên tay, dẫn theo Michelle cùng bay lên mây!

Đi qua đường hầm nóng bỏng, trong ánh sáng ngời, thế giới của hai người trở nên tràn ngập sắc hương.

27. Chương 27

Mắt phải khẽ giật giật, ánh nắng chói lòe khiến Michelle lập tức nhú mày. Quay lưng về phía mặt trời, Michelle dứt khoát kéo chăn trùm kín đầu.

Mơ màng thấy mái tóc rực đỏ chột loé vụt qua trước mắt! Đủ chuyện tối qua trong nháy mắt xông vào não cậu.

Giật mình một cái, cậu đột nhiên giật chăn ra!

Đập vào mắt là một bàn tay thon dài, biêng nhác quần quần ngấm nhía mấy sợi tóc đen của cậu.

Michelle khẽ nhồm dậy.

Shona đang tựa vào đầu giường, cúi đầu nhìn cậu.

Ánh nắng ban mai, ôn nhu, không chói mắt, không nóng rát. Mang theo nhiệt độ ấm áp và hào quang mê người. Giống như cảm giác Shona tạo cho cậu...

Dưới hàng lông mi dài thật dài, đôi mắt xanh biếc mang theo ý cười dịu dàng. Shona vui vẻ cong khoé miệng, nhẹ nhàng nói một tiếng: “Sớm.”

Hạnh phúc nồng đậm từ ngực dâng lên. Michelle nhếch miệng xuất ra một nụ cười xán lạn.

“Thật cứ như nằm mơ vậy.” Cậu nắm lấy tay Shona, đặt bên miệng, nhẹ nhàng hôn xuống.

“Muốn cà phê không?”

“Không.” Nhớ tới Shona luôn có thói quen pha một cốc cà phê rồi đi tập luyện, Michelle nghi hoặc nhướn mi, “Anh còn chưa đi vận động?”

Shona cười cười, ngón tay quần quần mái tóc đen của cậu, “Có chút, không nở đi.”

Đôi mắt lập tức trợn to, máu nóng dồn lên não, Michelle bỗng nhiên bật dậy, đè vai Shona rồi đẩy ngã dưới thân cậu.

Cậu hôn sâu lên môi anh, nụ hôn nồng nhiệt phảng phất như mọi cảm tình không kịp biểu đạt đều trút hết vào trong đó! Mãi đến khi hô hấp trở nên hỗn loạn mới thở dốc ngẩng đầu.

“Vậy hãy nán lại đây một ngày nha.” Cậu cười nhìn Shona dưới thân, “Chúng ta cái gì cũng không nghĩ nữa, cứ như vậy mà thoải mái nằm đây một ngày nha.”

“Quả là ý kiến hay, nhưng mà...” Shona quay đầu nhìn tay trái của mình, “Trước tiên chúng ta cần chút nước.”

“A!” Michelle nhảy dựng lên, lao về phía WC!

Thì ra điều thuốc trên tay Shona rơi xuống giường đã dấy lên một ngọn lửa nhỏ!

Shona thong dong cầm lấy cốc cà phê ở đầu giường, trong nháy mắt ngọn lửa nhỏ đã biến mất khỏi tầm mắt, chỉ để lại từng đợt khói đen. Anh buồn cười nhìn Michelle bê một chậu nước chạy về.

“Đệt, sao cứ luôn đối nghịch với ta vậy.” Michelle chỉ tay lên trời. “Phá hỏng bầu không khí lãng mạn của ta.”

“Thích lãng mạn thế sao” Shona hiểu kì nhưn mi.

“Bởi vì anh thích a.”

“Tôi thích em.”

“...” Đáy lòng Michelle thoáng cái vui như mở hội. Cậu vẫn biết Shona mới là cao thủ chế tạo lãng mạn.

Vậy là cả ngày, bọn họ đều ở trong phòng.

Từ tinh thần đến thân thể, nóng bỏng thăm dò nhau...

Michelle cho rằng hình như cuối cùng thượng đế cũng nhìn thấy sự tồn tại của cậu, đem tất cả mọi thứ trước đây mắc nợ cậu đều trả lại hết cho cậu, thế là thượng đế ban cho cậu Shona.

“Nói chút về phiền toái của em cho tôi nghe đi.” Shona nói đưa bữa tối đến trước mặt Michelle.

Michelle oán hận nhìn anh một cái, “Chúng ta cứ nhất định phải thảo luận về mấy chuyện đáng ghét này sao”

“Ném phiền phức ra sau đầu không có nghĩa là em sẽ không còn phiền phức nữa.” Shona ngồi xuống đối diện cậu.

“Sớm muộn gì tôi cũng sẽ giải quyết... tuy bây giờ còn chưa nghĩ ra giải pháp nào hay.” Michelle nói thăm rồi bắt đầu vùi đầu ăn.

Shona nhưn nhưn mi, đưa tay qua, kéo cái đĩa trước mặt Michelle về phía mình.

“Ấy”

“Em đã không nghĩ ra giải pháp, thì cứ xin giúp đỡ từ tôi.”

“...” Michelle rầu rĩ không vui vì mất đi bộ đồ ăn, tựa lưng vào ghế.

“Nói với tôi, phiền toái của em sớm muộn gì cũng sẽ biến thành phiền phức của tôi, bây giờ chúng ta đang cùng một chỗ em biết không”

Đáy lòng hơi có cảm giác là lạ, cậu chưa từng thử dựa vào người khác, hoặc là... cảm giác cùng một chỗ. “Tôi không hiểu cái gì gọi là cùng một chỗ.” Cậu liếc nhìn Shona, mơ hồ có chút lo lắng Shona sẽ không tiếp nhận sự thiếu hụt này của cậu. “Tôi chưa từng cùng một chỗ với ai... vẫn luôn là một mình tôi, từ nhỏ đã vậy.”

Đáy mắt Shona hiện lên vẻ thương tiếc. “Không biết thì bắt đầu học đi.” Anh đẩy lại đĩa thức ăn trở lại, “Cùng một chỗ chính là muốn đem mọi phiền phức chia sẻ, xem hai người có thể cùng nhau giải quyết hay không.”

“Vậy không phải sẽ mang đến phiền phức cho anh sao Chính anh đang sống yên lành, gặp tôi lại tự dưng rước thêm một thân phiền toái Không, như vậy không công bằng.” Michelle lắc đầu.

“Tôi không biết trong đầu em khi nào lại có thể chứa nhiều thứ như thế đó” Shona chăm chú nhìn cậu, “Nói cho tôi biết tất cả, hoặc là mang theo em cùng phiền phức của em cùng nhau rời khỏi cuộc sống của tôi.”

“Đệt, tôi không đi!” Michelle không suy nghĩ lập tức lắc đầu, “Không dễ dàng gì chúng ta mới...”

“Như vậy em và Anthony quen biết nhau thế nào” Shona trực tiếp cắt đứt lời cậu.

Lặng yên một lát, Michelle vẫn mở miệng: “Tôi từng hẹn hò vài lần với con gái ông ta.”

Dưới ánh mắt chuyên chú của Shona, Michelle kể hết ra. Sự mê luyến điên cuồng của Sophia với cậu, Anthony làm cách nào uyển chuyển khiến bọn họ chia tay. Cùng với lần đến lễ tang của Peter đưa danh thiếp của Hoà Lang cho cậu.

“Ờ giấy kia thì sao Người tên Andy mà em nhắc đến ấy”

“Andy là người bạn trước kia của tôi.” Michelle băng quơ nhún vai, “Lúc anh ta rời khỏi Anthony đã đưa cho tôi bản sao của sau chính trị của Anthony. Cho nên tôi đoán Anthony khẳng định cấp bách muốn biết anh ta ở đâu.”

“Cho nên em liền viết tung tích Andy ra Muốn Anthony lập tức cứu em ra”

“Hắc hắc.” Michelle gãi gãi gáy, xấu hổ cười cười “Tuy tôi biết ở chỗ lão ta cũng sẽ chẳng có kết cục tốt đẹp gì, nhưng tôi vẫn muốn đi thử một bước.”

“Anthony hẳn là đã lấy được bản sao đó rồi. Không thì nhất định lão sẽ không lâu như thế mà mãi chưa có hành động.” Shona nhẹ nhàng lấy ngón tay gõ gõ mặt bàn, “Chức nghiệp của em là phương pháp tẩy tiền tuyệt hảo, lão thả em lại hay gặp gỡ em như vậy, khẳng định là vì điều này.”

“Sao có thể chứ, nếu như lão muốn lợi dụng tôi lão đã sớm nói, chứ làm chi mà bao nhiêu năm qua chẳng nói lời nào”

“Bên cạnh em có khả năng đã sớm có người hợp tác với lão rồi, tôi đoán lão đã âm thầm lợi dụng em từ lâu.”

“Mịa nó! Cái này quá mất dạy mà.” Michelle tức giận đẩy đĩa cơm ra, buồn bực ngồi phịch tựa vào lưng ghế.

Shona thông dong cầm lấy đĩa cơm đi vào bếp, “Chuyện này cứ giao cho tôi là được rồi, em không cần lo lắng nữa.”

Ưu tư phiền muộn dưới đáy lòng không xua đi được, Michelle lặng lẽ đi vào bếp, tựa lên cửa nhìn bóng lưng Shona đang rửa bát. “Tôi quá ngu ngốc... tôi cuối cùng cái gì cũng đều làm hỏng hết.”

Shona quay người lại nghi hoặc nhìn cậu.

“Có lẽ anh không nên cùng một chỗ với tôi...” Trong đầu Michelle lúc này rối bời, bất tri bất giác mà thốt ra, trong lòng lại không cảm thấy căng thẳng. “Có lẽ tôi... tôi sẽ mang phiền phức đến cho anh...”

“Mỗi việc đều làm hỏng” Shona đi tới trước mặt cậu, đưa tay kéo tóc cậu.

“Không, anh không thể rời khỏi tôi!” Michelle đột nhiên kéo tay Shona, “Tôi có thể sửa!”

Shona phì cười, anh nhẹ nhàng hôn lên môi Michelle, nhẹ giọng nói với cậu: “Không cần sửa, tôi nói rồi tôi thích em như vậy.”

Thích cậu như vậy

Thích cậu như vậy...

Thích cậu như vậy!

Một viên thuốc an thần cứ như vậy đi vào lòng cậu, Michelle vươn tay kéo cổ Shona, làm cho nụ hôn này thêm sâu... thêm nóng...

“Tốc độ phục hồi của ngài thật nhanh a. Ngài Fogelson.” Nụ cười chuyên nghiệp, lời nói thân thiết, lễ vật chu đáo. “Cậu Michelle Parker đang ở Châu Âu dưỡng bệnh, cho nên không thể tới thăm ngài, nên đặc biệt nhờ tôi đến đưa quà cho ngài.” Rogers nhiệt tình đưa quà qua.

“Giúp tôi cảm ơn cậu Parker.” Fogelson bảo trợ lí nhận quà, khẽ gật đầu nói lời cảm tạ.

Rogers biết rõ địa vị của Fogelson tại Nhà Trắng. Do ông ta và Michelle đã từng tham gia một tiết mục trò chuyện mà xuất hiện cùng nhau, cho nên để vẹn toàn, hẳn cố ý đại biểu cho Michelle đến đây một chuyến.

Quà đưa đến rồi, lời chúc cũng đã nói xong, hẳn thoáng ngồi một chút liền quyết định rời đi.

Cửa lại mở ra từ phía sau, Rogers khẽ sững sốt, lập tức nhận ra người tới. “Ngài Leipold, ngài cũng đến thăm ngài Fogelson à”

Silver Leipold hơi sững sốt, trợ lí bên cạnh vội vàng bước lên phía trước, “Vị này chính là Rogers người đại diện của Michelle Parker.”

Trên mặt Silver lập tức lộ ra nụ cười xán lạn, “Là người đại diện của cậu Parker a, xin chào.” Hẳn ưu nhã phong độ chìa tay ra, “Chúng tôi vẫn mong muốn có thể có cơ hội cùng hợp tác với cậu Parker nha.”

Rogers gần như thụ sủng nhược kinh, sản nghiệp của Silver tại Hollywood đủ để cho hắn hô phong hoán vũ trong giới này, nếu như có cơ hội hợp tác với hắn ta, thì với sự nghiệp của Parker tuyệt đối là một bước nhảy vọt.

Hắn lễ phép bắt tay Silver, chuẩn bị lần sau tìm cơ hội nói chuyện với hắn, xoay người nói lời từ biệt với Fogelson xong liền đi ra khỏi phòng bệnh.

Đột nhiên!

Một mái tóc đen quen thuộc đập vào mắt hắn!

“Michelle!” Hắn phi nhanh về phía trước kéo người nọ lại, “Thật là cậu! Michelle Parker! Trời ạ! Cậu đã đi đâu vậy!”

Vì quá kích động khiến cho âm điệu của hắn cao vút, lập tức hấp dẫn sự chú ý của người xung quanh, cái tên Michelle Parker này như quả bom nổ tung ngoài hành lang!

Người trên hành lang lập tức tụ lại đây! Lúc này cư nhiên nhấp nháy ánh đèn flash! Mấy kí giả vốn đến để phỏng vấn ngài Fogelson nghe thấy tiếng hô cũng bâu đến!

Đoàn người xông đến từ bốn phía khiến Michelle hoàn toàn luống cuống, đủ loại sinh hoạt trong quá khứ đột nhiên như dời núi lấp biển mà xông lên!

Tên của cậu trong đám người, các loại câu hỏi bắn ra theo phản xạ của mấy kí giả, còn có ánh đèn flash quen thuộc, tất cả đều khiến cậu hoàn toàn trở tay không kịp!

Ngay lúc hoảng loạn, cậu nghe thấy một giọng nói vang lên kề bên tai, “Đừng lo lắng, tôi sẽ đến tìm em.”

Giọng nói trầm thấp quen thuộc đó cuối cùng cũng khiến cậu cảm thấy an tâm, cậu bắt đầu bình tĩnh đứng lên cùng với Rogers ứng phó với tình huống trước mắt. Biết hai người bước vào thang máy, Shona mới thu hồi ánh mắt, xoay người đi xuống cầu thang bên cạnh.

Cùng lúc đó, tại cửa phòng bệnh của Fogelson, một ánh mắt khác cũng cùng Shona nhìn theo bóng Michelle bước vào thang máy.

“Mái tóc đen thật xinh đẹp a.” Silver sờ sờ tóc mình, lộ ra một nụ cười hài lòng xán lạn. “Ta muốn cậu ta.”

Trợ lí nghi hoặc nhíu mày, “Ngài nói muốn cậu ta là...”

“Tuy là nam nhưng rất có sức hấp dẫn a.” Silver cười cười, “Ta có thể thử một chút a.”

“Đã biết.” Trợ lí gật đầu.

28. Chương 28

Nhìn căn phòng trống trải quen thuộc, Michelle có điểm mệt mỏi tựa lên cửa.

Đây rõ ràng là nhà của cậu a...

Thế nhưng vì sao sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy, cậu lại không hề có chút vui vẻ được về nhà thế này

Mọi thứ vốn nên quen thuộc thì lại trở nên xa lạ không chân thực...

Cậu cúi đầu thở dài, rút một điều thuốc ra châm lửa.

Trong lòng trống vắng hiu quạnh... cậu rít một ngụm khói phả ra sương trắng, sự bất an cứ quanh quẩn trong tim.

Nếu Shona không đến tìm cậu thì sao đây

Nếu Shona không muốn tìm cậu nữa thì phải làm sao đây

Phóng viên, đèn flash, cậu gần như đã quên mất cuộc sống vốn có của mình. Shona thì sao Anh có thể tiếp nhận cuộc sống của cậu không

Michelle phiền muộn đi tới đi lui trước cửa sổ, trong đầu loạn như tơ vò. Cậu cố gắng sắp xếp lại nhưng dù thế nào cũng không ra trật tự.

Mãi đến khi Rogers đến, Michelle vẫn còn đang trong đồng phiền muộn.

“Cuối cùng cũng đi rồi.” Rogers chỉ xuống cánh cổng, “Bọn họ cho rằng cậu đến thăm ngài Fogelson, nên đều đoán rằng quan hệ của hai người rất thân thiết, thậm chí có người còn đoán cậu vì đến thăm ông ta mới kết thúc sớm kì an dưỡng ở Châu Âu nữa kia.”

“Anh nói với bọn họ là tôi đi an dưỡng ở Châu Âu”

“Đúng vậy, lẽ nào cậu muốn tôi nói với bọn họ rằng cậu mang theo vệ sĩ tránh né ám sát sao”

Michelle sững sốt, từ từ mới nhớ tới tình huống lúc mình rời đi. “Chuyện đó, như thế nào rồi”

“Anthony Felsted nói, hình như là lão đã liên lụy đến cậu, cho nên tạm thời bảo chúng ta không nên nhúng tay, nói lão sẽ xử lí mọi chuyện. Tôi nghĩ có lẽ lão có phiên toái rồi, đối phương lại coi cậu như thế lực của lão ở Hollywood.”

Michelle phản cảm nhú mày, cái tên Anthony khiến tâm tình của cậu thoáng cái rơi vào đáy cốc. “Chuyện hôm nay không liên quan gì à”

“Khó mà nói được, có lẽ có người suy đoán cậu có dự định phát triển đến phương hướng chính trị.” Rogers nhún vai. “Bất quá cứ giao cho tôi là được rồi. Còn cậu, sao biệt tăm lâu như vậy mà không thêm gửi một tin tức gì cho tôi”

“Tôi, chuyện khí gas rò rỉ lần nọ có chút doạ người, tôi và một người bạn đã đến sống một thời gian ở vùng ngoại ô.” Ánh mắt Michelle tránh né. “Nhưng, vẫn muốn cảm ơn anh, luôn giúp đỡ tôi.”

“Còn khách khí vậy với tôi làm gì, công việc của tôi mà.” Rogers vỗ vai cậu. “Nghỉ ngơi thế nào Có thể làm việc chưa Có cần tôi gọi trợ lí và người giúp việc về không”

“A, anh lại muốn bức tôi làm việc.” Michelle khoa trương rên rỉ một cái.

“Tiểu tử thôi, nghỉ ngơi lâu như vậy mà còn không làm việc” Rogers cười sờ sờ đầu cậu.

Cảm giác xa lạ quét cái sạch bay.

Lúc này điện thoại của Rogers đột nhiên vang lên, hần lập tức đi tới một bên nghe.

Lưu lại một mình Michelle ở đó sững sờ.

Được rồi, Shona có số điện thoại của cậu a, hẳn là sẽ gọi cho cậu ha Cậu theo phản xạ nhìn chiếc điện thoại đặt ngoài phòng khách, cuối cùng cũng an tâm hơn chút.

Anh từng nói anh không phải đang nói đùa, là thật sự cùng một chỗ với cậu. Cho nên chỉ cần tin tưởng anh là được.

Nhận thức đơn giản này lập tức khiến cậu phần chấn tinh thần.

Khoé miệng thâm nhếch lên. Tâm tình cũng theo đó bay cao.

Cậu dập tắt thuốc vươn thắt lưng, yên lặng lên kế hoạch đêm nay sẽ đem tất cả điện thoại trong nhà vào phòng ngủ.

Ngay sau đó. “Michelle...” Rogers vừa nhận điện thoại xong chậm rãi đi tới bên cậu.

“Hử”

Rogers chậm chạp không nói gì, điều này khiến Michelle không tự chủ được ngồi dậy.

Nhìn ánh mắt do dự cùng với dáng vẻ muốn nói lại thôi của Rogers. Đáy lòng cậu chợt thấy căng thẳng.

“Không phải chứ Đệt, tôi vừa trở về thì có tin tức xấu”

Rogers lặng yên một lúc, ngồi xuống đối diện cậu.

“Vừa rồi, tôi nhận một cuộc điện thoại.” Hấn ngừng một chút, khó xử đặt di động lên bàn. “Đối phương nói, ngài Leipold hi vọng có thể mời cậu cùng ăn một bữa cơm.”

“Leipold”

“Silver Leipold.”

“A, là người đó a, tôi nghe nói qua, đây là chuyện tốt a, nếu có cơ hội hợp tác cùng anh ta không phải chúng ta cầu còn không được sao” Michelle khó hiểu nhìn hấn.

“Nói thì là nói như thế.” Rogers phiền toái gãi mấy sợi tóc trước mắt. “Nhưng đối phương hình như không phải vì công sự, mà là muốn có một cuộc gặp riêng tư.”

Michelle sửng sốt một lát, theo ánh mắt của Rogers lập tức hiểu ra!

“Đệt! Anh đang nói giỡn đấy à! Anh công khai với bên ngoài về tính hướng của tôi chưa”

“Chưa.”

“...Vậy vì sao hấn...”

“Tôi đoán hấn căn bản không thêm để ý mấy cái này.”

“Mịa nó!” Michelle lập tức tuôn ra lời thô tục.

“Hôm nay lúc cậu ở bệnh viện, hấn cũng ở đó. Có lẽ lúc đó hấn đã có chủ ý này.”

Michelle lạnh lùng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Rogers dừng lại một chút, “Tôi biết cậu ghét loại chuyện này, tôi cũng tận lực đẩy đi, thế nhưng...”

“Không có nhưng nhị gì cả, bảo hấn cút, đắc tội hấn thì đã sao. Chó má, tôi ghét nhất loại chuyện này! Cùng lắm thì tôi không lẫn lộn trong giới này nữa, danh dự, danh tiếng, tiền đồ chó má gì, tôi từ bỏ hết.”
Cậu cuối cùng dừng bên miệng: tôi chỉ cần Shona thôi...

Rogers ngây dại, hấn không thể tin nổi nhìn Michelle, “Cậu, cậu điên rồi sao”

Michelle nhún vai.

Hai người đều lặng yên.

Rogers buồn bực cầm lấy một điều thuốc bên cạnh Michelle châm lên, “Michelle cậu đã hiểu đám người bọn họ, cậu không thể cứng rắn với bọn họ đâu.”

“Hừ, nhân vật nhỏ bé như tôi cũng có thể cứng rắn nổi với bọn họ sao”

“Nếu như chúng ta gọi cho Anthony thì sao Trước đây lão đều có thể giải quyết mà.”

“...Tôi không muốn để lão biết tôi đã trở về.”

“Michelle, dù cậu không nói lão cũng sẽ từ giới truyền thông biết được. Đáp ứng tôi, lần này cầu xin lão một lần, đừng đơn giản nói từ bỏ, tôi biết cậu nỗ lực nhường nào để có được thành tích ngày hôm nay.”

Nhìn ánh mắt khẩn thiết của Rogers, Michelle đành gật đầu.

Cậu biết, mấy năm nay Rogers luôn cố gắng nhiều hơn cậu rất nhiều.

Mãi đến tận tối, Michelle mới liên hệ được với Anthony.

Anthony vẫn cái kiểu khách sáo hữu lễ trước sau như một đó, cũng khiến Michelle phản cảm trước sau như một. Sau khi đơn giản khách sáo mấy câu Anthony lập tức tiến vào chủ đề.

“Ta rất hiểu kì, giữa con vào Hoả Lang rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Trước Hoả Lang nói cho ta biết hấn muốn ta buông tha bảo hộ với con. Con trai, nói cho ta biết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì”

Michelle âm thầm mím môi. “Không có gì, đại khái là anh ta không thích tôi mà thôi.”

“Không, ta hiểu hần, hần không phải loại người xử sự theo cảm tính. Michelle, nếu có chuyện gì thì cứ nói hết cho ta biết. Ta sẽ bảo vệ con. Chúng ta là bạn mà.”

“Cám ơn ngài, thực sự. Nếu có phiền phức nhất định tôi sẽ nói với ngài.” Michelle trao đổi ánh mắt với Rogers.

“Nói đến phiền phức, hiện tại tôi quả thực đang gặp một chuyện.”

“Vậy thử nói ra cho ta xem xem ta có thể giúp đỡ gì hay không.” Ngữ điệu của Anthony ung dung thoải mái.

“Là thế này, có một người khá là nổi tiếng mong muốn tôi có thể làm bạn với hần. Thế nhưng tôi rất sợ lời nói và hành động của tôi sẽ khiến hần thấy phản cảm dẫn đến đắc tội với hần. Cho nên, hi vọng ngài có thể giúp đỡ khuyên nhủ hần.”

“Đương nhiên, ta hiểu. Tên của nhân vật nổi tiếng này là”

“Silver Leopold.”

Đầu dây bên kia lặng yên một hồi. Vẻ lặng yên khác thường khiến lòng Michelle run lên. Trong trí nhớ của cậu hình như chưa có người nào có thể khiến Anthony lặng yên như vậy.

“Michelle,” Cuối cùng Anthony cũng mở miệng. “Nghe này Michelle, chúng ta quen biết lâu như thế. Thực sự, ta vẫn coi con như con trai của mình. Nếu như con trai thật sự của ta gặp phải chuyện như vậy, ta nghĩ ta cũng sẽ bảo nó đi gặp mặt vị Leopold này.”

“...” Michelle quả thực không thể tin nổi vào tai mình. “Ngài đang nói đùa sao”

“Ha ha, con nên đi gặp hần, hần là một người đàn ông vô cùng nam tính quyến rũ.” Đột nhiên Anthony nở nụ cười, “Nếu như ta là một cô gái ta nhất định sẽ bỏ nhào qua. Nếu có thể làm bạn với hần đối với con là một chuyện cực kì có lợi.”

“Ngài không hiểu ý tôi, tôi không muốn đi...”

“Hãy đi đi.” Anthony trực tiếp cắt đứt lời cậu, “Tin tưởng ta, hãy đi đi. Nếu con còn quý trọng mạng sống của mình.”

Michelle nắm chặt điện thoại chậm rãi không trả lời.

Anthony lặng yên một lát, thấp giọng nói: “Xin lỗi.”

Một tiếng xin lỗi này, khiến Michelle hoàn toàn rõ ràng...

Cậu buông điện thoại, cúi đầu nhìn bàn trà thủy tinh phía trước sofa.

Đột nhiên, một tiếng động lớn vang lên, cậu hất toàn bộ bàn trà!

“Chó má! Đi tới ngày hôm nay, mịa nó tôi cứ nhiên lại gặp phải loại chuyện này!!!” Cậu hung hăng đá vào cái bàn trà!

“Tôi thật nên thấy vinh hạnh cứ nhiên lại được một nhân vật vĩ đại như thế coi trọng!”

“Michelle...” Rogers nhất thời không biết an ủi thế nào.

Michelle chán chường ngã lên sofa, giọng nói của Anthony vẫn còn văng vẳng bên tai cậu. “Nếu con còn quý trọng mạng sống của mình.”

Shona, tôi nhớ anh...

Cậu yếu ớt châm thuốc, thở ra một hơi thở áp lực dưới đáy lòng.

Xem ra, cậu chỉ có thể chấp nhận thôi...

29. Chương 29

Màn đêm tĩnh mịch, một hồi chuông điện thoại vang lên khiến Michelle đang từ trạng thái ngâ ngấn phục hồi lại tinh thần.

Khi giọng nói quen thuộc của Shona truyền ra từ ống nghe, Michelle ở bên này thầm thở phào một hơi.

“Còn chưa ngủ à”

“Chưa.” Michelle dụi thuốc, “Đoán rằng anh sẽ gọi đến.”

“Mọi chuyện xử lí ổn chưa Buổi tối thấy tin tức liên quan đến em.”

“Không ngờ nhanh vậy.”

“Suy nghĩ kĩ chưa Muốn quay về với cuộc sống trước đây sao Đừng lo cho tôi, tôi nói rồi, tôi thực sự nghiêm túc.”

“Thật sao Anh có thể chấp nhận sinh hoạt của tôi sao Ngày ngày đều phải đối mặt với công chúng, với truyền thông. Phải...”

“Tôi biết.” Shona trực tiếp cắt đứt lời cậu.

Michelle tựa lưng lên bức tường phía sau, nhắm mắt lại, “Shona, chúng ta rời khỏi đây đi, rời xa những thị phi và xấu xa này, đi sửa lại căn nhà của anh.”

“Em có phiền phức gì rồi sao”

Michelle mở mắt, nắm chặt điện thoại, “Không có. Tôi vừa mới trở về.”

“Anthony tìm đến em rồi ư”

“...Không có.”

“Chuyện Anthony tôi sẽ giải quyết, Michelle tôi dạy em cái gì gọi là cùng một chỗ, còn nhớ không”

“Đương nhiên, tôi vẫn nhớ...” Nhưng tôi lại không muốn cuốn anh vào đầm nước đục này...

“Michelle em chải đầu chưa”

Michelle sững sốt, “Có chuyện gì Chưa chải nha.”

“Chiều mai tôi đến tìm em. Cứ để tóc như vậy đến lúc chúng ta gặp nhau, được chứ Đáp ứng tôi.”

Tuy không hiểu cái gì, nhưng Michelle vẫn gật đầu. “Được.”

Treo điện thoại, cậu lại một lần nữa châm thuốc, cứ đi bước nào hay bước nấy. Né tránh tất cả. Khiến cho Leipold, Anthony kia đều đi đời nhà ma luôn là được. Nếu cứ đi như vậy, công chúng khẳng định sẽ nhanh chóng lãng quên cậu. Tích góp trong mấy năm nay cũng đủ cho cậu tìm một nơi đơn giản bắt đầu lại cuộc sống.

Cả một đêm, gian phòng của Michelle vẫn luôn lập lòe ánh lửa của thuốc lá.

Buổi trưa ánh nắng xuyên qua cửa sổ chiếu hắt vào phòng bếp. Rogers vừa từ cửa quan sát cửa phòng Michelle, vừa tiếp điện thoại.

“Qua chuyện này của Leipold, lập tức đưa Michelle đến chỗ ta. Thằng nhóc kia không ở bên cạnh ta ta rất bất an a.”

“Đã biết, thưa ngài Felsted.” Rogers ở bên này điện thoại gật đầu.

“Ngay từ đầu ta nên đưa cậu ta đến bên cạnh, vì sao lại xảy ra nhiều chuyện ngoài ý muốn vậy chứ.” Anthony thở dài.

“Tôi rất xin lỗi.”

“Không cần xin lỗi, cậu đã tận lực rồi. Phía Leipold bên kia cậu khuyên Michelle nên hợp tác một chút, không nên gây thêm rắc rối gì biết không Tốt nhất sau khi kết thúc chuyện đó không nên có thêm liên quan gì với hắn nữa.”

“Đối phương là người có bối cảnh sao”

“Ha ha, cậu không cần quá lo lắng, cứ làm cho tốt công việc của mình đi.”

“Đã biết.” Rogers cúp điện thoại, xoay người chuẩn bị đi gọi Michelle ra ăn trưa, đột nhiên một hồi chuông cửa vang lên.

...

“Ngài Zaks Đã lâu không nhận được tin tức của ngài, ngài vẫn khoẻ chứ” Trợ lí lập tức nhận ra giọng nói của Shona.

“Cũng không tệ lắm, cô đang nghỉ phép à Hay vẫn còn đang làm việc vậy, cô nữ siêu nhân” Shona để di động ở trên đầu xe.

“Đáp án là B.”

“Thật tốt quá, giúp tôi tra một máy theo dõi được không”

“Đương nhiên, số hiệu là”

“NR-21”

“Xin đợi lát.”

Rất nhanh Shona nghe thấy một chuỗi địa chỉ quen thuộc, xem ra Michelle vẫn còn đang ở nhà. “Tôi biết rồi, giúp tôi tìm một con đường tương đối gần được không Giao thông cực kém.”

“Được.”

...

“Thật xin lỗi đột nhiên lại quấy rầy ngài thế này.” Đối phương lễ phép tạ lỗi, nhưng lễ phép bên miệng không có nghĩa là hành vi cũng lễ phép.

Michelle ngồi ở một chiếc xe khác, lạnh lùng nhìn hắn. Ngay vừa rồi, cậu gần như bị cưỡng ép vào trong xe.

“Đây là thủ tục, ngài cũng là người nổi tiếng đương nhiên sẽ thông cảm, phải không.”

Michelle không nói gì, nhưng vẫn xem như là phối hợp giờ tay lên, người ngồi bên cạnh cậu dùng một cái máy dò xét bắt đầu quét qua người cậu.

“Các anh thế này chính là bắt cóc.” Rogers ngồi phía đối diện hung hăng trừng bọn họ. “Ngài Leipold làm như vậy không khỏi quá mất thân phận.”

“Chúng tôi cũng rất xin lỗi, nhưng lịch trình của ngài Leipold tương đối kín, ngài ấy vẫn mong muốn có thể quen với cậu Parker đây, cho nên vẫn mong hai vị thông cảm.” Đối phương khẽ cười.

Rogers liếc qua Michelle, rất sợ cậu sẽ có hành động quá khích nào đó.

Cũng may Michelle chỉ nhìn đối phương, ánh mắt lạnh lẽo, âm trầm.

Đột nhiên có tiếng tích tích vang lên, người kiểm tra dừng lại, đưa tay kéo dây cột tóc của Michelle ra.

“Đó là cái gì” Michelle không thể tin nổi nhìn cái dây.

Đối phương tiếp nhận dây buộc, vo tròn, hạ cửa kính xuống. Hắn mỉm cười, “Hình như có thứ gì đó không sạch sẽ dính ở trên.” Sau đó không đợi Michelle phản ứng, đã vứt dây cột tóc ra bên ngoài.

Sau đó xe bắt đầu khởi động.

Michelle từ từ khôi phục lại tinh thần, cuối cùng cậu cũng nhớ tới lời căn dặn của Shona: “Cứ để nguyên tóc đó đến khi chúng ta gặp nhau, được chứ Đáp ứng tôi.”

“Ngài Zaks”

“Là tôi, nói đi.” Shona kéo ông nghe đeo lên tai.

“Tình huống có chút bất thường, tín hiệu vừa rồi nó vẫn cứ nguyên đó không hề chuyển động.”

“Chuyển động đơn giản cũng không có sao” Đáy lòng căng thẳng, Shona khẽ siết tay.

“Không có. Ở chỗ tôi có thể đo chính xác.”

“Tôi sắp tới rồi.”

“Vậy ngài hãy cẩn thận một chút.”

“Không cần, tôi biết tại sao rồi.” Shona buông ống nhòm xuống, cái dây cột tóc kia bị ném trước cửa nhà Michelle.

Không có một giây dừng lại, anh lập tức xoay người quay về xe.

Lặng yên ngồi trước tay lái, con người xanh biếc của Shona khẽ chớp động, đột nhiên! Anh đập mạnh vào tay lái!

“Đồ ngốc!” Anh hung hăng thấp giọng mắng! “Có phiền phức lớn như thế cứ nhiên không nói cho tôi biết!”

Lúc này hiển nhiên không phải lúc để phát tiết tâm tình, Shona nhanh chóng khôi phục lại tinh thần, một lần nữa liên hệ lại với tình cảnh hiện tại, cầm lấy tai nghe: “Tôi cần tìm tung tích của chủ nhân căn nhà này.”

“Sợ rằng hơi trễ trở, chúng ta đã thoát ly LSA rồi, e là cần một chiếc vệ tinh mới được.”

Shona bắt đầu quay xe.

“Nếu như là ngài mở miệng có lẽ LSA sẽ đồng ý hợp tác.” Trợ lí do dự mở miệng.

“Tôi biết, mấy chuyện tính toán kĩ thuật giao hết cho cô, chờ tin tức của tôi được chứ”

“Đã biết.”

Hai mươi phút sau, Shona như gió phi vào phòng làm việc của Tử Hồ.

“Khách hiếm a,” Tử Hồ kinh ngạc vội vàng đứng lên. “Sao lại đột nhiên vậy”

“Thời gian của tôi không nhiều.” Shona khẽ gật đầu xin lỗi, “Tôi cần anh hỗ trợ, tôi muốn tìm tung tích một người, cần một chiếc vệ tinh.”

Tử Hồ kinh ngạc nhìn anh, “Cậu đang nói đùa à”

“Không tôi nghiêm túc đó.”

“Không thể nào.” Tử Hồ nghiêm mặt, “Cậu cũng từng là người của LSA, cậu nghĩ có khả năng sao”

“Nếu anh bằng lòng giúp đỡ thì có thể.”

“Cậu nhầm tôi với Siêu Nhân Tử Hồ rồi.” Tử Hồ xòe tay.

“Tôi biết quyền hạn của anh.”

Ánh mắt Tử Hồ liền sắc bén lên, hần đi ra phía sau tựa lưng lên sofa, “Như vậy vì sao tôi phải đồng ý”

“Đây mới là trọng điểm, nói điều kiện của anh đi.”

Sự thẳng thắn của Shona khiến Tử Hồ nhướn mi, hần cười xấu xa một cái, “Người quan trọng”

“Có lẽ anh nên tiết kiệm thời gian của chúng ta.”

“Được rồi.” Tử Hồ ngẩng đầu, ánh mắt lưu chuyển, hần tham lam liếm liếm môi, nhìn thẳng vào mắt Shona.

“Điều kiện của tôi... cậu vẫn biết đó.”

Shona mặt không đổi sắc gật đầu, không có chút chần chừ hay do dự.

“Thành giao.”

30. Chương 30

Đối diện với căn phòng khách trống trải là một tấm cửa sổ thủy tinh sát đất, chống đạn cực hiệu quả! Dưới ánh tà dương lúc chạng vạng, toàn bộ New York nhuộm màu cam được thu hết vào trong tầm mắt.

Sau khi người hầu đặt tách cà phê lên bàn, liền chỉ còn lại một mình Michelle trong phòng khách.

Cậu tùy ý ngồi trên ghế sofa trước cửa sổ, ngón tay vô ý gõ lên mặt bàn. Tầm mắt lại rơi vào tách cà phê kia.

Nếu như đợi người nợ tới, cậu hắt tách cà phê này qua, vậy nhất định sẽ có kịch hay để xem ha...

Cậu thấp giọng cười nhạt một cái, vẫn nên quý trọng cái sinh mạng của mình thôi... cậu hằng còn muốn sống để đi gặp Shona mà...

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, tấm màn đen từ từ hạ xuống, từ nơi này ngắm New York rực rỡ ánh đèn, phi thường mê người. Michelle đi tới tấm cửa thủy tinh lớn, trán dán lên kính, cảm thấy như nhìn vào cảnh sắc này có thể khiến cho con người ta say vậy. Hay là đáy lòng cậu thực sự mong muốn mình có thể say, tốt nhất là say đến bất tỉnh nhân sự, quên đi hết tất cả chuyện này...

“Đẹp thật nhỉ” Phía sau đột nhiên truyền tới một giọng nam dễ nghe. Michelle vội vàng xoay người.

“Michelle Parker Ngưỡng mộ đại danh đã lâu.” Đối phương khẽ cười, lễ độ gật đầu với cậu ra hiệu, ưu nhã búng ngón tay cho người hầu, rồi ngồi xuống trước chiếc ghế sofa rộng lớn trước cửa sổ.

Michelle thoáng chần chờ một lát, cũng ngồi xuống bên cạnh. Nhớ tới đánh giá của Anthony: “Vô cùng nam tính quyến rũ” Lại đánh giá người đàn ông trước mắt này, đôi chân thon dài thẳng tắp, vòng eo nhỏ gọn, ngũ quan hoàn mỹ sâu sắc. “Silver Leopold”

“Là tôi.” Silver khẽ cười, tay trái tiếp nhận ly rượu người hầu vừa đưa tới, “Rượu whisky”

“Không cần.” Michelle lạnh lùng quét qua hắn, trực tiếp quay đầu ánh mắt lại nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Silver nhướn mày, trong đôi mắt như thạch anh đen loé ra hứng thú dào dạt. “Đột nhiên lại mời cậu đến đây hi vọng không mang đến phiền phức gì cho cậu, rất lâu trước kia tôi đã xem qua tác phẩm của cậu, mái tóc đen qua vai để lại ấn tượng rất sâu sắc với tôi.”

Michelle không nói gì, vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ như cũ.

“Cảnh sắc nơi này không tồi ha, hồi đó tôi chỉ nhìn thoáng qua đã bị nó mê hoặc, đây là một thành phố rất quyến rũ.”

Michelle tựa ra phía sau, “Quyến rũ chỉ là biểu hiện giả dối, bên trong lại chứa đầy tội ác.”

“Tôi tưởng là cậu rất thích thành phố này chứ, nếu như tôi nhớ không lầm từ khi còn bé cậu đã một mình tới New York rồi.”

Trái tim Michelle nhảy một cái, có một loại cảm giác lạnh lạnh bị người ta nhìn thấu trong nháy mắt khiến tóc gáy cậu dựng thẳng. Có lẽ người này từ lâu đã điều tra cậu nhất thanh nhị sở rồi!

“Dựa vào chính mình dốc sức dựng lên một mảnh trời riêng thực sự rất giỏi, tôi rất kính phục người như vậy.” Silver mỉm cười nhìn thẳng vào cặp mắt lạnh lẽo của Michelle. “Nhưng nghe nói gần đây hình như không được thuận lợi cho lắm, phòng bán vé của một bộ điện ảnh có vẻ khá thê thảm với nhà đầu tư a. Tôi đang suy nghĩ, có lẽ tôi có thể giúp chút gì đó.”

Michelle không nói gì, Silver lộ ra nụ cười khoan dung, “Tôi rất muốn có một người bằng hữu như cậu, cho nên hi vọng tình hữu nghị của chúng ta có thể có một bắt đầu tốt đẹp.”

Đột nhiên! Michelle trực tiếp đứng dậy, “Lược bỏ mấy lời thừa thãi vô dụng này của anh đi, làm việc anh muốn làm, sau đó để tôi đi.”

Silver ngậy ngẩn cả người, nhưng lại nhanh chóng cong khoé môi, “Như vậy có vẻ cũng không tệ.”

Hắn giơ tay lên búng tách một cái, ánh mắt vẫn thuỷ chung dán vào mắt Michelle. “Đưa cậu Parker đây đến phòng ngủ. Ta uống xong rượu của ta.” Hắn giơ chén rượu trong tay lên ra hiệu.

Michelle không thèm liếc hắn thêm cái nào, trực tiếp theo người hầu đi ra ngoài.

Phong cách trong phòng ngủ cũng không khác biệt nhiều với phòng khách, xa hoa mà trống trải. Trước chiếc giường siêu lớn là tấm thảm dày, liền với cửa sổ sát đất ở phòng khách, rèm cửa dày tinh xảo buông ở phía trước.

Người hầu hơi khom người lui ra khỏi phòng, căn phòng ngủ trống trải chỉ còn lại một mình Michelle.

Đi dạo quanh một vòng bốn phía căn phòng, Michelle thở phào một hơi. Mờ mịt sờ soạng tóc mình, đây đúng là khởi nguồn của mọi phiền phức...

Căn phòng trống trải tràn ngập tiếng đồng hồ tích tắc, đến tận khi tiếng mở cửa thành linh vang lên.

Michelle lạnh lùng giương mắt nhìn ra cửa.

Một thân ảnh thon dài tựa ở cửa, ưu nhã giơ tay nâng ly rượu bật lên chiếc bàn bên cửa sổ. Gương mặt tinh xảo của Silver Leopold mang theo ý cười tiến sát lại gần. “Đã xem qua phòng này chưa Thỏ mẫn không?”

“Không tồi, chỉ ít không có đạo cụ kì quái gì đó.”

“Có thể yên tâm rồi” Silver ngồi xuống bên cạnh Michelle, tựa đầu lên thành ghế sofa, ánh mắt nghiền ngẫm, cứ nhìn chăm chú vào Michelle.

Michelle không trả lời câu hỏi của hắn, ánh mắt lại rơi trên chén rượu trên bàn. “Tôi tưởng anh nói muốn uống xong rượu của anh.”

“Đã uống xong, ly này là của cậu. Tôi thấy tâm tình cậu có vẻ không được tốt, nên tôi nghĩ cậu cần cái này.”

Cười khẩy một tiếng, “Dùng thuốc cũng quá tầm thường rồi, chẳng bằng cứ trực tiếp dùng sức mạnh cho nhanh.”

“Tiếc rằng tôi không giỏi thứ đó.”

“Vây à...” Michelle cầm ly rượu lên, ngón tay thon dài cầm lấy miệng ly lắc lắc. “Loại chuyện này, nếu như đối phương không thể phối hợp lại không thể ép buộc, sẽ rất khó tận hưởng.”

Silver lộ ra nụ cười xán lạn, “Tiếp cận trọng điểm chưa?”

Michelle trực tiếp đối mặt với ánh mắt của hắn, “Không cần thuốc, tôi vẫn có thể phối hợp.”

“Điều kiện”

“Làm cho tôi thoát khỏi Anthony.”

“Cậu sẽ hối hận đó.”

“...” Michelle sững sờ! Bàn tay cầm cái ly không khỏi siết chặt thêm một chút! “Cái gì?”

“Tôi đã điều tra về cậu.” Silver làm một thủ thế xin lỗi. “Cậu và Anthony có lui tới tôi cũng biết. Thế nhưng Michelle à, cậu biết không Bản điều tra mà tôi nhận được còn toàn diện hơn một chút, tôi còn biết cậu cũng không quá thông minh... cho nên khiến tôi đoán sai cậu đang nghĩ gì...”

Silver đi tới trước mặt Michelle, đưa tay tiếp nhận ly rượu nắm cứng ngắc trong tay Michelle, đặt lại lên bàn.

“Cậu muốn trước lợi dụng tôi để thoát khỏi Anthony, mà gia hỏa tôi đây chỉ vì háo sắc mà sản sinh ra hứng thú với cậu là lựa chọn tốt nhất”

Con người cơ rút một trận, hắn đã nói trúng đáy lòng Michelle!

“Nói thật, Michelle, tôi tán thưởng tinh thần này của cậu, nhưng không dám cho lời khen tặng, cậu không biết sâu cạn như vậy, không sợ sẽ bị cuốn vào vũng bùn không thể thoát ra sao” Silver cười nhìn cậu.

Hắn đưa tay khoác lên vai Michelle, thân thể cứng ngắc của Michelle vô ý thức giật ra. Khẽ nhướn mi, Silver lùi lại, vừa xoay người đi đến giường, vừa tháo cà vạt. “Vẫn nên suy xét một chút đến ly rượu kia đi, chí ít nó sẽ khiến chúng ta có một buổi tối vui vẻ.”

Thản nhiên tự đắc ngồi lên giường, Silver nhìn về phía Michelle vẫn còn đang ngây ngốc ở cửa.

Sau một hồi yên lặng, cuối cùng Michelle cũng đi về phía chiếc giường.

Chú ý tới cậu không cầm ly rượu, Silver không khỏi nhướn mi.

Đứng thẳng trước mặt Silver, ánh mắt Michelle lạnh lùng mà kiên nghị:

“Đúng vậy, tôi không thông minh. Nhưng cuộc sống của tôi không phải thứ mà loại người như anh có thể hiểu, nếu là câu hỏi lựa chọn, tôi cũng muốn đi đường vòng không giao du với kẻ xấu. Nhưng cuộc sống của tôi chưa bao giờ là câu hỏi lựa chọn. Nếu không nắm chặt sẽ không có cách nào sống sót, cái cảm giác bị cuộc sống không ngừng đẩy đến vách núi người như anh sao có thể hiểu! Hôm nay, nếu tôi hiểu được nông cạn tôi đã không phải ở chỗ này. Nhưng cho phép tôi được lựa chọn sao! Nếu tôi không đến anh sẽ bỏ qua tôi Còn lưu cho tôi một con đường sống sao”

Michelle bỗng nhiên giật nút áo, từng chiếc cúc bởi lực mạnh mà nhảy mất bật vào không trung. Lòng ngực trần trụi dưới ngọn đèn loé ra màu đồng cổ sáng bóng.

“Điều kiện của tôi không đổi, giúp tôi thoát khỏi Anthony, tôi cam đoan phối hợp.”

Mí mắt Silver rũ xuống, nhẹ nhàng cong khoé miệng.

“Được rồi, thành giao.”

31. Chương 31

Silver ngồi dậy, lấy tay kéo vài sợi tóc đen của Michelle, nhìn từng sợi tóc lướt qua từng đầu ngón tay, mỉm cười: “Thực sự rất đẹp, tôi đã nhìn thấy tóc cậu ở hành lang bệnh viện.”

Cảm giác như đã từng quen biết khiến đáy lòng Michelle chấn động, tình cảnh ban đầu cùng với Shona hiện về trước mắt.

“Sao vậy, sao an tĩnh thế” Silver vươn tay đặt lên lưng Michelle.

“...Cảm ơn.” Michelle không được tự nhiên lắm, cậu thực sự không nghĩ tới Silver còn có tâm tư mà chế tạo không khí.

Michelle ngẩng đầu nhìn Silver: “Tóc của anh cũng rất đẹp.”

“Bởi vì tôi thích tóc đen.” Silver cười ưu nhã, đưa tay vờ vờ vài sợi tóc xoa trên vai mình, cúi đầu nhẹ nhàng in lại nụ hôn lên tóc Michelle, đột nhiên, Silver khựng lại, hắn đưa tay gỡ gỡ mũi mình: “Đúng rồi, có một tin tức tốt cho cậu.”

Tóc gáy Michelle đột nhiên dựng thẳng!

“Lần này, cậu ở trên.” Silver khẽ cười nghiêng người hôn lên mặt Michelle.

...Cái gì!...

Hai mắt lập tức trợn lớn, Michelle nhất thời không biết phải tiêu hoá tin tức này thế nào...

Thừa lúc Michelle đang ngốc lảng, nụ hôn của Silver chậm rãi chuyển xuống cổ cậu, theo đó mở rộng cổ áo cậu xuống phía dưới.

Cảm giác phản cảm bất ngờ ập tới khiến Michelle phục hồi lại tinh thần, hai tay không tự chủ được siết thành quyền, cậu nỗ lực khắc chế xung động muốn đẩy đối phương ra.

Không phải mùi hương xà phòng thơm mát.

Không phải nhiệt độ cơ thể dễ chịu.

Không phải xúc cảm này,

Tất cả đều không đúng!!

Tại sao!

Từ khi nào, mấy chuyện *** không tình yêu này đối với cậu lại trở nên khó nuốt như thế...

Lòng vừa nghĩ, Michelle đột nhiên nắm lấy vai Silver, ngăn chặn đôi môi của hắn!

Nếu khó có thể chịu được thì cứ thẳng thắn để cậu đến nắm giữ thế chủ động!

“...Ừm...” Silver hơi bối rối khẽ lui về phía sau, cuối cùng hai đôi môi cũng tách ra. Nhưng hoàn toàn không để cho hắn có cơ hội nói, Michelle tiến lên một phát kéo áo trong của hắn ra, cúi đầu hôn lên xương quai xanh của hắn, cũng lợi dụng cơ hội Silver lui sau khiến trọng tâm bất ổn, lập tức áp hắn ngã ra giường!

“...Chờ, chờ một chút... quá, nhanh...” Silver lắc lư thân thể lui về phía sau.

“Không đúng sao” Michelle vừa mút vào bờ xương quai xanh tinh xảo của hắn, vừa dùng tay vuốt ve ngực ngấn. “Không, không phải, gớm đã.” Silver cứ nhiên lại bắt đầu hoảng loạn.

Tay Michelle không ngừng di chuyển xuống phía dưới, trượt theo sườn eo, ngay một khắc khi tiến tới đai lưng!

Đột nhiên trời đất quay cuồng!

Lúc cậu còn chưa kịp phản ứng xem có chuyện gì, Silver đã đẩy cậu rồi lao thẳng ra khỏi phòng!!

Xoa xoa bờ vai đau đớn, Michelle mơ mơ màng màng từ trên mặt đất đứng lên, cậu quả thực không thể tin nổi những gì vừa xảy ra!! Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy!!

Ló đầu ra khỏi cửa, nhìn bóng dáng Silver chạy điên cuồng...

Rồi sau đó là tiếng nồn mưa rõ ràng...

...

Linh quang vừa hiện!

Một vài kinh nghiệm lượn qua trước mắt!

“Ha ha ha ha ha.” Cậu không thể ức chế mà cười lăn lộn! Cười đến ngã trái ngã phải, nghiêng trước ngã sau, cuối cùng phải vịn vào khung cửa.

Mọi khẩn trương, chán ghét, khuất nhục toàn bộ bay biến sạch bách! Gia hỏa kia, gia hỏa ép buộc cậu đến cư nhiên bị cậu hôn đến phun ra!

Ha!

Cười đến mức mắt híp cả lại, đến nỗi hoàn toàn không chú ý tới người đàn ông đang hiếu kì nhìn mình. Mãi đến khi có một giọng nói khêu gợi vang lên phía trên đầu.

“Cậu,” Người đàn ông kia hoang mang nhìn cậu, “Cậu đã làm gì với hắn”

Lúc này Michelle mới thu lại nụ cười, vội vàng đứng thẳng lưng, giơ một tay lên làm ra biểu tình vô tội, “Tôi thề là cái gì tôi cũng chưa từng làm.”

Người đàn ông đứng ở cửa có diện mạo của người Bắc Âu điển hình, mái tóc vàng kim, màu da nhàn nhạt, tỏa ra hơi thở nguy hiểm giống y đúc Silver. Vật hợp theo loài à Michelle nhướn nhướn mi.

“Hai người vừa” Người đàn ông tóc vàng nghi hoặc nhìn về phương hướng của Silver, rồi lại nhìn cậu.

“Tôi thề là tôi không có bất kì trò đùa nào.” Michelle nghiêm túc nói, “Tôi gần như còn chưa từng làm cái gì, sắc mặt hắn đã đại biến rồi.”

“Cậu là...”

“Michelle Parker, một tiểu minh tinh rất vinh hạnh được để mắt coi trọng.” Trong lời nói của Michelle tràn ngập châm chọc chua ngoa.

Đối phương chăm chú nhìn cậu một lát, “Cậu rất không tình nguyện à” Chìa tay rất tự nhiên đưa cho Michelle một điều thuốc.

Xem ra tâm tình của cậu đều viết hết trên mặt, Michelle chỉ có thể bất đắc dĩ cười, tiếp nhận điều thuốc trên tay Ivan châm lên, không còn cái gì đúng lúc hơn cái này, lúc này đây nếu bên trong có ma túy Michelle cũng sẽ nhận không chút do dự.

Rút một ngụm thật sâu, đầu óc mới bắt đầu tỉnh táo lại. Cậu chăm chú nhìn đối phương “Hôm nay tôi, có thể sống trở về chứ” Silver không đạt được mục đích trước mặt cậu, lại còn làm mất thể diện, không biết người này liệu có thể thẹn quá thành giận không.

“Sao vậy Sợ chết Có chuyện gì không thể từ bỏ sao”

“Có người không thể từ bỏ.” Không cần suy nghĩ thốt ra. Không còn cô độc trôi dạt nữa, trong sinh mệnh của cậu đã có ràng buộc không thể chia lìa.

Người đàn ông tóc vàng cười gian, “Lát nữa sẽ có chuyện khiến cậu phải giật mình.” Gã bí hiểm nhướn mi, xoay người đến gần tấm cửa thủy tinh trong phòng khách, nhét mình vào chiếc ghế sofa siêu lớn, tự nhiên cứ như ở nhà mình.

Michelle tựa lên khung cửa hút từng ngụm từng ngụm thuốc, hơi bất an nhìn về phía phương hướng Silver chạy đi.

Cuối cùng Silver cũng trở về, người hầu liền lập tức rót một chén nước đưa sang.

Hắn phiến muện ngã lên chiếc ghế bên kia, mái tóc đen buông xoã trước mắt, thoạt nhìn như bị đả kích rất lớn.

Michelle quan sát vẻ mặt của hắn, không nắm được suy nghĩ của hắn, không dám tiến lên cũng không dám lên tiếng.

Nhất thời sự yên lặng tràn ngập căn phòng khách, tiếng động quét tước phòng vệ sinh phía xa xa lại trở lên đặc biệt rõ ràng.

Cuối cùng, người đàn ông tóc vàng kia không kiên nhẫn nổi nhú mày đánh vỡ sự yên lặng “Ê, người ta còn chờ cậu kìa.” Gã hất mặt về phía Michelle.

Michelle dập thuốc, miễn cưỡng đi tới trước mặt Silver, “Vừa rồi, anh là...”

“Xin lỗi.” Silver cắt đứt lời cậu, ngữ khí chân thành tha thiết lại đáng tin.

Michelle hoàn toàn không ngờ hắn sẽ nói như vậy, không tức giận cũng không âm ngoan bức ép, nhất thời cậu không biết phải làm sao. “Không, không có gì.” Cậu còn chưa quên lễ độ của mình, không được tự nhiên mà gãi gãi mũi.

Cuối cùng cậu vẫn nhịn không được hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Có phải anh, chưa từng làm với đàn ông không a”

“Ha” Người đàn ông tóc vàng bên cạnh cười lẫn lộn, “Thật chỉ có cậu, chơi minh tinh, chuyện buồn nôn thế này cũng xảy ra trên người cậu a. Rõ ràng bản chất là dị tính luyến.”

Câu dị tính luyến này khiến Michelle hoàn toàn yên lòng...

Silver ảo não nhìn gã, “Bởi vì anh hai mấy ngày nay đều đang luyện hát, cho nên tôi mới có thể...”

“Anh hai anh luyện hát thì liên quan gì đến chuyện anh tìm người lên giường chứ” Michelle trước tiên thả lỏng ra, rồi trực tiếp ngồi đối diện hắn.

“Anh hai một chút xú về khoản ca hát cũng không được trời phú cho, nhưng hấn nói cường giả không nên có nhược điểm, cho nên mấy ngày nay đều nỗ lực luyện tập. Tôi suy nghĩ một lát, nhược điểm lớn nhất của tôi là không thể chịu được làm cùng đàn ông. Cho nên...” Silver hữu khí vô lực nói.

“Ngu ngốc a, không thể làm thì không thể làm thôi, cái này thì tính là nhược điểm đích gì a” Michelle chịu không nổi khinh thường.

“Tôi vốn nghĩ, nếu có ngày nào đó bị người ta bắt cóc sau đó bị đàn ông cường bạo chí ít có thể hưởng thụ một chút.”

Ba người đều không nói gì, trong căn phòng trống trải có chút yên lặng.

Có lẽ mỗi người đều có phiền phức và xót xa của riêng mình, nhưng trái tim Michelle lại hoàn toàn thờ ơ.

Chính bởi vì ý tưởng đột phá như vậy, liền đơn giản làm náo loạn cuộc sống của cậu. Người thế này mới chân chính là người cùng đường với Anthony...

Lần này là Silver đánh vỡ yên lặng, “Hai người hấn cũng chưa ăn gì nhỉ Cùng ăn nhé.” Hấn phát phát tay ra phía sau, hai người hầu cạnh cửa lập tức khom người lui ra ngoài.

Một bàn ăn nhanh chóng được đẩy vào.

“Tôi thích phong cảnh này.” Người đàn ông tóc vàng nhìn tấm cửa thủy tinh thật lớn trước mắt. Silver dùng tay ra hiệu, bàn ăn lập tức được bố trí ngay trước cửa sổ.

Vô luận như thế nào, kết cục cũng đều tốt hơn gấp bội cậu tưởng tượng, Michelle không kiêng nể gì cả vui vẻ nâng chén: “Cụng ly, vì anh là dị tính luyện.”

“Vậy cậu là...” Người đàn ông tóc vàng hiếu kì nhìn cậu.

“Tôi là song tính luyện.”

“Ách Kì quái nha, sao đối mặt với Silver cậu không động lòng” Gã kinh ngạc nhìn Michelle lại nhìn Silver.

“Bởi hiện tại tôi chỉ muốn làm cùng một người.” Nụ cười của Michelle thản nhiên mà thư giãn, mang theo hương vị hạnh phúc và sáng chói.

“Chỉ muốn làm với một người Là người yêu cậu đi.” Silver cười bí hiểm, bắt đầu động thủ tiêu hoá thức ăn.

“Đúng vậy. Một người tôi rất yêu.” Ngập trái tim, đầy trong mắt, diện mạo dù có đẹp nữa cũng không bằng túi da trong mắt cậu. Lúc này cậu chỉ muốn mau mau kết thúc tất cả mọi phiền phức, trở về bên Shona, nói với anh, dù đến tận chân trời cậu cũng nhất định phải cùng anh.

“Ngài Leipold, điện thoại của ngài.” Một người hầu cắt đứt mạch suy nghĩ bay xa của Michelle.

“Ngài Felsted, quả là ngoài ý muốn nha.” Silver vừa tiếp điện thoại, vừa cười nhìn người đàn ông tóc vàng.

Anthony Felsted!! Michelle giật mình cương cứng tại chỗ. Tại sao! Tại sao! Tại sao lúc này lão mới gọi đến!

Tình hình dường như quay nhanh trở lại, trái tim cậu lại lần nữa kéo căng!

Người đàn ông tóc vàng nguy hiểm nheo mắt lại, cầm ly rượu đứng lên, đến trước cửa sổ ngắm cảnh đêm ở New York.

“Là vậy a, được. Ha ha, thật đúng là hiểu lầm mà.”

“...”

“Ngài yên tâm đi, tôi sẽ để cậu ta bình an.”

“...”

“Cũng chúc ngài ngủ ngon.” Silver ưu nhã buông điện thoại, người hầu lập tức chuyển điện thoại đi.

Hấn quay sang Michelle, “Thế diện của cậu thật lớn nha, đến cả Anthony Felsted cũng phải tự mình gọi tới quan tâm. Không ngờ a, cậu còn là một nhân vật quan trọng.” Ngữ điệu rất khách khí, nhưng ẩn giấu tàn nhẫn kinh người.

Michelle không khỏi rùng mình một cái, cậu cố gắng khê động khoé miệng nặn ra nụ cười gượng gạo, “Chỉ chút giao tình mà thôi, trước đây tôi đã từng hẹn hò với con gái ông ta, cuối cùng thành công khuyên nhủ con gái ông ta từ bỏ ý nghĩ kết hôn với tôi. Vậy thôi.” Cậu nhún vai. Cố sức khiến mình thật tự nhiên.

“Anthony cư nhiên không giết cậu Cậu có thể xem như là một câu truyện cười của lão rồi.”

“Ha ha.” Michelle vẫn cười gượng.

“Nhưng mà,” Trong lúc thần không biết quỷ không hay tên đàn ông tóc vàng đột nhiên xuất hiện phía sau Michelle! Một tay đặt lên vai cậu, hòng súng lạnh lẽo dí ngay trên cái trán đã toát ra mồ hôi lạnh của cậu, “Michelle à, sao cậu có thể không biết Anthony chứ, lão ta sao có thể vì một phế vật không chỗ hữu dụng mà gọi điện đến quan tâm chứ.” Miệng gã cong lên thành một độ cung trí mạng mà mê hoặc. “Bảo bối, thả lỏng chút đi. Chỉ cần nói ra vài câu nói thật thôi. Rất dễ mà, nói đi.”

Đường như không còn chừa đường lui nào cho cậu...

Michelle giật giật khoé miệng cười cười, “Tôi, tôi không muốn cuốn vào nhưng tranh chấp giữa hắc đạo các người.”

“Cậu cho là Anthony sẽ cho cậu thoát thân sao” Silver buồn cười nhìn cậu.

Đầu như bọn họ, từ trước tới giờ cậu chưa bao giờ thắng...

Cuối cùng, Michelle bắt đầu dĩ lỏng vai, “Được rồi, một người bạn của tôi bị một tên gia hỏa tên là Violet giết chết. Lúc đó tôi chỉ một lòng muốn báo thù, thế nên Anthony liền giới thiệu một sát thủ cho tôi, tôi liền thuê người đó giết tên Violet kia. Sau đó tôi mới biết tên Violet đó thực ra là một nhân vật rất quan trọng của mafia. Tôi đoán đại khái Anthony rất mong muốn hắn chết, cho nên mới đúng lúc thông qua tôi mà mượn đao giết người. Bây giờ lão lưu tôi có lẽ là muốn đợi đến lúc cần thiết giao tôi ra. Đến lúc đó lão có thể tẩy sạch bách mọi quan hệ với vụ mưu sát này.” Cậu vô thức tránh đi chuyện về Shona.

“Violet” Người đàn ông tóc vàng sững sốt một lát, hòng súng từ từ rời khỏi trán cậu, trong mắt gã lộ ra tia sáng báo thù tham lam. “Thì ra lão gia hỏa kia bắt tay với gia tộc Janelle của mafia là để diệt trừ Violet. Nếu gia hỏa kia còn sống, Anthony nằm mơ cũng đừng mong lẫn sân vào Châu Âu.”

Sau khi lẩm bẩm như tự nói, gã một lần nữa ngồi xuống, cầm lấy dao đĩa, ưu nhã cắt tảng thịt bò trong tay, lúc này gã tựa như một con báo lười nhác, đang chờ đợi thời khắc cắn chết đối phương, cuối cùng để gã nhìn thấy đối phương vươn cái cổ trơn bóng ra!

Michelle nhìn dáng vẻ của gã, mồ hôi lạnh lại tuôn! Cậu cảm thấy một vòng xoáy nước thật lớn đang hiện ra ngay trước mắt cậu, từng bước cuốn cậu vào trong!

Silver nhìn mặt Michelle, nhớ lại lời cậu nói: thứ tôi đối mặt từ trước đến giờ chưa bao giờ là câu hỏi lựa chọn!

Bộ dáng cậu khi đó vẫn quanh quẩn trong đầu hắn, “Michelle, nếu cậu thấy khó xử, có thể không cần cuốn vào.” Đột nhiên, Silver lên tiếng.

“Anh nói cái gì” Người đàn ông tóc vàng hô lên trước khi Michelle kịp hô.

“Đây là tôi nợ cậu ấy, lúc trước tôi đã không để ý đến tâm tình cậu ấy mà đã gọi cậu ấy đến,” hắn quay sang Michelle “Trước lúc cậu tới nhất định rất bối rối ha, coi như tôi bồi tội với cậu đi.”

Từ lần đầu nhìn thấy Silver tới giờ, lần đầu tiên Michelle cảm thấy hắn cũng là con người rõ ràng. “Cảm ơn...”

“Haiz.” Người đàn ông tóc vàng khẽ than. Xem ra lời Silver nói khiến tất cả mọi việc này thành kết cục đã định.

“Được rồi, cái chết của Violet tôi cũng biết, xem thủ pháp đó hẳn là do Hoả Lang làm ha Sao cậu có thể mời được anh ta vậy” Silver hiếu kì hỏi.

“Kia chính là sát thủ số một đó.” Người đàn ông tóc vàng nhướn mi “Nghe nói giá cả kinh người lại phải có một cây súng đẳng cấp mới có thể mời anh ta ra trận.”

“Ha ha” Michelle cười cười, danh tiếng của Shona thật đúng là không nhỏ... “Là Anthony giúp tôi liên hệ đến anh ta.”

“Sát thủ như thế này sao LSA các cậu có thể bỏ qua a Hân là nên thu về cho mình dùng chứ.” Người đàn ông tóc vàng quay sang Silver.

Đổi phương lại đặc ý mà cười bí hiểm, “Anh ta vốn là do LSA bồi dưỡng nên.”

!!!!!!!!!!!!

“Cái gì!!” Đột nhiên Michelle trợn trừng mắt, cái dao trên tay “keeng” một tiếng rơi xuống bàn.

“Chính xác là người của LSA, năm đó thành tích của anh ta chính là tốt đến dọa người. Sao vậy, cậu rất quen thân với anh ta sao” Silver kì quái nhìn Michelle.

“Àn.” Cúi đầu lên tiếng, trong lòng Michelle loạn như ma, cậu ra sức ổn định tâm tình, nhưng hình như có cái gì đó đang túm lấy tim cậu, cậu biết có một vấn đề ngay bên miệng, gần như sắp thốt ra!

“Vậy ư, vậy thay tôi hỏi thăm anh ta.” Silver vui vẻ nói, “Cứ nói với anh ta là mối tình đầu của anh ta có lời hỏi thăm.”

“Cái gì!!!!!!”

Lần này Michelle hoàn toàn hét toáng lên!!!!!!

Đường nhìn không thể khống chế gắt gao nhìn chăm chăm vào Silver! Có cái gì đó tắc ở cổ họng, một cái bóng mờ mờ phảng phất từ từ hiện lên rõ ràng hơn! Đủ loại ý niệm chưa thành hình chợt loé mà qua trong đầu, lại khiến cậu liều mạng muốn tóm lấy!

Đột nhiên! Tầm nhìn mờ mịt của cậu cuối cùng cũng tìm được tiêu điểm! Cậu nhìn chăm chăm vào mái tóc đen của Silver, như là phát hiện ra điều gì, đôi mắt phun ra lửa giận!! Con dao do nắm quá chặt mà hơi rung rung!

Cậu cảm thấy đáy lòng đang điên cuồng gào thét! Nhưng cậu lại không nghe thấy tiếng la của mình! Phảng phất như có một tờ giấy mỏng manh chắn trước mặt kẻ đang đưa, trong nháy mắt cậu gần như có thể nghe thấy chân tướng của chính mình! Chỉ cần vươn tay là có thể bắt được, nhưng cánh tay lại nặng tựa ngàn cân, làm cách nào cũng không thể nâng lên!

Người đàn ông tóc vàng nghi hoặc nhìn cậu, “Cậu...”

Bình một tiếng! Dây đàn căng trong não đứt đôi!

Cậu dùng sức vươn tay tóm lấy tờ giấy mỏng manh trong đầu...

Michelle cầm mạnh con dao xuống mặt bàn. Đứng bật dậy. Cái ghế! Ngã ngửa ra đất.

“Tôi có thể đi được chưa, ngài Leipold.” Cậu nghe thấy giọng nói lạnh lùng của mình.

“Có thể, vậy Michelle tôi gọi người đưa...”

Không đợi Silver nói xong, Michelle đã không khống chế nổi mình, cũng không quay đầu lại lao ra ngoài! Chạy như điên cậu mở mắt trợn trừng nhìn những mảnh giấy mỏng bong ra từng mảng, nhìn những phòng đoán trần trụi của mình...

Trong trí nhớ, màu tóc ngắn gọn của Nala Hayden, cái miệng xinh đẹp: “Ha ha, Shona chưa nói qua với anh à. Xem ra hai người cũng không thân thiết lắm nhỉ.”

Là cậu không có cách nào tiến gần trái tim Shona...

“Anh không biết sao Mối tình đầu của Shona là đàn ông nga.”

Hiện tại cậu thấy rồi, là một người đàn ông rất quyến rũ...

“Anh ấy còn bởi vậy mà bị tổ chức khai trừ.”

Anh nhất định rất yêu người đàn ông kia... cho dù bị khai trừ khỏi tổ chức cũng không thể dằn nén được tình yêu của mình sao...

“Bởi vì người anh ấy yêu là cấp trên của anh.”

Người đàn ông vĩnh viễn không có khả năng đạt được kia sao... người dị tính luyện chỉ cần bị đồng tính luyện hôn thôi cũng có thể nôn mửa kia... người đàn ông gợi cảm anh tuần kia... mối quan hệ chức vụ khiến anh không chỗ dung thân trong tổ chức kia...

Ha! Yêu cấp trên của mình...

Yêu một người đàn ông anh vĩnh viễn không có khả năng đạt được...

Ha! Ha! Ha! Ha!

Michelle đột nhiên dừng lại điên cuồng cười!

Anh sớm biết mình không thể chiếm được đúng không Cho nên cùng với mỗi ngày đối mặt không bằng triệt để giải thoát sao

Nhưng anh không thể quên đúng không...

Bằng không thì anh sẽ không cùng một chỗ với tôi... cùng là tóc đen... đây mới là nguyên nhân đúng không...

Trái tim dường như không chịu đựng nổi, cậu tựa vào tường dùng sức túm ngực mình, hít sâu, nhưng trái tim vẫn đau đớn như bị thiêu cháy!

Buổi sáng, ngón trở thon dài quấn lấy tóc cậu...

Dưới ánh mắt động tình đó, anh vươn tay kéo tóc cậu...

Giữa lúc tình cảm mãnh liệt, tay anh lướt qua đầu cậu...

Rốt cuộc con mắt anh xuyên thấu qua cậu nhìn thấy ai!!!!!!!!!!

Michelle khó chịu nhắm mắt lại, cậu không tiếp nhận nổi, không tiếp nhận nổi! Vậy cảm tình trân quý cậu cố gắng, cố gắng, liều mạng túm lấy, khổ cực đạt được lại tính là gì đây! Là nỗi hoài niệm của anh với mối tình đầu sao!!!

Đột nhiên đầu truyền đến cơn đau nhức! Trước mắt tối sầm, ý thức từ từ rời khỏi cậu...

32. Chương 32

Từ trước tới giờ chưa từng có khi nào lại mệt mỏi thế này, Michelle lặng lẽ ngẫm nghĩ, cho dù bị Shona chĩa nòng súng vào cậu cũng chỉ nghĩ chết thì chết mà thôi...

Cậu lạnh lùng nhìn trần nhà, thở hắt miệng, đôi môi khô khốc nứt nẻ, chỉ có thể phát ra một tiếng khàn khàn rất nhỏ.

“Muốn nước à” Bên tai vang lên giọng nói nhu hòa, tiếng nước chảy mê người vang lên ngay sau đó.

Giọng nói của anh, dịu dàng khiến người ta muốn khóc, Michelle lặng lẽ nghĩ, đôi mắt tại không thể chớp dù chỉ một cái. Đến tận khi Shona đưa nước tới bên miệng cậu, cậu vẫn còn đang lặng lẽ nhìn trần nhà.

Thời gian dường như từ từ quay chậm lại giữa hai người, đến khi dừng hẳn. Shona vẫn đang kiên trì cầm cốc nước, mái tóc đỏ như máu khẽ đong đưa trước mắt.

Hồi lâu, cuối cùng Michelle cũng chậm rãi lên tiếng: “Tôi... đã nói cho bọn họ.”

Shona nghi hoặc khẽ nghiêng đầu.

“Anh không nên cứu tôi ra, tôi đã nói hết với bọn họ, tôi giúp bọn họ làm bức chân dung phác họa, sau đó từ trong bốn bức ảnh chụp nhận diện anh.” Cậu vươn ngón trở điểm một cái giữa không trung, làm một động tác chỉ ra và xác nhận, ngón tay đong đưa khẽ run run khó có thể nhận thấy, dừng lại một lát, Michelle

xoay người nhìn ra tấm cửa sổ sát đất, ánh nắng chói mắt khiến cậu nhắm mắt lại, không biết ánh nắng gay gắt như vậy có thể hoà tan được cậu ra không đây

Lông mi khẽ chớp, Shona lặng đi một lát, vươn tay hạ cốc xuống: “Uống ngụm nước đi.”

Chết tiệt... Michelle âm thầm mắng một câu, đột nhiên ngồi bật dậy! Đoạt lấy cái cốc nốc cạn sạch! “Con mịa nó anh có nghe chuông không đó! Tôi đã nói cho Anthony biết tướng mạo của anh, hiện tại ảnh chụp của anh có thể đã đăng lên mạng được treo với giá cao! Thậm chí có thể đã có một tổ chức nào đó phát lệnh truy nã rồi! Mịa nó, rốt cuộc anh có hiểu không đó!” Cậu túm áo Shona, kéo mạnh đến trước mặt, nhìn thẳng vào đôi mắt xanh lục của Shona.

“Tôi nói rồi tôi ghét em nói tục.” Shona khẽ nhú mi, nhưng không giật tay cậu ra, mà mặc cậu.

Michelle nhìn chăm chăm rất lâu vào mắt Shona, khuôn mặt bình tĩnh, nhu hoà, thoải mái kia khiến người ta... muốn khóc...

“Tôi... thực sự đã nói với bọn họ.”

“Tôi đã biết.”

“...”

“Em ngủ tiếp nhé Tôi trông chừng.”

“Tại sao anh không giết tôi”

“Vì sao phải giết em”

“Ngay từ đầu anh nên diệt khẩu.”

“Tôi biết không phải do em tự nguyện.”

Michelle vung tay xuống, cúi đầu, cặp mắt nhìn chòng chọc vào cúc áo trước ngực Shona, “Tôi tự nguyện, tôi rất tự nhiên mà nói ra, bọn họ thậm chí còn chưa dùng súng dĩa vào đầu tôi...”

“Tôi thấy bọn họ dùng thuốc gây ảo giác.” Shona ngắt lời cậu. “Tôi thấy trong phòng rải rác thuốc gây ảo giác, cho dù là tôi trong tình huống đó cũng chỉ có thể phối hợp với bọn họ. Cho nên đây không phải lỗi của em.”

Shona xoa xoa tóc Michelle, ôm cậu vào lòng, “Nói cho tôi biết bọn họ còn làm gì với em nữa không”

“Không, cái gì họ cũng chưa từng làm.” Là lỗi của tôi... Michelle rúc đầu vào lòng Shona, cậu biết lúc đó chính cậu chủ động nói cho lão già về tướng mạo của Shona!

Cậu còn nhớ rõ cảm giác khi đó, sau khi kim tiêm cắm vào da thịt cậu, cậu sản sinh ra hận ý cường liệt!

Cậu hận Shona lợi dụng cậu!

Cậu hận anh thông qua cậu để thấy một người đàn ông khác!

Cậu hận anh mỗi lần xoa tóc cậu thì đều mang theo biểu tình nhu hoà đó!

Hận ý sâu sắc này khiến cậu mặc kệ tất cả muốn đưa Shona đến chỗ chết!!

Dưới ảnh hưởng của thuốc gây ảo giác, tiềm thức đè nén dưới đáy lòng dưng mãnh trào ra!

Nhưng cậu không có dụng khí nói ra miệng, có thể được quay về với cái ôm ấp của Shona khiến cậu không còn sức lực mở miệng...

Thế thân cũng được, chỉ cần cái ôm ấm áp của người này, thần thái ôn nhu của người này, nhiệt độ cơ thể của người này khiến người ta tĩnh tâm...

Shona khẽ hôn lên đỉnh đầu cậu, sau đó xuống mặt, nhẹ nhàng trấn an cậu, cho đến khi môi hai người chạm nhau! Shona bỗng nhiên đẩy Michelle ngã lên giường!

Nụ hôn điên cuồng nồng nhiệt khiến Michelle choáng váng! Cậu theo bản năng đáp lại nhiệt tình của Shona, vòng tay ôm chặt lấy cổ Shona.

Trong mơ hồ Michelle cứ nhiên cảm thấy Shona đang sợ, cậu chợt nghĩ, liệu có phải Michelle đang tìm kiếm một cảm giác an toàn trong nụ hôn nồng nhiệt này Cậu mê man muốn nhìn rõ đôi mắt Shona.

Lại bỗng nhiên giật mình! Cậu thấy tay Shona đang vuốt ve tóc cậu, từng sợi tóc đen lướt qua kẽ tay anh, đen đến mức khiến người ta nghẹt thở!

“Buông!!” Gần như dùng hết toàn bộ sức lực, Michelle đánh một quyền vào mặt Shona!

Hai người đều sững sốt!

Tựa như thủy triều rút, dòng máu trong cơ thể chợt lạnh đi, Shona bỗng nhiên cảm thấy ớn lạnh từ đáy lòng, anh quay đầu, lẳng lặng nhìn Michelle.

“Rốt cuộc xảy ra chuyện gì Bọn họ... đã làm gì với em”

Cái gì cũng chưa làm, tôi chỉ thấy trong mắt anh người mà anh muốn nhìn kia...

Người anh hôn, rốt cuộc là ai

Michelle mở miệng, nhưng không phát ra âm thanh, cậu, không hỏi ra miệng được...

“Cái gì cũng chưa xảy ra.” Sau khi nói những lời này, cậu không còn khí lực nữa, xoay người sang chỗ khác vùi cả người vào chăn, giọng nói trầm muộn xuyên qua cái gối truyền ra, “Tôi chỉ không muốn làm mà thôi.”

Đến gối đầu cũng toàn là khí tức của Shona, cậu cảm thấy nếu như bây giờ đối mặt với Shona, cậu nhất định sẽ khóc mất. Mịa nó! Cậu thật là uất ức mà.

Hồi lâu, Michelle mới mở miệng: “Rogers đâu Anh cũng cứu anh ta ra rồi chứ”

“Àn, anh ta rất bình an.”

“Để tôi ở một mình được không.”

“Có thể, nhưng Michelle em phải nói thật với tôi, em bị trói đi ba ngày này rốt cuộc đã xảy ra cái gì”

“Cái gì cũng chưa xảy ra.” Khẳng định mà quyết tuyệt.

Shona hơi điều chỉnh hô hấp của mình, “Ngày mai tôi phải xuất hành đi tham gia một buổi hoà đàm, tôi giúp em giải quyết triệt để vấn đề này, nhưng tôi cần em bình an ở đây chờ tôi trở về, được chứ”

Michelle ghé đầu vào gối, không nhúc nhích, “Tôi muốn về nhà.”

“Ở đây an toàn.”

“Vậy gọi Rogers đến đây.”

“Cái này thì được, ngủ đi.” Shona cúi đầu muốn hôn lên đỉnh đầu cậu, nhưng Michelle lại nghiêng người, nhanh chóng né tránh.

Cậu mày, suy đoán mơ hồ khiến đáy lòng Shona cồn cào. Cậu hỏi kia ở ngay bên miệng, thế nhưng không tài nào hỏi ra. Xoay người anh lặng lẽ đi ra ngoài.

33. Chương 33

“Ngài Zaks”

“Mang người đàn ông kia ra đây, bây giờ Michelle đang muốn có người ở bên.”

“Nhưng ngài cũng biết hắn là Anthony...”

“Không sao, cô đi đi.”

“Được.”

Shona ngồi phịch xuống chiếc sofa đặt ở phòng khách, châm một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu, mùi thuốc lá quen thuộc luồn qua xoang mũi, anh cảm thấy lí trí của mình hình như đã quay trở về.

Để tìm Michelle ba ngày nay anh không ngủ không nghỉ, mọi mệt mỏi vào giờ khắc này mới chính thức cuộn cuộn mà lên, lúc nhìn thấy chiếc dây cột tóc kia trái tim như ngừng đập hô hấp khó khăn khiến anh thiếu chút nữa lại rơi vào bóng ma hồi nhỏ!

Anh cúi đầu nhìn tay mình, lần này anh không mất đi. Anh dùng chính hai tay mình cứu cậu trở về...

Anh không bao giờ còn là thằng nhóc bất lực kia nữa.

Cơn ác mộng kia đã hoàn toàn rời khỏi anh.

Lớp vỏ cứng bao bọc trong lòng cuối cùng đã hoàn toàn bong ra từng mảng, một loại dũng khí chưa bao giờ có tràn ngập trong tim anh, khiến anh muốn bảo vệ, muốn che chở, muốn... yêu người kia sâu thêm.

Lần thứ hai cầm điều thuốc, anh cảm thấy bên trong điều thuốc có một vui vị rất đặc biệt.

Khoảng năm phút sau, trợ lý đưa Rogers tới gian phòng, lại nhanh nhẹn tháo khăn bịt mắt cho hắn.

Đột nhiên thấy ánh sáng khiến hắn hơi nao núng một chút, theo phản xạ đưa tay lên che mắt, hắn quan sát qua gian phòng không lớn lắm này. Sau đó hắn nhìn thấy Shona ngồi trên sofa.

“Mời ngồi.” Shona ra hiệu cho hắn ngồi xuống vị trí đối diện.

Rogers nghi hoặc nhìn cô trợ lý đứng phía sau, chần chừ ngồi xuống đối diện Shona: “Anh không phải là vệ sĩ của Michelle sao Là anh cứu chúng tôi?”

“Là tôi cứu Michelle, nhưng không cứu anh.”

“Tôi biết tôi đây là được hưởng lây từ Michelle.” Rogers xấu hổ gãi gãi gáy.

“Anh không bị trói, cho nên tôi không tính là cứu anh. Anh chỉ có thể xem như là quay về báo cáo nhiệm vụ.” Shona cười khách sáo. Đôi mắt nhu hoà nheo lại, ánh sáng lạnh lẽo lơ đãng thoát ra qua cái chớp mắt của anh.

Sắc mặt Rogers từ từ trở nên trắng bệch, hắn ngồi cứng ngắc tại chỗ, bối rối nhìn sang trợ lý đứng phía sau mình. “Hai người đang đùa tôi sao?”

“Chúng ta nói chuyện thẳng thắn một lát nhé.” Shona nghiêng người về phía trước. “Tôi biết đối mặt với lão già kia rất ít người có thể nói không. Cái này tôi có thể hiểu.”

Ánh mắt Rogers ảm đạm đi, có ý cam chịu, hắn không thể biện giải cho mình, trên con đường này, hắn chỉ có thể tiếp tục tiến lên phía trước không có chỗ quay đầu lại. “Anh chuẩn bị giết tôi à?”

“Tôi có thể nói cho anh là tôi không hề chuẩn bị, nhưng tôi hi vọng sự kiện này là lần cuối cùng anh bán đứng Michelle. Anh có thể làm được không?”

Rogers không lập tức trả lời, hai tay hắn nắm chặt nhau, khoé mắt nhìn thành sofa. “Anh đã nói là nói chuyện thẳng thắn, như vậy tôi cũng nói thật, tôi không làm được. Bởi vì tôi sợ chết.”

“Hoặc là, sợ tổn thất tiền?”

“Ha ha.” Rogers cười nhạt, “Tiền tôi nhận từ lão ta, chẳng qua là để lão an tâm, vì mình mà mua cái mạng. Số tiền đó tôi chưa từng động nấy đến một cắc.” Hắn quay đầu nhìn trợ lý phía sau: “Có thể cho tôi mượn bút giấy không?”

Trợ lý đưa cho hắn.

Rogers nhanh nhẹn viết một hàng chữ số lên tờ giấy. “Đây chính là số tài khoản, đây là mật mã, còn lại cái gì cũng không cần, anh có thể tùy tiện dùng số tiền này.”

Shona không tiếp nhận mảnh giấy, “Nói như vậy nghĩa là anh chỉ sợ chết mà thôi?”

“Đúng.” Rogers đặt mảnh giấy xuống, “Tôi còn có vợ và con, tôi không muốn để bọn họ phải cô độc...”

“Vậy anh có thể không cần sợ nữa rồi, anh sẽ nhanh chóng không còn cơ hội nói với lão ta từ Không nữa, hoặc là nói” Shona mỉm cười, “Lão không còn cơ hội nghe anh cự tuyệt lão nữa.”

Con người Rogers co rút lại, không thể tin được nhìn anh, “Anh là muốn”

“Tôi muốn đi ra ngoài vài ngày, lúc trở về mới có thể bắt đầu giải quyết chuyện này, cho nên, tôi cần anh ở lại đây, ở bên Michelle, cùng cậu ấy bình an đợi tôi trở về.”

“Tại sao...” Rogers hoang mang nhìn thẳng Shona, tuy đây là một loại giam lỏng trá hình nhưng rõ ràng Shona có thể có lựa chọn khác, “Nếu anh đã biết rõ tôi... tại sao, tại sao anh không giết tôi Anh cũng không định cho Michelle biết Không vạch trần tôi”

“Tôi không nỡ.” Shona bắt đầu nở nụ cười, “Tôi không muốn khiến cậu ấy cảm thấy nhân sinh quá thất bại, trong thế giới của cậu ấy, anh là người bạn rất quan trọng.”

Rogers ngồi đó thật lâu không thốt ra lời. Shona để hắt ở lại một mình.

Hắn ngồi đó tròn một đêm, đến tận khi thái dương mọc lên, hắn mới cảm thấy thân thể dần dần ấm áp hơn, thở phào nhẹ nhõm, hắn kiên định đẩy cửa phòng Michelle ra!

Thế nhưng đối mặt với hắn, lại là một người hoàn toàn xa lạ!

“Chúa ơi! Cậu điên rồi à!” Rogers thét lên chạy đến trước mặt Michelle.

Mái tóc ngắn dùng xịt gôm rẽ ra chỉnh tề, sắc vàng sáng bóng gần như khiến người ta không thể mở mắt! Michelle cư nhiên nhuộm toàn bộ mái tóc đen của mình thành màu vàng!

“A, Rogers, cuối cùng anh cũng tới.” Michelle vui vẻ kéo kéo tóc mình, “Cảm thấy thế nào”

“Trời ạ, cậu như vậy sẽ huỷ hoại chính mình đó!! Cậu có biết tóc chính là hình tượng của cậu hay không a!!”

“Vậy lần này chẳng phải tôi có thể làm lại con người mới rồi sao” Michelle vẫn cười, nhưng Shona đang đứng ngoài cửa xa xa lại có thể thấy nụ cười của cậu không xuất phát từ đáy lòng.

“Ngài Zaks...”

“Sao vậy”

“Các anh đã làm chưa”

Shona quần bách, anh không biết trợ lý của mình phát hiện ra mối quan hệ của bọn họ từ lúc nào “Chưa, cậu ấy cự tuyệt.”

“Người bị bắt cóc tính cách nảy sinh ra mâu thuẫn cũng thay đổi hoàn toàn hình tượng của mình, tôi tin ngài nhất định biết những hành vi này mang theo ý nghĩa gì, đúng không”

Tay Shona ức chế không được mà siết chặt lại!

“Tôi biết, liên hệ với bác sĩ tâm lý giúp tôi nhé...”

Chết tiệt! Nội tâm Shona hung hăng mắng một câu, anh thật hi vọng mình bây giờ có thể luôn bên cạnh cậu!

“Bác sĩ tâm lý không thành vấn đề, nhưng buổi hoà đàm của ngài vốn sớm định ra là bắt đầu từ ba ngày trước, nếu ngài không nắm chắc vậy thì sợ rằng sẽ có phiền phức... nhà Leipold đã chuẩn bị xong máy bay cho ngài.”

“Tôi biết rồi, tôi xuất phát ngay đây.”

Tâm tình Shona rất phức tạp, lần đầu tiên anh muốn lí giải nội tâm một người, hi vọng người này có thể giao cả trái tim cho anh, để giữa bọn họ không còn chút xíu khoảng cách nào. Muốn biết rõ từng ý nghĩ, tâm tư trong đầu cậu...

Đáng tiếc tất cả điều này đều phải thành lập trên cơ sở bọn họ có thể sống sót.

Hai tiếng sau, Shona ngồi trên máy bay tiến đến Thái Bình Dương.

34. Chương 34

Khi Shona đặt chân lên bãi cát ở đảo Pearl*, anh có một loại cảm giác an tâm lạ thường, như cuộc hành trình lâu ngày trên sa mạc, đến khi đã mệt lử lại đột nhiên nhìn thấy ốc đảo vậy.

Tiếng máy bay âm ỹ vang dội mang theo trận gió mạnh, anh kéo cổ áo, nhanh chóng băng qua sân bay, tiến vào toà nhà bên cạnh.

Còn chưa kịp cảm thụ mùi hương thơm ngát trong phòng, một ly sâm banh đã lập tức được đưa tới trước mắt, phía sau người bồi bàn, là một bóng dáng quen thuộc chợt xuất hiện, “Đã lâu không gặp, bạn cũ.”

Silver đeo trên mặt một nụ cười xán lạn, sáng ngời như mặt trời trên đảo.

Shona nhin không được khê nhếch khoé miệng, một tay tiếp nhận ly rượu, một tay đặt lên vai Silver: “Quả thật đã lâu không gặp.”

Hai người bạn cũ bèn nhìn nhau cười, xa cách do nhiều năm không gặp thoảng cái biết sạch, mặc dù đã rời khỏi LSA rất lâu rồi, nhưng Shona vẫn mang một cảm tình nhất định với nó. Mà cuộc hoà đàm lần này không chỉ liên quan đến LSA và Anthony, còn có quan hệ rất nhiều đến sống chết của anh và Michelle.

“Đàm phán không phải thế mạnh của tôi, tôi chỉ phụ trách làm chứng cho cậu.”

“Đương nhiên, cậu không cần làm gì, chỉ cần nói rõ quan hệ giữa Michelle và Anthony ra cho những người Itali này là được rồi, sau đó.” Silver ha ha cười rồi nhấp một ngụm rượu, “Đợi đến lễ Giáng Sinh, tôi sẽ để cậu nhìn thấy một New York hoàn toàn mới.”

“Về Michelle” Shona buông cánh tay khoát lên vai Silver, nghiêm túc nhìn hân, “Bọn họ không thể đụng vào cậu ấy, đây là điểm mấu chốt của tôi.”

“Thú vị.” Silver có chút chột dạ tránh né ánh mắt của Shona, “Cậu quả là rất quan tâm đến cậu ta, tất cả mọi người đang truyền nhau là hai người đang ở cùng nhau, xem ra đúng là sự thật”

Shona khê nhướn mi, từ chối cho ý kiến.

“Tất nhiên rồi, cậu mở miệng, sao tôi có thể không dốc hết khả năng chứ.” Silver lộ ra một nụ cười xán lạn, nếu như Shona biết chuyện hân hẹn Michelle... hân thầm phát ra tiếng khóc thét dưới đáy lòng.

Bởi vì đi cứu Michelle, Shona là người cuối cùng có mặt, lúc này buổi hoà đàm đã bị đẩy lùi ra sau cách ngày mở đầu định từ trước năm ngày, cho nên không có bất cứ thời gian nghỉ ngơi nào, Shona trực tiếp từ sân bay chạy thẳng đến đây.

Khi cánh cửa nặng nề trong phòng hợp đóng lại, anh mới ý thức được mình đang tham gia vào một thời khắc mang tính lịch sử.

Một năm nay, hòn đảo nhỏ có cái tên Pearl nằm giữa Thái Bình Dương với phong cảnh đẹp như tranh này, chính là hạt nhân của giới Mafia Bắc Mỹ. Gia tộc Acheson Richmond lâu đời ở New York cùng với gia tộc Janelle cũng có lực lượng hạt nhân mafia với bề dày lịch sử đã đạt thành hiệp nghị hoà giải. Sự hình thành của liên minh lần này đã hoàn toàn phá vỡ kết cấu ban đầu của hắc đạo thế giới. LSA chính thức tuyên bố không tham gia bất kì ám sát nào liên quan đến liên minh lần này.

Cũng là liên minh lần này, đã kết thúc địa vị thống trị của gia tộc Felsted kéo dài bảy năm ở New York.

Về sau thời khắc này được xưng tụng là thời khắc ra đời kết cấu hắc đạo mới — buổi hoà đàm Pearl.

Sau khi buổi hoà đàm kết thúc mọi người bắt đầu chuẩn bị rời đi, nghỉ lại trên đảo một đêm, đây là thói quen từ lâu của Shona. Vào thời kì tẩy bài này, sự rút lui của LSA khiến Shona trở thành nhân vật chạm tay có thể bỏng nhất trong giới hắc đạo, nhưng ngoại trừ tính mệnh của tên cáo già Anthony kia, anh không còn bất kì hứng thú gì với những cuộc làm ăn khác. Cho nên sau khi hội nghị kết thúc, anh không nán lại thêm chút nào trong đó, trực tiếp lái ô tô đến một nơi khác trên đảo Pearl, đợi đến lúc rời đi.

Gọi điện thoại cho trợ lí: quả nhiên không ngoài dự kiến của anh, những người tham gia buổi hoà đàm còn chưa rời đi hết, việc làm ăn cũng đã tìm tới cửa. Sau khi dẫn trợ lí tạm thời không tiếp nhận bất cứ công việc gì, anh cẩn thận hỏi tình huống của Michelle, nhận được ba từ hồi âm:

Say như chết.

Bãi cát xinh đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông, nhìn mây, nghe tiếng sóng biển, sự thanh bình này vốn cực kì phù hợp với Shona, nhưng buồn bực dưới đáy lòng như dòng suối cuộn cuộn, khiến anh khó mà bình tĩnh nổi! Anh không ngừng nghĩ đến những hành vi của Michelle, ngoại trừ một vị bác sĩ tâm lý đến anh cũng không còn nghĩ ra cách giải quyết nào khác, cảm giác áp lực này cứ tắc tại cổ họng anh!

Kéo thấp vành mũ, hít thở sâu, cảm giác buồn bực xa lạ này, Shona có cảm giác anh sắp không nhận ra nổi bản thân mình nữa.

Trên bờ cát bên cạnh truyền đến tiếng bước chân sần sật, một người ngồi xuống cạnh anh, một gương mặt tuấn mỹ như cười như không liếc nhìn anh, “Tâm tình không tốt”

Shona nhìn lướt qua gã, người đàn ông này là nhân vật chính trong buổi hoà đàm lần này, nếu không có bất ngờ gì xảy ra, gã sẽ nhanh chóng thay thế vị trí Anthony ngồi lên chiếc ghế đệ nhất New York. Người này hẳn là người có khả năng mua tính mệnh Anthony nhất. Shona gật đầu, cuối cùng cũng đáp lại gã.

“Người tên Michelle kia...” Cái tên này thoáng cái đề cao phản ứng của Shona, biểu tình thả lỏng bắt đầu trở nên nghiêm túc, đôi mắt dưới cặp kính lạng yên quan sát đối phương.

Khoẻ miệng đối phương khẽ nhếch lên, dường như vì có thể khiến cho anh chú ý mà đắc ý, “Tôi từng gặp mặt cậu ấy một lần.”

“Vậy à Tôi chưa nghe cậu ấy nói qua.” Chân mày Shona cau lại, điều này quá bất thường rồi. “Cậu ấy không muốn bị kéo vào việc này.”

“Hai người, là người yêu đúng không?” Tuy ngữ điệu là suy đoán, nhưng có thể nghe ra là suy đoán đã mười phần chắc chắn. Nụ cười trong đôi mắt xanh biếc tràn ngập thiện ý.

Ba giây sau, Shona nhận định người này hẳn là không có địch ý, vẻ mặt của anh cũng hài hoà hơn, anh ừm một tiếng, nghĩ nghĩ một chút, nói: “Anh muốn đối phó với lão già Anthony kia, tôi có thể giúp anh.”

Mắt đối phương sáng ngời lên rõ ràng, “Anh không thích lão già hoả kia”

Quan hệ quá phức tạp, Shona trực tiếp kiếm một lí do đơn giản làm sáng tỏ vấn đề, “Ừm, lần trước lão bắt Michelle đi.”

“Đây chính là nguyên nhân khiến tâm tình anh không tốt”

Những lời này lần thứ hai dẫn ra tâm tình phiền muộn của anh, ánh mắt cùng bắt đầu lạnh đi. “Không phải, người tôi đã cứu về rồi. Nhưng tôi không biết trong mấy ngày cậu ấy bị bắt này đã xảy ra chuyện gì.”

Hai người trầm lặng, hoàn cảnh mọi người giống nhau, cảnh vật cũng quen thuộc như thế, bắt cóc không phải là kết quả kinh khủng nhất, mà thường thường là quá trình trong đó. Một lát sau, người kia cẩn thận phỏng đoán: “Anh đang hoài nghi... cậu ấy bị tiêm chất có hại vào người Nếu là vậy tôi có thể giúp anh...”

“Không phải.” Điểm ấy Shona khẳng định, đây vốn là vấn đề anh lo lắng đầu tiên, cho nên đã sớm tiến hành xác nhận, anh ngẩng đầu nhìn người đàn ông trước mặt, gã thân ở hạt nhân hắc đạo, đối với loại tình huống này hẳn gặp qua rất nhiều, biết đâu quả thực có thể giúp anh. Anh do dự một lát: “Là xâm phạm ***.”

Khả năng nhận được trợ giúp khiến Shona mơ hồ sinh ra cảm giác tín nhiệm và thiện cảm với gã, “Sau khi cậu ấy trở về, không muốn làm với tôi nữa. Cậu ấy không nói lí do cho tôi. Cái gì cũng không nói, tôi không biết cậu ấy bị làm sao. Tôi sợ trong lúc bị bắt đã gặp phải chuyện gì. Cậu ấy cái gì cũng không chịu nói, thậm chí đến nói chuyện với tôi cậu ấy cũng không màng. Tôi không biết đến lúc nào cậu ấy mới có thể hồi phục. Cậu ấy cắt tóc, lại còn nhuộm thành màu vàng. Người đại diện của cậu ấy nói cậu ấy như vậy sẽ huỷ hoại tương lai của mình.” Anh miêu tả đại khái lại hành vi của Michelle sau khi trở về.

Lúc đầu đối phương còn kiên trì lắng nghe, sau khi nghe thấy cắt tóc đột nhiên nhướn mày! Một vài hình ảnh hài hước chợt loé qua trước mắt, “Cậu ta có nói đến chuyện cậu ta và Silver đã gặp nhau không”

Michelle và Silver Shona nhíu mày, người đàn ông này cũng nói từng gặp Michelle anh còn tưởng rằng do thân phận mình tinh của cậu, nhưng anh biết trong thế giới của Silver, không tồn tại cái gọi là minh tinh, vậy càng khiến anh cảm thấy kì quái. “Chưa, bọn họ từng gặp nhau ư”

“Ha ha ha” Đối phương cười to, hiển nhiên đã sớm đoán ra được đáp án. Nhưng gã cũng không trực tiếp nói thẳng ra cho Shona biết, mà đặt câu phản vấn: “Silver là mối tình đầu của anh à”

“Cái gì!” Shona cau mày, nhưng lại nhanh chóng giãn ra. “Đó chẳng qua chỉ là một câu nói đùa. Lẽ nào lúc Silver gặp cậu ấy đã nói như thế” Trong đầu nhanh chóng đảo quanh một lát, biểu hiện khác thường sau khi trở về, không chỉ bài xích tình ái, dường như còn bài xích cả anh! Shona có chút không thể tin nổi những suy đoán trong đầu mình!

“Ý anh là cậu ấy chỉ đang ghen Cái này cũng quá khoa trương rồi!”

Đối phương giơ một ngón tay lắc lắc, “Anh đừng quên, cậu ấy và Silver đều là tóc đen và mắt đen!”

Shona sửng sốt, hoá ra đây là nguyên nhân khiến Michelle cắt và nhuộm tóc! Đáp án trong đầu cũng càng rõ ràng hơn. Ngay từ đầu anh đã lầm rồi, nếu như là Anthony, lão không nhất định có thể ngay từ đầu đã phát hiện ra máy theo dõi được giấu trong dây cột tóc của Michelle! Anh vẫn tưởng lão gia hoả kia cướp mất Michelle, thế nhưng xem ở hiệu suất và thủ pháp này, lúc đó Michelle hẳn là bị người của Silver mang đi, mà lão gia hoả kia chỉ là nhân cơ hội ở nửa đường cướp mất Michelle!

Tâm tình kì diệu bình phục lại...

Shona thả lỏng thân thể, thở phào, cảm giác mình cuối cùng cũng bình thường rồi, bãi cát mềm mại, cuối cùng cũng bắt đầu cảm nhận được cảnh sắc trên hòn đảo này thực sự rất đẹp.

Đối phương còn chưa có ý rời đi, nhưng hình như đang lâm vào trầm tư, đột nhiên, Shona phát hiện sắc mặt gã bất ổn, nhỏ giọng hỏi mình: “Anh cứu cậu ấy khỏi tay Anthony từ lúc nào”

“Sáu ngày trước. Cho nên tôi mới đến muộn năm ngày.”

Sắc mặt đối phương quả nhiên thay đổi, vẻ vui cười vừa rồi chợt thu hồi lại, gã nhảy dựng lên: “Cùng tôi quay về New York, ngay bây giờ! Anh đã nhận lời giúp tôi giết chết Anthony.”

Shona gật đầu, đứng dậy chuẩn bị rời đi.

Chuyện của Anthony tuy khó giải quyết nhưng không trắc trở, mà anh càng muốn từ trên người người này làm cho rõ ràng, đến tận cùng Michelle có mối liên hệ gì với Silver!

35. Chương 35

Đầu quả thực muốn nổ tung rồi!

Michelle mơ mơ màng màng mở mắt ra, trong mắt mơ hồ mông lung, không biết dính dính cái gì, khê mở ra liền cay xè. Đưa tay dụi dụi mắt, không nghĩ tới chỉ nhấc tay thôi mà cứ có cảm giác như trời xoay đất chuyển!

Cậu khó khăn hừ một tiếng, nhưng căn bản không nghe được tiếng mình, cắn răng, cậu hung hăng bặt tai mình một cái! Thoáng chốc ù hết cả tai!

Mịa nó chứ, cậu rửa thầm, nghiêng người, cậu ngã rầm xuống đất với một tư thế cực kì khó coi.

“Ah! Chó má!” Tiếng chữ bới này cuối cùng cũng khiến cậu nghe thấy giọng nói của mình. Rất khó nghe, lại khàn khàn, cứ như tiếng sỏi trong điện thoại vậy.

Mỗi vị trí trên người, từng đầu khớp xương đều đang đau âm ỷ, đau đến mức khiến cậu không thể nhe răng nhếch miệng!

Trong phòng xộc lên mùi vị nồn mưa tanh tươi, tia sáng lơ mơ khiến cậu không nhận rõ thời gian.

Cậu miễn cưỡng đứng lên, tựa vào giường, đầu choáng váng đến mức không phân nổi trên dưới, cũng không biết mình đang thẳng hay ngang. Theo thói quen sờ soạng bên người, trên mặt đất đều là thứ dính dính gì đó, không biết là cái gì, tay chạm lên dường như cũng bị dính luôn lên sàn nhà!

Cố sức duỗi đến một chỗ xa hơn chút, cậu cảm thấy mình mò được cái chai thuỷ tinh. Không chút nghĩ ngợi liền chộp lấy dốc vào miệng.

Nửa ngày cũng không thấy chảy ra giọt chất lỏng nào, Michelle nhũ mày, muốn ném chai rượu sang bên cạnh, dùng hết sức nhưng chỉ yếu ớt ném đến cạnh người.

“Đi con mịa nó...” Cũng không biết là ngày thứ mấy rồi, cậu tựa bên giường, lấy tay sờ soạng lung tung trên mặt, trên cằm lún nhún râu ria, trên người là mùi hôi khó chịu.

Mấy ngày nay ngoại trừ uống rượu và ngủ, thì chỉ còn hô hấp thôi. Ngấm lại bản thân thật quá hoang đường, chỉ vì một người đàn ông mà phải thế này sao Đầu óc hơi hơi thanh tỉnh, cậu bắt đầu khinh thường bộ dáng bất lực của mình.

Rogers đẩy cửa ra, một mùi chua thối lập tức phả vào mặt, hấn nhũ mày, bắt đầu nhìn cô trợ lý của Shona đứng đằng sau, vô tội nhún vai, từ trước tới giờ hẳn không có cách nào giữ Michelle. Huống chi sau khi Michelle cắt tóc lập tức mang tạo hình mới của mình ra ánh sáng, khiến giới truyền thông sóng to gió lớn, mấy ngày nay hẳn ứng phó với truyền thông mà chạy đôn chạy đáo, căn bản không có cách nào ngăn chặn hành vi mang tính tự sát này.

Cô nàng trợ lý kia lại không hề bị ảnh hưởng bởi mùi vị trong phòng, Rogers thấy vẻ mặt cô nàng không hề biến dù chỉ một chút, không khỏi tăng thêm vài phần kính trọng, tuy nhìn qua nhu nhược, nhưng chung quy vẫn là trợ lý của Shona.

Trợ lý đi vòng qua Rogers, quan sát tình huống trong phòng, không đi kéo rèm cửa sổ mà trực tiếp bật đèn lên.

Gặp sáng bất ngờ khiến Michelle sững sốt, cậu mở mắt đại ra, lấy tay che chút sáng.

“Michelle Parker” Trợ lý đi tới trước người cậu ngồi xổm xuống, mặt không biểu tình kéo cánh tay chắn trước mặt của cậu ra, “Anh muốn như thế này đến lúc nào”

Michelle trừng mắt nhìn cô, quay đầu đi không nói lời nào. Dường như có người đang đóng đinh vào đầu, giật giật phát đau, cậu phiền muộn ôm lấy đầu.

“Tôi biết anh và Shona không chỉ là bạn bè.”

Những lời này cuối cùng cũng khiến Michelle có chút phản ứng, cậu cười khinh miệt, “Không sai, chúng tôi là bạn cùng lên giường.”

Trợ lý đột nhiên vươn tay túm cằm cậu, ép buộc cậu phải nhìn mình, “Tuy tôi không biết xảy ra chuyện gì, nhưng tôi có thể nhìn ra anh đối với anh ấy mà nói tuyệt không tâm thường, tôi biết hai người đã từng đến căn nhà gỗ, mặc kệ căn nhà đó bị cháy có phải vì anh hay không, chỉ ít anh ấy đã đáp ứng vụ giao dịch với Tử Hồ hoàn toàn là vì anh. Anh ấy đối với anh như vậy, nhưng anh lại ở đây tự đầy đoạ bản thân chết dần chết mòn Bây giờ Shona đang làm việc, nếu không có gì bất trắc xảy ra đợi đến khi anh ấy hoặc thi thể anh ấy trở về, anh muốn mang cái bộ dạng này đi gặp anh ấy sao”

Nhà gỗ!! Giao dịch của Tử Hồ!! Làm việc!! Thi thể!!!!

Từng từ từng từ như quả bom nổ tung trong óc Michelle! Tuy rằng để một người phụ nữ mắng cho như vậy rất mất mặt, thế nhưng cậu hoàn toàn không để ý những điều này, cậu mở trừng mắt nhìn cô nữ trợ lý của Shona “Cô nói thi thể ...Thi thể gì”

Cậu cảm thấy tay mình bắt đầu run lên, nhưng cậu biết rõ đây quyết không phải do tác dụng của cồn!

“Lẽ nào anh không biết Shona đang làm công việc gì sao”

“Ý của cô là công việc lần này có nguy hiểm” Michelle túm áo cô!

“Mục tiêu lần này là Anthony Felsted.” Trợ lý đẩy tay cậu ra, từ trên mặt đất đứng dậy. “Bây giờ tôi muốn đến bệnh viện của Harrington, nếu như tất cả thuận lợi khoảng ba tiếng nữa bọn họ có thể nhận được tín hiệu của Shona tiếp anh ấy đến bệnh viện.”

Cô quay đầu lại nhìn Rogers, “Hai người đi cùng tôi.” Lại cúi đầu nhìn Michelle “Nhưng anh muốn mang bộ dạng này đi gặp Shona sao?”

Một tiếng sau, bọn họ tới bệnh viện của Harrington, một thân mùi rượu đã chinh đồn sạch sẽ, râu cũng cạo sạch, tuy đầu còn đang đau đớn kịch liệt, nhưng Michelle đã có thể nhận rõ được trạng huống trước mắt.

Toàn bộ bốn tầng lầu của bệnh viện đều được đóng kín mít, chỉ có vài nhân viên công tác, mỗi người ở hiện trường đều như lâm đại địch, khẩn trương tiến hành các loại công tác chuẩn bị. Lúc cậu đến thấy Harrington ngồi trên chiếc xe cứu thương dưới lầu, biểu tình trên tức thường trực cũng bị thần thái nghiêm túc chăm chú của hắn thay thế. Sau khi cô trợ lý đi tới bệnh viện đã không thấy bóng dáng tầm hơi đâu nữa.

Trong lòng Michelle có vô số dấu chấm hỏi không biết phải tìm ai hỏi, nôn nóng tựa như con kiến bò trên chảo nóng!

Cái gì mà đáp ứng giao dịch của Tử Hồ Tại sao nhanh như vậy đã đi ám sát Anthony Mấy ngày nay rốt cuộc Shona đi làm cái gì Chuyện nguy hiểm thế tại sao lại không nói tiếng nào với cậu... trái tim như có một tảng đá lớn đè lên, khiến cậu khó chịu không thở nổi, cậu đi tới đi lui trên hành lang, lại sợ mình gây trở ngại đến nhân viên công tác. Vừa châm thuốc đã bị cô y tá đoạt đi, trong tay trống không càng khiến cậu bất an.

Rogers vẫn ở bên cạnh cậu, tuy Rogers càng hoàn toàn không biết tình huống, chỉ có thể không ngừng nói vài câu an ủi để cậu ổn định tâm tình.

Michelle không ngừng nhìn ra ngoài cửa sổ, cậu không biết Shona bình thường làm việc có phải cũng thế này không, hay bởi vì lần này lão già kia nên mới đặc biệt quan trọng Anthony ngồi an ổn trên chiếc ghế đứng đầu New York đã bảy năm, muốn giết lão dễ vậy sao Những lời cô nàng trợ lý kia từng nói lặp đi lặp lại trong đầu cậu, cậu liều mạng lắc đầu, đem hai chữ thi thể mơ hồ trôi lên kia ném ra khỏi não!

Sẽ không đâu, Shona lợi hại như vậy, anh ta nhất định lên kế hoạch chu đáo chặt chẽ mới có hành động! Anh ta không phải mình, sẽ không xung động hành sự. Vươn tay muốn tìm thuốc, lại nhớ tới thuốc đã bị cô y tá kia tịch thu rồi.

Đưa tay lên sờ sờ mặt mình, cậu thậm hít một hơi, ngồi xuống ngay tại hành lang.

Nghĩ đến Shona hiện tại đang phải đối mặt với sinh tử, mà cậu thì sao, cứ nhiên như một cô nhóc cứ quần quýt xem người anh yêu có phải mình hay không!

Nhìn cái bộ dạng này của mình thật muốn cho ăn một đấm!

Cậu nghĩ xong rồi, mặc kệ mấy thứ loạn thất bát tao gì gì kia, đàn ông ý mà, quá khứ thì cứ để nó qua đi.

Chỉ cần Shona bình an trở về, cậu đã phát thệ sẽ để chuyện này thối nát trong bụng! Hảo hảo đi theo Shona, mặc kệ trong tim anh có ai, trong cuộc đời sau này, bên cạnh anh chỉ có một mình Michelle cậu!

Trong lúc đang mải miên suy nghĩ, một cốc nước được đưa tới trước mắt. Michelle vừa ngẩng đầu, là cô y tá đã từng chăm sóc cậu. Cậu còn nhớ cô ấy chính là fan của mình, miễn cưỡng ép ra một nụ cười tiếp nhận cốc nước.

“Uống nước đi, vết thương ở tay anh thế nào rồi?”

“Đã khỏi rồi.” Michelle giơ cái tay từng bị phỏng ra cho cô nàng xem. Đầu óc vừa chuyển, “Đúng rồi, bình thường các cô cũng thế này sao Ý tôi là mọi người xem ra rất khẩn trương.”

“Không thường xuyên.” Cô y tá lắc đầu, “Nghe nói đợt một bệnh nhân rất quan trọng sắp đưa đến đây.”

“À, tôi biết rồi.” Michelle thực sự không còn tinh lực ứng phó cô nữa, rúc đầu vào hai tay. Đột nhiên như nghĩ tới cái gì, vội vàng ngẩng lên: “Đúng rồi, xin hỏi cô có biết vị bác sĩ Harrington kia đang ở đâu không?”

“Vừa đi cùng xe cứu thương.” Cô nàng chỉ chỉ ra ngoài cửa sổ.

Michelle phi nhanh đến bên cửa sổ, chỉ thấy bóng dáng chiếc xe cứu thương xa dần! Trái tim cậu nhảy loạn thành thịch! Cậu biết Harrington là đi đón Shona!

Nhất định phải bình an trở về a! Tên hôn đản nhà anh không thể cứ như thế mà bỏ lại tôi! Đã trộm đi trái tim tôi thì con mịa nó phải phụ trách tới cùng!

Rogers vỗ vỗ vai an ủi cậu, ở bên cậu chịu đựng chờ đợi căng thẳng dần vật thần kinh này.

Một tiếng sau, nường theo tiếng còi xe cấp cứu, mỗi một dây thần kinh của Michelle đều căng thẳng đến cực hạn!

Thân ảnh không ngừng di chuyển, cậu chạy vội ra thảng máy nhưng phát hiện thang máy đã bị khoá!

Không chút nghĩ ngợi, cậu lập tức chạy về phía cầu thang thoát hiểm, cánh tay không biết bị ai kéo lại, cậu theo phản xạ giằng ra!

Không biết ai đang gọi cậu, đầu óc cậu trống rỗng, chỉ biết tiếp tục chạy! Trái tim cậu đều đã phi như bay xuống lầu rồi!

Đột nhiên một cổ sức lực ôm lấy cậu từ phía sau, Rogers ngay một khắc trước khi cậu vọt vào cầu thang ngăn cản cậu lại! “Chờ một chút! Chờ một chút Michelle!”

Lúc này cô nường trợ lí vừa biến mất lại xuất hiện trước mặt cậu: “Anh còn có thể lại xung động nữa sao”

Michelle trừng lớn mắt nhìn cô.

“Shona không có việc gì, chỉ bị thương ngoài da, Harrington lập tức đưa anh ấy lên đây, dựa theo lệ thường làm một cuộc kiểm tra toàn thân. Chúc mừng anh, nhiệm vụ hoàn thành tốt đẹp rồi.”

Michelle ngơ ngác nhìn cô, sau khi nghe thấy tin Shona bình an, cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Cảm ơn thượng đế, cảm ơn thánh A La, cảm ơn đức Phật còn có vị nào nữa thì tạm thời cậu không nhớ ra, các vị thần chưa từng gặp. Cảm ơn các vị thần đã để Shona bình an trở về...

“Có một người bạn cũ của anh.” Cô nường trợ lí đánh ánh mắt ra phía sau cậu.

Michelle vừa quay đầu lại, lâu tức nhúu mày.

“Đã lâu không gặp.” Nala Hayden nhướn mi, nhẹ nhàng đứng thẳng phía sau cậu, mái tóc ngắn vàng kim có chút mất trật tự, nhưng không chột vệt. “Anh nên cảm ơn tôi.” Cô nường nở nụ cười xinh đẹp.

Tuy là nụ cười hòa nhã, nhưng Michelle vẫn có thể cảm nhận được địch ý trong mắt cô, lập tức siết chặt nắm tay.

“Muốn đánh tôi Tôi ấy vậy mà đến một các tiền hỗ trợ cũng chưa từng lấy.” Nala nhún vai. Lại nhìn bộ dáng Michelle, cô nường thở dài. “Anh vẫn ngốc như thế, nhưng cũng vẫn điển trai như thế. Thật đáng tiếc cho khuôn mặt này.” Nói xong không để ý đến nắm tay muốn xông lên của Michelle, trực tiếp vòng qua cậu đi vào cầu thang.

Michelle có chút không tiêu hoá nổi những tin tức này, nhưng mặc kệ thế nào bây giờ Shona bình an rồi Như vậy nghĩa là Anthony đã chết Mưa qua trời lại sáng rồi Có chút không thể tin nổi nhìn cô nường trợ lí, tất cả đều thuận lợi không giống cuộc đời cậu! Thượng đế cuối cùng cũng tha thứ cho cậu rồi sao Cậu ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu, thượng đế toàn năng, cậu thề cậu tuyệt đối sẽ hảo hảo quý trọng tất cả điều này!

36. Chương 36

Lại đợi thêm lúc nữa, Harrington mới từ một căn phòng bước ra nói với cậu đã có thể đi vào thăm Shona rồi.

Khi Michelle đẩy cửa ra, nhìn thấy mái tóc đỏ rực của Shona, cùng với ngũ quan ôn hoà, khoẻ mạnh ngồi trên sofa, cậu có một loại xúc động muốn khóc rất mất mặt đang quanh quẩn trong đầu mình.

“Qua đây.” Shona dịu dàng cười với cậu, vỗ vỗ xuống vị trí bên cạnh.

“Anh, không sao chứ”

“Không sao, có Nala giúp tôi, lần này tương đối suôn sẻ, Anthony đã giải quyết xong rồi. Em có thể hoàn toàn yên tâm.”

Michelle không nói gì, cậu cảm thấy đầu óc mình bây giờ không còn thừa không gian lưu cho Anthony nữa. Cậu xúc động nâng mặt Shona lên, hôn sâu xuống!

Nụ hôn này không có kích tình, cũng không có tia lửa, chỉ là đôi môi hai người gắt gao dán vào nhau.

Thế nhưng lại trinh trọng và trang nghiêm không gì sánh được, như một lời thề cổ xưa, một lời thề ước chuẩn bị kéo dài đến trăm năm.

“Lo cho tôi à” Shona khẽ cười, nụ cười này lại một lần nữa nói cho Michelle biết, thực sự là mưa qua trời sáng rồi...

“Đệt! Tôi sắp phát điên rồi!” Michelle ôm chặt lấy anh, “Xin anh đó, anh đừng làm công việc này nữa, con mịa nó, tôi chỉ có một trái tim, nếu thêm vài lần thế này thì ngổm hoàn toàn mất!” Viên mắt hồng hồng, cậu rúc vào vai Shona không chịu đứng lên.

Shona khẽ cười ôm cậu để cậu ngồi lên đùi. “Tôi không thích em nói tục.”

Michelle gật đầu, thâm quyết định nhất định phải sửa chữa triệt để.

“Không bài xích tôi nữa”

Michelle lại gật đầu, mặc kệ nó, cậu không còn tâm trí nghĩ đến việc anh rút cuộc yêu ai, cậu chỉ biết hiện tại anh đang ở trong lòng cậu!

“Shona” Michelle đột nhiên nhớ ra. “Trợ lí của anh nói với tôi là anh vì cứu tôi đã đáp ứng giao dịch của Tử Hồ”

Shona nhún vai từ chối cho ý kiến.

Michelle thẳng người lên, “Giao dịch gì Tại sao phải làm giao dịch với hắn”

“Tôi cho hắn thứ hắn vẫn muốn, hắn cho tôi vệ tinh để tìm được em.” Shona hời hợt nói.

“Đệt! Rốt cuộc anh đã đáp ứng hắn cái gì Tại sao vẫn luôn muốn nó”

“Em đang kích động gì vậy”

“Tôi...”

“Giao dịch còn chưa hoàn thành bước cuối cùng, tôi chuẩn bị tối nay đem những chuyện này ra giải quyết một lần luôn.”

“Đệt, anh đang nói giỡn à Vệ tinh không phải nói chơi, mặc kệ là cái gì.” Michelle túm vai Shona, “Biết đâu tên Tử Hồ kia cũng không nhất định cứ phải giao dịch này mới được Chúng ta có thể cùng nghĩ biện pháp khác Dù sao vẫn còn thời gian”

Ánh mắt Shona đột nhiên không còn nhu hoà, bất chợt dùng sức, anh đẩy Michelle vào tường, áp tay cậu tại bên tai: “Em có thể nghĩ ra biện pháp gì Lên giường với hắn Hay là nói đây là cách làm nhất quán từ trước đến giờ để giải quyết vấn đề của em”

Cái gì!

Michelle trợn tròn mắt, cậu có chút chột dạ nhìn chòng chọc sàn nhà: “Anh nói cái gì...”

“Tôi gặp được một người, hắn nói đã từng hẹn gặp em, hơn nữa thời gian tương đối kì lạ, chính là khoảng thời gian tôi cho rằng chúng ta sẽ mãi mãi cũng một chỗ không bao giờ chia xa.” Shona kéo cậu đến trước mắt. “Michelle Lời giải thích của em đâu”

Michelle sững sờ há miệng, Shona biết rồi Anh đã gặp Leipold “Anh đã gặp Leipold rồi” Đáy lòng càng lúc càng vội, anh đã gặp người đàn ông kia Gặp lại mối tình đầu của anh Gặp lại người đàn ông vẫn ao ước nhưng không bao giờ đạt được

“Em đang vui đùa với tôi đúng không” Khẩu khí Shona nghiêm khắc lên: “Đi hẹn hò với người khác sau lưng tôi”

“Anh mới vui đùa với tôi!” Michelle nhấn mạnh chữ “tôi”! Cố sức đẩy Shona ra! “Tôi gặp hấn thì sao! Bởi vì tôi thấy người đàn ông mà anh ái mộ từ thời niên thiếu Anh đang giận tôi hẹn hấn, hay đang tức giận hấn hẹn tôi đây!”

Cuối cùng cũng nói ra rồi.

Phải nói là rống ra.

Hai người lặng yên một hồi, Shona nhú mày, “Trước để tôi hiểu em đang nói gì. Nếu như em bằng lòng phiên dịch một chút”

“Đệt...” Michelle phiên muộn đi tới bên Shona. “Tôi cắt tóc rồi.” Cậu không đầu không đuôi nói một câu.

“Trước khi đi tôi đã thấy.”

“Tôi còn nhuộm tóc nữa.”

“Nói trọng điểm.”

“Tôi sợ anh lẫn lộn giữa chúng tôi,” Michelle nhìn thẳng vào mắt Shona, “Tôi không phải thể thân của hấn, nơi này có anh.” Cậu chỉ chỉ trái tim mình. “Người yêu anh tha thiết thể là tôi! Không phải người đàn ông kia! Cũng không phải màu đen!” Cậu kéo tóc mình “Cũng không phải tóc dài!”

“Em thật đáng yêu.” Shona đột nhiên cười rộ lên, vươn tay sờ sờ mái tóc ngắn của cậu, cố ý xoa vài cái cho rối xù. “Kì thực như vậy rất gợi cảm.”

“A” Michelle nhìn nụ cười của anh liền cảm thấy điện não mình đập mạch rồi.

“Đó chỉ là một câu nói đùa, cần tôi giải thích một chút cho em không”

Michelle nhất thời không biết nói tiếp ra sao.

“Tôi muốn rời khỏi tổ chức, trải qua cuộc sống tự do của mình, thế nhưng vẫn không biết nên làm thế nào. Silver hỏi tôi: Vì sao gần đây tâm thần không yên. Tôi thuận miệng trả lời: Có lẽ là vì đã tới mùa yêu đương rồi. Hấn hỏi tôi: Yêu rất sâu ư Trạng thái của cậu bây giờ không ổn định khiến tôi thấy lo lắng a. Tôi nghĩ lát liền nói: Rất sâu, cho nên tôi muốn rời khỏi tổ chức ở một mình một thời gian. Hấn hỏi tôi: Có thể nói cho tôi biết là ai chẳng Thế là tôi quan sát chung quanh một chút, hiện trường chỉ có mình hấn, cho nên tôi nói: Là cậu.” Shona tùm tùm nhìn cậu, “Cố sự kết thúc.”

Michelle chớp chớp mắt, “Cho nên kì thực là một câu nói đùa”

Shona cười gật đầu.

“Cho nên anh không hề yêu hấn Cũng không say đắm mái tóc đen kia của hấn”

Shona lại gật đầu.

“Cho nên tất cả điều này đều là tôi đang đoán mò”

Shona tùm tùm cong cong miệng.

“Cho nên anh thực sự thích tôi... những lời anh nói không phải gạt tôi... Đệtttt!” Michelle ôm chầm Shona.

Shona không chống lại cũng không ngăn cản cậu.

Michelle hưng hăng ấn Shona lên tường! Tay nắm lấy tóc anh, chớp mũi dính cùng chỗ. “Tên hốn đản nhà anh...” Hô hấp nặng nề cùng với dục vọng cháy bỏng, cậu hôn mạnh lên môi Shona! Điên cuồng cướp đoạt khí tức trong miệng anh, cậu thật muốn cho tên gia hỏa đản vật người này ngộp thở!

Nhiệt độ cơ thể dần lên cao, tay Michelle cũng không an phận cởi quần áo Shona. “Cảm tạ trời đất... Shona tôi sắp nhớ anh chết rồi...” Trong giọng nói của cậu đều tràn ngập âm đuôi mê người, từng từ đều tràn ngập cảm dỗ.

“Chờ một chút.” Lúc này Shona vẫn bình tĩnh như cũ.

“Cái gì” Michelle mê man nhìn anh.

“Như vậy chuyện em hẹn hò người khác sau lưng tôi thì sao”

...

Michelle cảm thấy đầu phình ra! Há miệng không nói ra lời.

Tiếng đập cửa đã cứu cậu một mạng, Michelle lập tức thở phào nhẹ nhõm. Mặc kệ lúc này người gõ cửa là ai, cậu đều vô cùng cảm phục người nọ.

Cô nàng trợ lý từ cửa nhô đầu vào. “Ngài Zaks, Tử Hồ nghe nói ngài đã trở về, chuẩn bị thời gian xác nhận giao dịch với ngài.”

Shona gật đầu, “Hai tiếng nữa.”

Cửa lại lần nữa đóng lại.

Đoạn đối thoại này như dội gáo nước lạnh lên người Michelle!

Shona kéo lại quần áo bị Michelle cởi, đi tới một bên đeo lại kính mắt và mũ.

Vừa thấy Shona chuẩn bị ra ngoài, Michelle kích động kéo anh lại, “Đừng đi, Shona, cầu anh đó.”

“Tôi không có khả năng làm ra chuyện thất tín.” Shona giật khỏi tay cậu.

“Vậy, tôi đây cũng đi!” Michelle cũng biết mình cố tình gây sự, nhưng suy đoán mơ hồ khiến cậu khó chịu đến nghẹt thở.

Shona nhìn cậu một lát, sau đó ngoài dự liệu của Michelle gật gật đầu, “Vậy cầm lấy cái túi ở phía sau kia. Chúng ta xuất phát bây giờ.”

37. Chương 37

Dọc đường đi, trong xe bị bao trùm bởi bầu không khí lạnh yên, còn chưa kịp tiêu hoá xong cảm giác vui mừng khôn xiết khi gặp lại, suy đoán bất an lại bắt đầu bốc lên dưới đáy lòng, Michelle cảm thấy đầu óc mình đã quá tải. Cậu bất an tại chỗ ngó trái ngó phải, ánh mắt ngẫu nhiên rơi lên cái túi trên đùi.

“Ừmm... trong túi này là gì vậy”

“Súng.”

“Ách” Michelle mở to mắt, kích động Đông sờ sờ Tây nắn nắn, đàn ông trời sinh đã rất có cảm tình với súng ống. Đưa tay sờ lấy thân súng lạnh lẽo, cậu huyết khí tán thưởng, “Lẽ nào đây chính là cây súng anh dùng để giết chết lão già kia”

Suy nghĩ một lát, đột nhiên chợt hiện linh quang! “Chẳng nhẽ anh muốn dùng nó để giải quyết người kia”

“Người nào” Shona khó hiểu hỏi.

“Người kia cái gì mà... Tử Hồ! Giết chết hắn xong thì vấn đề liền giải quyết được rồi, anh sẽ không cần cùng hắn... giao dịch nữa!” Thiếu chút nữa thốt ra suy đoán trong lòng.

Shona lại nhú mày, “Tại sao tôi phải làm như thế” Lập tức nghe ra hàm nghĩa trong lời cậu.

“Như vậy anh sẽ không cần... không cần...” Do dự không biết phải mở miệng thế nào, Michelle lục lọi tìm kiếm trong bụng từ ngữ tương đối mang tính ẩn dụ.

“Trong đầu em ngoại trừ việc cùng người ta lên giường có phải không còn biện pháp giải quyết vấn đề nào khác đúng không”

Cư nhiên bị Shona đoán trúng suy nghĩ của mình, Michelle thoáng cái xấu hổ cùng cực. Thật hận không thể nuốt luôn đầu lưỡi mình vào! Nhưng xem ra Shona đối với việc này thoáng vượt ngoài sức tưởng tượng của cậu!

“Cái kia...” Michelle vắt hết óc cũng không vơ vét ra được một câu nói. Đang lúc xấu hổ đột nhiên phát hiện xe đã quẹo vào một xã khu.

Xem ra đã đến đích rồi, Michelle len lén thở dài trong lòng.

Thoạt nhìn là một xã khu rất bình thường, bên đường có sân bóng rổ ngoài trời, trên tường có vài hình vẽ của thiếu niên đường phố.

Đi theo cước bộ của Shona, bọn họ đi vào một toà nhà, không có thang máy, chỉ có thể cuốc bộ lên. Đối với nơi như vậy Michelle cũng không xa lạ mấy, cậu lớn lên trong hoàn cảnh này. Nhưng cậu luôn cảm thấy không giống nơi Shona nên tới.

Một hồi rẽ rẽ lại ngoặt ngoặt, cuối cùng hai người cũng đứng trước cửa một căn hộ. Shona thuần thục móc ra một chiếc chìa khoá, mở cửa phòng. Dễ dàng thành thạo cứ như về nhà mình.

Michelle cảm thấy trước mắt sáng ngời, nếu so sánh với hành lang tối tăm cũ kĩ, trong phòng quả thực chính là đã tới một thế giới khác! Cậu huyết khí tán thưởng, xốc túi lên theo Shona đi vào phòng khách.

Phòng khách tuy rằng rất nhỏ nhưng sắc thái phối hợp tinh xảo, chỉnh trang tinh tế, bốn phía bức tường mô tả đường cong duyên dáng, ở giữa đặt một vòng sofa bắt mắt, xung quanh bày vài món vật dụng giản đơn. Phong cách của vật dụng thiên về sạch sẽ, nhã nhặn, khiến Michelle thoáng cái nghĩ tới mấy bộ quần jean và đồ lót khi mở tủ đồ ở căn nhà gỗ nọ ra. Phòng này đã nói rõ chính là nhà của Shona!

“Lẽ nào đây là căn hộ bí mật của anh” Michelle đặt túi lên sofa, đông nhìn nhìn tây sờ sờ, “Hoá trang thành dân chúng, hưởng thụ thời gian nhàn hạ tại Brooklyn”

Shona cười lắc đầu, “Đây là nhà kho.”

“A” Cái này Michelle chưa từng nghĩ tới.

Đột nhiên cậu kinh ngạc thấy một cửa nhỏ mở trên tường, cứ như điện ảnh đặt mắt lên! “Chúa ơi, anh nên không phải...”

Tiếng lạch cạch vang lên trong phòng, bốn phía trên vách tường xuất hiện mấy cái khe, chia bức tường thành năm tầng. Khe càng lúc càng lớn, năm tầng biến thành như năm cái cửa cơ quan, xoay ngược lại. Bức tường vừa còn nhìn như bình thường, trong nháy mắt cư nhiên biến thành một cái giá. Mà nổi bật hẳn trên cái giá này cư nhiên là từng cây súng ngắm!!

Michelle mắt chữ A miệng chữ O nhìn tất cả việc này! Cả đời cậu chưa từng thấy qua nhiều súng đến thế!

“Trời ạ!” Cậu mở lớn miệng, không thể tin nổi vào hai mắt mình!

Nhà kho

Cậu nhớ tới lúc đầu gặp Shona, nếu muốn mời Shona thì cần một số tiền lớn, và một cây súng tốt! Như vậy chúng đều được đặt ở đây Ngay trước mắt cậu chính là tất cả tích góp của Shona

“Đây chẳng lẽ là tích góp của anh

“Ừ hử.”

Shona thành thạo mở cái túi bị Michelle vứt ở sofa, lấy cây súng bên trong ra, đặt lên một chỗ trống trên cái giá trên tường.

“Vậy chúng ta là đang chuẩn bị đổi một khẩu súng khác Chúa ơi, đổi cái này đi, xem cái này, quá khốc mà...” Michelle hưng phấn ca ngợi.

Shona lắc đầu, đưa tay đặt lên thân một khẩu súng, vẻ mặt tràn ngập nhu tình vô hạn.

“Được rồi, đều ở đây rồi.” Anh cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, “Còn hai mươi phút nữa.” Giọng nói trầm thấp lấp đầy nùng tình không nở.

Sau đó, anh mơn trớn lên thân từng cây sừng. Thần sắc ôn nhu trong mắt, khiến Michelle thoáng cái như bị đóng đinh trên mặt đất!

Vài giây sau, cậu cuối cùng cũng tìm được tiếng nói của mình:

“Anh đang nói giỡn đúng không...” Có chút không khống chế được cảm xúc của mình, “Lẽ nào Lẽ nào đây là giao dịch anh nói! Anh điên rồi sao!”

“Không nói giỡn.” Shona thần nhiên nhìn vào mắt cậu. “Còn hai mươi phút nữa, bọn chúng sẽ không còn là của tôi.”

Michelle phịch một cái ngã ngồi lên sô pha, như phát rồ kéo quần áo Shona, “Chúa ơi! Đừng! Đừng làm như thế, tôi cầu anh đó! Đây gần như là thành quả cả đời anh! Anh điên rồi ư”

Shona nắm tay cậu, ngăn không cho cậu nói tiếp, kéo cậu, bình tĩnh đi qua mỗi một chiếc giá.

Cực bộ của anh thông thả mà trầm ổn, không một chút do dự. Điều này khiến tâm tình Michelle cũng từ bình tĩnh lại.

Thẳng đến khi hai người chăm chú xem qua từng cái giá một.

Shona kéo Michelle đến trước mặt.

“Lúc đó, quả thực là tình thế cấp bách, bắt buộc dĩ cần bọn họ trao đổi vệ tinh để tìm em.” Shona tháo kính mắt xuống, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Michelle.

“Nhưng hiện tại, tôi quả thực bằng lòng làm như thế.”

Vẻ mặt anh nghiêm túc như vậy khiến Michelle chỉ có thể ngơ ngác ngấm nhìn. Cái gì gọi là bằng lòng làm như thế Trong lòng cậu tràn ngập nghi vấn nhưng không mở miệng.

Bầu không khí này khiến cậu đột nhiên có dự cảm mình sắp nghe được một chuyện rất trọng đại.

Cậu như một đứa trẻ đứng trước mặt Shona.

...

Giọng nói của Shona trầm thấp mà tràn ngập từ tính: “Tôi cần dùng giao dịch này chứng minh với em, tôi đã chuẩn bị xong rồi.”

Ngữ khí mềm nhẹ này cứ nhiên như một tảng đá nặng trĩu, nặng nề đánh vào lòng Michelle.

Shona tiếp tục nói. “Tôi biết suy đoán, hoài nghi của em, là bởi vì không có cảm giác an toàn. Hiện tại tôi muốn em nhớ kỹ, tôi dùng tất cả tích lũy của tôi, trao đổi lấy an nguy của em. Tôi cho rằng điều này chỉ ít cũng đại biểu cho cái gì. Tôi muốn nói với em, tôi rất nghiêm túc, chuẩn bị tốt rồi, đã chuẩn bị xong để bắt đầu một đoạn cảm tình phi thường, phi thường, phi thường nghiêm túc.”

Hai giây sau, Michelle cảm thấy mình lại không gánh vác nổi tất cả!

Cậu dùng hết toàn sức một tay kéo Shona vào lòng!

Giọng nói kích động run rẩy!

“Xin lỗi... tôi... tôi chỉ là chưa từng may mắn như thế, tôi vẫn luôn sợ, sợ những điều này chỉ là nằm mơ... tôi, tôi là một thằng ngốc!”

Có chút cảm tình giấu rất sâu, phải cần có vài ký ức khắc cốt铭心 mới có thể biểu đạt ra ngoài.

Sau đó.

Ngày này, về sau trở thành ngày mà hai người không cần nhớ lại cũng sẽ không bao giờ quên.

Bởi vì, đây là ngày đầu tiên khởi đầu cho một cuộc sống hạnh phúc.

~THE END

~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-minh-tinh-va-sat-thu>